

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNİK MEDITACIJA

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Vesna Petrinović

Redakcijski kolegijum:

Stevan Krstec, Stefan Vučevski, Mr Milenko Mihajlović, Tijana Krstec

Lektor:

Dr Stevan Jakšić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN-978-86-6403-197-4

Copyright©Kreativna radionica Balkan

*Zbornik
meditacije*

Beograd
2025.

*Zbornik
medijacije*

НЕМА КРЕАЦИЈЕ БЕЗ МЕДИТАЦИЈЕ!

Тише! Молим Вас, будите још тиши! Сачекајте још само неколико тренутака, док цео ЈА не уђем у СЕБЕ, а онда можете да галамите до миле воље, да протестујете против свега и свакога, да се хвалите са разлогом и без разлога, да се свађате, да јурите каријеру, пошто она неће да јури Вас, да се бавите бизнисом, или да се бизнис бави Вама...

Збогом онима, који су људске досаде, свакодневичари, умишљени политичари, политички надничари, збогом опозицију која глумиш по пропозицијама позиције... ја сам од овог тренутка сам у себи, успео сам да побегнем од оног мене кога сте знали... ево, управо се опуштам, роним у себе, нисам ни знао колико сам дубок, без оних вирова у којима сам се давио, док сам био са вама...

Прво ћу да очистим прљавштину у себи, остатке жала за пропуштеним животним шансама, да избришем кајање због бројних промашаја, да убедим себе да нисам рођен у погрешно време и на погрешном месту на кугли земаљској, коју сам управо напустио, одлазећи у мене, новог, реновираног, озраченог светлошћу васељене, која ме је примила у своје окриље, нудећи ми мир, спокојство, заштиту од свих врста злобе и пакости...

А онда, тако чист, непорочан, могу да се прошетам кроз своје тело, да уђем у своје срце и проверим да ли је некада и због кога патило, да се прошетам кроз његове коморе и преткоморе, очистим залиске, пројурим кроз крвне судове... Шта ли ћу да нађем када уђем у свој мозак? Можда ћу открити зашто је тај господин, мислим мој мозак, често планирао и

немогуће, што је допуштао да понекад будем ван његове контроле, да будем заведен, да доносим лоше одлуке... Што сам више сам у себи, то и нехотице оцењујем своје некадашње поступке и обећавам мојем ја, да ћу повести рачуна да по повратку из стања медитације, оно што планирам да урадим, бар два пута проверим, пре него што буду учињено, колико је реално и оствариво. Лепота боравка мене у мени путем привременог одласка у неиспитане светове могућег НЕМОГУ-ЋЕГ је вид победе против наших свакодневних непријатеља - сопствене малодушности, безвољности, неверовања у своје способности и пристајања на поразе.

Узалуд галамите, узалуд ми пребацујете да сам кукавица која бежи од сурове стварности, да се отуђујем, да сам самозив, јер вас нисам позвао да заједно медитирамо... Ја сам нашао себе тамо где ме није било, јер сам открио да могу да будем потписник мировних споразума између добра и зла, имања и немања, живота и смрти, памети и глупости... Много је оних који су чистим медитирањем, без утицаја разних стимулативних средстава, успели да овековече себе и своја дела. Хвала нашим рођацима, човеколиким мајмунима што су снагом воље, истина без медитације из објективних разлога, успели да проходају, да открију чари ватре, да постану људи, истина са мањим или већим грешкама, али и упорни борци, да уз помоћ својих веза у природи опстану и буду почетна карика у судбинском ланцу човечанства. Питање је да ли је сличност довољна за потврду наших родослова. Судећи по нашим поступцима – мајмунлуцима, теорија је у потпуности потврђена. Очигледно је да ме је моје медитирање одвело у потпуно погрешном правцу... Уместо да уживам у сазнању о остварењима човечјег ума, ја проверавам истинитост разних теорија о постојању и развоју живота на нашој планети, чиме оправдавам оне који кажу да медитирање може да одведе на странпутицу...

Иако сам имао намеру да вам пренесем искуства како сам се осећао, док сам се претварао у биљку, док сам замишљао да сам спасацац света и да наговарам Илона Маска да своје богатство поклони најсиромашнијима, да произвођачи мобилних телефона у колевку (или у пелене) сваког новорођеног детета ставе свој поклон, да утичем на оне који ратују (било да су велесиле или брачни партнери) да се помире.... одустајем од даљег медитирања, јер сам уочио многе неправде у свету у коме живимо и утврдио своју немоћ да тиховањем мењам свет.

Јасно је, да ако би сви само медитирали, да би зло однело победу над добрим. Овако још има наде да му се супроставимо, и да ако одлазимо са оне странице ума, одемо само да би се одморили и вратили ревитализовани за нове ратове и мирове, за вечите смене пораза и победа у нашим животима... Зато нека наш поклик буде:

МЕДИТИРАМ, ЗНАЧИ ЕГЗИСТИРАМ! АКО ЕГЗИСТИРАМ, ОНДА ПРОФИТИРАМ!

Чика Пеца

TIŠINA DUGA 10 DANA

Kad su nam rekli da je Plemenita tišina završena, nisam mogla da se zaustavim, puna utisaka i želje da podelim te svoje doživljaje pročišćene desetodnevnom meditacijama. Gorica je i dalje ćutala i blago se smejujila, dok sam ja osećala kako sam svojim ushićenjem i brbljanjem parala poslednje trenutke tišine u njoj. Pa ne ćuti se baš svaki dan punih deset dana! I ne meditira se svaki dan po 10-12 sati!

* * *

Poslednja trećina aprila. Gorica i ja uživamo u prolećnom suncu na obali bleidskog jezera i čekamo da Petar kolima dođe po nas i preveze nas do mesta gde ćemo narednih deset dana zaroniti u tišinu. Nepoznato iskustvo je budilo i strah i uzbuđenje. Nismo znale nikoga, ni da li ćemo moći da sedimo toliko dugo i meditiramo, niti da pričamo, niti kako će to sve izgledati, ali srce je govorilo *Da!*

* * *

Mislila sam da je čista egzotika onaj zaostali sneg koji se tu i tamo beleo na putu od Bleda do Pokljuke. Ipak, majice kratkih rukava su bile dovoljne dok smo kofere i zimske jakne vukle i nosile na rukama. Sve je izgledalo zadivljujuće! Gorostasni borovi visoki po 10-20 metara, protezali su se u nebo sa brda kojima smo bili okruženi. Ovi divovi, bili su čuvari i nemi svedoci naše desetodnevne tišine.

* * *

Dok je tih deset dana prolazilo u strogoj disciplini i meditacijskom tihovanju, u meni su se svetovi premetali. Bolovi u telu su se smenjivali sa bolovima u duši, oživljenim sećanjima i intenzivnim emocijama, dok smo svi prisutni imali samo jedan zadatak – da se usredsredimo na zadatu tehniku, uz razumevanje – *Sve će proći*. I sve je i prolazilo, bolovi u mišićima i ligamentima od dugog nepomičnog sedenja, sećanja iz prošlosti i brige iz budućnosti, su kao talasi nadirali i nestajali nečujno.

Svo to vreme živeli smo posvećeničkim životom monaha. Svaki dan je počinjao u 04h i bio podeljen u više setova od po 1,5-2 sata sedenja i praktikovanja meditacijske tehnike. Težina se smenjivala sa nekom tihom radošću koja se budila sa svakim izdržanim setom. Dva obroka dnevno, jutarnji u 6:30h i dnevni u 11h bili su spremni od strane volontera. Čula su nam još više bila oživljena u tišini, odsustvom trećeg obroka na koji smo u svakodnevici naviknuti, i nemogućnošću da jedemo mnogo jer onda meditacija nije bila moguća. Odrekli smo se svih vrednosti koje smo sa sobom poneli, dok ne prođu tih deset dana. Prali smo svoj veš na ruke. Ipak, i pored strogih pravila, ja sam osećala da sam zbrinuta, počašćena i blagoslovena.

* * *

Za drugi dan kažu da je najteži. Meni su prva tri bila najteža jer telo nije bilo naviknuto na sedenje. Svest je polako dopirala do tela koje je vrlo sporo otpuštalo oklop zgrčenosti iz svakodnevice koju živim. Tek četvrti dan osetila sam prvo olakšanje.

Za šesti dan kažu da je najintenzivniji. Mene je tad spopao smeh bez najave i potpuno neadekvatan za tišinu meditacijske sale. Srećom, bio je kraj tog meditacijskog seta i ja sam izletela napolje nemogavši da zaustavim svoj smeh. Stomak je ceo vibrirao i grčio se kao da me je neko golicao sve vreme. U susret mi je pošla

jedna od najstarijih iskusnih učesnica i jedina osoba kojoj smo mogli da se obratimo u slučaju da nam nešto zatreba. Šapnula sam joj kroz smeh: „Ne mogu da prestanem da se smejem!“ Pogledala me je ozbiljno i svojim rukama ukazala da se fokusiram na tehniku. Malo potom smeh je smenio duboki kašljalj. Ali i to je prošlo par minuta kasnije.

Preposlednji dan, dan pre nego što će biti dozvoljeno da pričamo, za mnoge je važan. Sav fokus se tog dana umnoži. Tog dana u Srbiji se slavio Uskrs. Pre popodnevnog seta počeo je da veje sneg. Pod utiskom reči učitelja koji nas je ohrabrivao da dosledno sprovodimo tehniku (drugim rečima - da ne zabušavamo) jer nam je još samo taj dan u tišini ostao, ja sam prvi put osećala „flow“, nesputan protok energije u svom telu. Po završetku istrčala sam iz meditacijske sale napolje i tek obuvene cipele skinula i bacila u stranu. Zagazila sam u sneg, koji je za to kratko vreme napadao tridesetak centimetara. Skakala sam i bacakala se po njemu u nekoj dečijoj radosti koja me je preplavljivala. Zadihana, vratila sam se u sobu i bacila se na krevet.

- Još samo jedan dan i dobijamo nazad mobilne telefone, je-dva čekam da sve zapišem... pomišljala sam.

A kroz prozor videla sam zabeljene u snegu i izmaglici gorostasne borove koji su se uzdizali na brdu i čuvali tišinu u koju smo još kratko ponirali.

NIKO MI NIŠTA NE DUGUJE

Ni ovaj dan da bude sunčaniji, niti nebo da bude plavije. Ni ova država pravednije i čestitije ljude koji je vode, niti komšija da mu trava bude manje zelena od moje, ni bližnji da mi budu bliskiji.

Ne duguje mi ni život da bude pravedniji, prema meni ili meni dragim ljudima.

Ne duguje mi ni srećnije i bezbrižnije detinjstvo, ni duh zajedništva, niti tapšanje po leđima i ono „Možeš“ kada sebe sumnjama sapličem.

Ne duguju mi ni mama ni tata sebe bolje za mene, niti sestra, niti brat.

Ne duguju mi ni da me vole oni prema kojima ja gajim nežna osećanja, ne duguju mi ni da prihvate moje nesavršenosti jer ja na njihove zažmurim, da saosećaju samnom jer sam nesnađena.

Ne duguješ mi ni ti, kojeg volim na ljudski nesavršen i komplikovan način, uz sva očekivanja koja ti kao bedž zakačim na rever, onako usput, da ni ne primetiš dok te grlim.

Ne duguješ mi ni da budeš bolji, za sebe, za mene, za našu porodicu, iako to potajno priželjkujem i zato što se i sama trudim.

Ne duguješ mi da me razumeš kada ćutanjem prikrivam nelagodu, kada mi je teško. Ili da se smeješ samnom jer sam ja raspoložena.

Ne duguješ mi to. Slobodan si da praviš svoje izbore.

Dugujem sebi... da ispunim svaki dan budnošću i budem neponesena u trenucima sreće jednako kao i u trenucima tuge. Da ne zaboravim da dišem kada mi dah jecaji prekidaju. Da ostanem

u telu prisutna kada mi ljutnja uzburka krv u venama ili kada ih strah preteće sledi.

Dugujem sebi da budem oslobođena od dramskih scenarija koja mi se po glavi motaju i teških emocija što me kao vir vuku na dno. Dugujem sebi da iznova pokušavam, ne odustajem, da verujem i da nadu vaskrsavam.

Dugujem sebi da praštam, da volim i da svoje srce čuvam od otrova zavisti. Da prihvatam sebe i druge, čak radikalno.

Dugujem sebi da sebe od sebe oslobodim.

Jer jedino takvo dužništvo mene oslobađa.

PITANJE BRAVA

Suluda vremena, nesigurnost u sebe i druge, čine da se čovek mora osigurati. Toliko brava kojim zaštitiš materijalno i duhovno i opet si u strahu da će neko na tebe kidisati!

Sama sam menjala brave. Čak vrata kojim mi se ulazi u intimu malog doma. Nema tu mnogo da se pokrade. Ne preferiram materijalno, a za duhovno imam rezervne ključeve, alarme... Uvek me obavesti o napasniku koji bi da naruši harmoniju koju sam mukotrpno sagradila. Zato sam pobacala sigurnosne brave i otvorila vrata onima koji žele da zavire u odaje mira koji sam mukotrpno stvarala. Izvolite, zavirite, ali ne dirajte, ne mešajte se u obrise enterijera koji, priznaćete, pripada samo meni!

Ne obijajte! Nema svrhe. Ključ kojim se otvara ova duša unikatan je, a sa dozvolom možete uvek posetiti ovo mesto na kojem dišem, sanjam... Stvaram.

NEŠTO KAO SAGA

Odavno zakazale sastanak, negde između noći i dana, između pustare i oaze, bez svedoka - oči u oči. Jedna u sivoj odeždi, sa crnom maramom, ni muško ni žensko, usporena, svoj dolazak najavila lelekom, zauzela gard napada. Druga naga, mirišljava od snova, krilata. Iz pogleda joj se možeš napiti vode izvorske, od dodira dušu zalečiti.

- Zašto mi prkosiš, ne daš da svojom mrežom ovijem sebe i ovaj svet? Zar ne vidiš da ja, Tama, gospodarim vremenom? Družbenice mi Tuga, Bol, Očaj. A, ti - da l' te iko prati?

- Tu sam, Svetlost, iza mraka. Poslala me Nada, zamolila Vera, On doveo, da se suočimo.

- Koje oružje si pripremila za dvoboj? Imaš li suzu u koju me je Nesreća obukla? Daj mi dokaze da si opipljiva! I ta Sreća kojom si se umila, ne pitaš se da li je varljiva.

- Moj štit je Ljubav, od Svevišnjeg data, Praštanje. Te dve sestre, udružene, naučile me kako da te se ne bojim. Kako da izbegnem senke Mržnje, Pohlepe, Sujete od kojih pleteš svoju mrežu. Uzalud me pratiš, neuhvativa sam!

Tama se malo zaleluja, povi nad ovako moćnim oružjem. Kada uz to dođe i reč, Sveta, od pomirenja satkana, najbolje je zakopati ratne sekire.

- Poštujem tvoj mrak, ako ga ne možeš osvetliti!

- Poštujem tvoje svetlo. Nemoj ga gušiti!

Марина Раичевић

БАЛЕРИНА

Желела је да буде прихваћена у друштву и научила је да игра коло. Желела је да буде вољена и научила је да игра танго. Желела је да буде срећна и научила да игра сама на подијуму за плес. Све време он је само о њој маштао, а она је шетала кроз његове снове ходајући на прстима како би је што дуже сањао.

ИСКРА

Многе религије говоре о бесмртности душе и њеном путовању између овог и оног света. Биће да се сличан процес дешава и приликом рођења, па се зато новорођенче назива искром живота. Све је ту за почетак, али ништа није довољно. Идемо редом!

Нико вас не пита да ли хоћете да се родите, него вас једноставно роде. То је једино трпно стање које нам се дешава, а да немамо ама баш никакву могућност да на њега утичемо. Ваљда зато беба прво заплаче, па онда почне да дише. Или, да нам лекари не замере на незнању: продише кроз плач. Следе захтеви. Сада сте ви на потезу или вам се само тако чини?

Прво, траже да волите живот! Ако питате зашто – зато што вам је дат! Још да се сами потрудите да га осмислите! Како, кад сте већ на почетку ускраћени за избор? Бирајте, између онога што је доступно. Какав је то избор? Ограничен, по мери човека.

КОНЗЕРВА

Било је то једне, па већ сад далеке вечери. Међу прастарим зидинама неке тврђаве, на обали једне хладне ријеке, неког неважног, малог града, само сићушне тачке ове округле планете. Нема одговора ни зашто, ни како, једном ријечју судбина. Он увелико гази двадесете, усамљен и уморан од трагања за њом. У мору истих жена, повремених сустрета са супротним полом, без осјећања, без очекивања и жеља. Изгубио је и самог себе, али не и наду да ће је наћи у гомили истих лица. И баш те вечери уз звуке гласне музике, на музичком фестивалу, у вреви и метежу разуздане масе, стигао је знак с неба, у виду конзерве пива, не само до његовог срца, већ право у његову поспану главу. Вријеме је стало у том тренутку. То је била она, нестварна визија у лику ђаволка, ни дијете ни жена, иако је прешла двадесету. Од тог тренутка све је ишло као на филмској траци и чинило се да су двије половине једног бића, које су се вјековима тражиле. Тако различити, а опет једна душа у два тијела. Она тако самоувјерена и дивља, увијек своја, а он повучен, миран и бар на први поглед благ. И трајало је и траје и трајаће. Много тога су ружног прошли заједно. Корак по корак, раме уз раме, с руком у руци. Пут љубави није мед и млијеко. Стварност је сурова и не постоје бајке. Али неке душе се једноставно препознају и то је записано у звијездама и бескрају самог свемира, а ми смо само мали комадић вјечности.

МАЛЕ ТЕРАПИЈЕ

Човек тек кад се потпуно умири може себе да види у правом светлу.

Замериће ти све. И лепо лице и памет и поштење и каријеру.

Не заборави, то их неће спречити да ти се диве!

Све што није благонаклоно ка нама учи нас, рекао је неко мудар.

Од један до десет колико разумеш оно што ти живот сервира?

Или ипак сервирамо ми? Судбину и живот користимо као алиби да се оперемо од ствари које нисмо хтели да контролишемо, којима смо се предали, али је цена увек преви-сока... Грешити је прихватљиво, ако имаш неког да ти опрости...

Колико си спреман да волиш човека у свим његовим стањима?

Зар нисмо ми измислили и срећу и тугу?

Док чекаш да те признају и потврде, реци себи браво за све оне мале и велике кораке које су изродиле неке дивне дане и успомене.

Не заборави да себи опростиш и кад ти нико не би.

Опроштаји су мале терапије. Одласци су лек за душу.

Чувај се. Нико неће.

AKO IH BUDE BILO

Tik iznad neuzoranih njiva prostla se magla. Na pojedinim mestima nije bila ona prava, gusta i hladna, već nekako titrava i delimično providna. Varala je oko upereno u nju. Terala je oko na drugačije puteve, na neprelažene granice i nedodirnite svetove. Činila je sve da um shvati da je živa, da diše i da ima moći. Prostor između nje i tla iz koga su štrčale stabljike za čudo još uvek zelenog suncokreta, onog neizniklog pre letnje suše, a probuđenog neposredno pre miholjskog leta. Tu u tom delu vrveo je život. Svi stanovnici koje je noć plašila su se u tom ranom jutranjem času osmelile, dobile neku neobjašnjivu snagu i hrabrost da se otisnu i prkose hordama noćnih predatora.

Da su oči imale uši kao što nisu čule bi pesmu i razgovor umnih poljskih miševa, sudske rasprave odbačenih pasa koje ljudi zovu lualicama i pesmu otetih zelenih mačjih očiju udruženu sa suzama njihovih zaboravljenih majki.

Jasno su se čuli uzdasi i žal za izgubljenom humanosti onih koji su se zvali ljudima. Odjednom se iz magle uzdiglo stvorenje. Zadrhtao je i utihnuo život ispod maglenog pokrivača. Raširila se magla poput bogatih draperja na prozorima. Jarilo se pojavio u svojoj veličini i lepoti. Bosonog na predivnom snežnobelom konju okićen sitnim cvetovima prolećnih ljubičica i prvih kadifica (čudo, jer je jesen) i gotovo nečujnim glasom koji se itekako čuo, čak toliko da ga je par očiju razaznao: „Zaboraviću ljude, neću se pojaviti na proleće. Darovaću smo stanovnike livada i šuma. Ako ih bude bilo.”

Čujem ga kako jasno izgovara: vratiću se kada me niko ne očekuje, kada se zaboravi moj glas, kada se izgubi boja mojih očiju. Vratiću se nezvan i sam...

Kako se magla spustila, tako je nečujno svojom nevidljivom stazom, nestala. Ostala je samo gorčina i tišina prostrta preko glave poslednjeg rascvetalog suncokreta. Plakao je glave okrenute prema istoku.

PATULJAK

Negde u ravnici, u tački u kojoj se spajaju zemlja i nebo živi patuljak. Ne običan, šumski, koji ima blago drevnih šuma na čuvanju, već skromni ravničarski, prahom zemlje ogrnut.

Njegov zadatak je da čuva duše od crne zemlje načinjene, one koje se bune i protive odlasku u nebeske visine i ni na koji način ne mogu da napuste ravnicu.

Ima on mnogo posla. Treba skupiti sve zalutale, gorde i sramežljive, dobre i one manje dobre, razvrstati ih po starosti zemaljskih godina, ali tako da se one ne osećaju razvrstanima, jer u tom prostoru, gde je sam centar duge koja se javlja posle blagorodne kiše, godine, staleži, bogatstvo i siromaštvo ne znače ništa. Jednog sunčanog dana je uhvatio dušu. Davno je trebalo da se odvoji od tela i da potraži svoj put u svetlost, ali je imala mnogo grehova, pa iz straha da nikada neće stići na mesto blaženstva nije htela da napusti telo i prostor iznad obrađenih njiva, vitkih kukuruza, rascvetalih medonosnih suncokreta i pokošenih strnjika. Patuljak je to znao. Radio je neumorno. Postavljao zamke ne bi li se prevarila i poput ribe iz mulja zagrizla ponuđeni mamac. Tog jutra je znao da je sa zamkama gotovo. U kraj jedne njive postavio je sto. Poput onoga iz bajke. Mirisalo je nadaleko. Znao je da duša neće odoleti. Zasvirao je najlepše melodije na banatskoj tamburici. Zaorilo se *Banaćansko kolo*. Zaigrao je patuljak.

Telo mu se naglo izdužilo, poprimilo valjkast oblik jedre, zdrave devojkice. Odbegla se prevarila. Uхватила je devojkicu za ruku. U trenu je sve nestalo, a vrata poslednjeg puta su se naglo otvorila.

Bio je uhvaćen. Poslednji pogled na izgubljenju iluziju se ugasio.

Utihnuli su glasovi.

FRANCUSKI BALKON

Na francuskom balkonu starog zdanja u okvirima šina kruga tramvaja „dvojke“, kao na ogledalu silueta neke devojke, reklo bi se: nage, kao magla, dah na staklu, otisak usana, obris žudnje.

Teška plava satenska zavesa prepuna nekog finog nostalgičnog praha, ostataka nestalih vremena, tužne raskoši baroknog pokušaja restauracije nepostojećeg.

Malo bonsai trešnjino drvo na podu kraj bosih nogu nage devojke prilepljeno krošnjom za okno kao da upija senku nespojka i strah, zaostao iz svih proteklih ratova i zalivenih suza.

Devojka, žena il' starica neka, kao da sa strahom nekoga čeka. Zašto je naga, ogrnuta hladnoćom i muzikom „vagnerovskom“ koja tiho vibrira preko njene ruke oslonjenom na okno balkona?

U zgradu starog zdanja, negde pred svitanje, ući će muškarac u crnom odelu, visok i tanan: dugim lakim korakom, kao da preskače poglede, popeće se na drugi sprat starim cvilećim liftom od mahagonija.

Čuće se kucanje i uzdah, ugasiće se paperjasto svetlo francuskog balkona, nestaće silueta nage devojke, žene il' starice neke, ostaće...patinasta žal i zamukao „vagnerovski“ tihi krik kao sa palube „Holandeza lutalice“...

Мирослава Мира Динић

Цвет, графика, 17,5 x 23 цм

Ћун, графика, 17,5 x 23 цм

Мирослава Мира Динић

*Портрет баба Лине, оловка на
акварел папиру, 19 x 27 цм*

*Портрет Гордане, оловка на
акварел папиру, 22 x 33 цм*

PREDLOG

„E sad je dosta. Ručali smo. Ni posle nismo progovorili. Nemoj da me prekidaš. Samo si ti usamljen? A šta smo nas dvoje, pored tebe? Opet ćeš na groblje. Sam. Znaš koliko smo svo troje bili u ovih skoro šest godina. Dete nam je poginulo. Samo tebi? Ti si beskrajno tužan? Nemoj da progovoriš! A šta ćemo sa ovim drugim? Šta mu radiš? Uvlačiš ga u svoju bol. Dokle? Otišao je sa drugovima, a vidim, umoran od kuće! Dokle? Evo ti predlog. Imaš dve varijante. Da se ti i ja ubijemo, ili da skineš crnu košulju i crne pantalone i da počnemo da živimo. Kako god odlučiš, slažem se.“

Dok je sedeo na klupi ispred ulaza iz zamišljenosti ga prenu dečaćić, koji mu se bacio u krilo. Snajka reče: „Deda, evo vam ga, a ja idem ovog malog drekavca da odnesem u to strašno zabavište. Valjda će danas biti bolja.“

Kako su samo unuk i deda ponosno išli u prvi razred. Deda je vukao tašnu na točkićima, i imali su jako važne razgovore.

СЈАЈ

Гледала сам једну тачку у даљини, мислила сам да си тамо ти, да ме чекаш. Исијавала је неки посебан сјај. Та тачка личила је на сјај твога ока. Мислила сам да је свет(лост), а била је само тачка. Мислила сам да је тај сјај ту да би ми осветлио пут, а не да би ме усмеравао у мрак.

Сјај твог ока толико сличи сјају казина. Привуче само оне слабе који неће знати како од тога да оду, чак и онда када постану свесни да то није добро по њих. Другима ће тај сјај сметати или га уопште неће примећивати. Уосталом, увек је светлост та која нас одведе у мрак оног тренутка када се угаси.

Све жетоне сам некако пребрзо потрошила, не размишљајући о томе шта сам све изгубила. Највећи губитак био је онда када сам изгубила себе, ту у том неком сјају који ме је мамио. Није било никога да ме пронађе и ту је тај сјај нестао. Сва светла су се угасила. Покушала сам да нађем излаз из тога, али било је превише мрачно да бих знала куда идем. Тако сам само још дубље залутала. Онда се некако изненада створио још тај један жетон у мојој руци док сам тражила светлост. Једино место где сам могла да га употребим био је рулет. Чак и да сам хтела да побегнем, тај чудан сјај ме је превише очарао. Знала сам у том тренутку да ћу или добити много или изгубити све. Пружила сам руку, дајући ти тако све што имам. Дајући ти себе. Сјај твог ока толико сличи сјају казина. Мислила сам да је тај сјај ту да би ми осветлио пут, а не да би ме усмеравао у мрак. Мислила сам да је свет(лост), а била је само тачка. Та тачка личила је на сјај твога ока. Исијавала је неку посебну светлост. Гледала сам само тачку у даљини, мислила сам да си ти, да ме чекаш.

NEMAM VIŠE VREMENA

Ove godine sam napunila šezdeset godina. Ozbiljna cifra. Svikla sam se, da sebe stavljam na začelje kolone, jer svoje najbliže uvek stavljam ispred sebe.

Nerado sebi priznajem da sam umorna od takvog života. Volim ja sve moje, nije ih teško voleti, dobri su ljudi, ali je ponekad teško sa njima živeti. Vreme mi brže prolazi nego ranije. Mnogo što šta uskraćujem sebi i nepotrebno, jer to tako treba. Sve više dolazim u situaciju, da umesto da se družim sa ljudima koji mi prijaju, ja drugujem sa tišinom, jer mi je ona najsigurnija i najlakša. Kad se pak odlučim da odem negde, bude mi lepo i redovno pomislim kako bi bilo glupo da sam to propustila.

Izuzetno drag čovek, poklonio mi je triplet, okruglu, džepnu lupu, da se sa njom, duboko zagledam u svoju dušu. Koristim je sve više.

Nemam više vremena da se ljutim na drage ljude, jer ću se i ovako odljutiti kako već sutra. Od nebitnih se bez reči samo oparam, i nije me briga šta misle. Ne čekam više specijalnu priliku da obučem neku svoju svečanu haljinu. Više se ne dokazujem nikom. Trudim se koliko mogu da u svakom danu bar malo uživam. Dovoljno mi je ako se u njemu nije ništa ružno desilo. Retko kad krijem emocije. Shvatila sam da mi skrivanje emocija mnogo snage odnosi. Sve više sam svesna značenja rečenice: „Nije sutra novi dan, sutra je dan manje.“ Nemam puno vremena da čekam bolje sutra ili neku bolju priliku. Moram da letim dok su mi krila još jaka, da mogu bezbedno da odletim i kući da doletim. Znam da ću tako i moje usrećiti.

Do sada sam gledala kako da neke ljude samo ćutke prerastem. Odlučila sam konačno da sad prerastem i sebe. Nije lako, ali ako ne probam neću ni uspeti.

Prvo što sam uradila, priuštila sam sebi vožnju skuterom na moru. To sam želela preko trideset godina. Jako sam uživala! Krenula sam...

Prof. dr Sanja Milenković

ČOVEK I GUSENICA

Čovek se izvalio u ležaljci u dubokom hladu vinove loze. Lenčari, posmatra nebo i oblake...

Najednom, na zidu pored, opazi zelenu gusenicu. Grčila je svoje duguljasto telo u talasastim pokretima ne bi li se popela do lišća. Neka je pomisli čovek polako je zanemarivši...

Ubrzo vrati pogled i gusenice ne beše na zidu. Čovek izvi glavu i opazi je skroz visoko na zidu gotovo do lišća. Ali, kada je bila blizu cilja, pade dole na zemlju...

Dobro na mene ne pade, pomisli čovek, i ugleda je kako se istog časa već našla uza zid u novom pokušaju uspona ka svom cilju...

Koliko snage, upornosti i volje u telu male gusenice, a u čoveka nekad ni mrva od toga...

ОБОСТРАНА ВЕЛИКА ДОБРОТА

Један врло смерни младић хтеде да тестира једну женску пре него што се ожени са њом. Он јој се приближи и рече: „Ја имам врло лоше навике, много тражим, а брзо ми прође воља и ајтар. Брзо се наљутим, а полако разљутим, јер ме дуго држи горчина.

Према томе, ако мислиш да не можеш да ме подносиш реци ми, а ако твој одговор буде не, нећу више вршити притисак на тебе“.

Гледајући га, жена рече: „Са горим пороком од тебе је онај који не прихвата своје лоше навике и нема жељу да ради на себи да би се поправио“.

Кад је чуо ове речи, кротки младић рече: „Тако ми јединога Бога, ти си права жена за мене!“

Десет година касније, пошто су се мало посвађали, рече јој љутито: „Твоја судбина је у твојим рукама, ако ниси задовољна, и ако желиш, тражи развод“ али се убрзо покајао због ових речи.

А жена му одговори: „Тако ми Бога, моја судбина је већ десет година у твојим рукама и ти си је сјајно чувао и дивно се, бринуо о њој. Нећу, сада, у тренутку твоје љутине, злоупотребити и одбијати твоју доброту“.

Смерни младић, сав срећан и задовољан, рече: „Заиста, без сумње, ти си највећи Божји благослов за мене!“

Четвртак, 17. октобар 2024. године

SMEDEREVAC

Sedi pored njega, greje svoje naizgled stare i slabe ruke, a ustvari nije tako, jake su to ruke bora i žuljeva od rada pune ali tako se živelo i živi i dan danas na selu.

Moj deda je čovek starog kova šajkača na glavi ili šubara zavisi od vremena.

Ujutru domaća ljuta jedna, malo džema i hleba doručak, pa napolje kaže on nama da me ne varaju ptice, ne znam šta to znači ali znam koliko topline ima kod dedinog smederevca, kad mama napravi kolače od kiselog testa, baba isprži mlade krompire pa na ručak zove.

A tata ujutru na posao ode pa uveče dođe i nosi nam krem za palačinke, pa mama založi smederevac i krene da peče pa mic po mic i ode veče.

Smederevac toplinu u kući čuva redovno miris kolača i drugih đakonija po kući se širi u njemu se peku duleci i krompiri.

Ne znam kako bih vam rekla taj šporet dušu ima jer smo se oko njega kao deca skupljali dok odrasli nismo da nam deda pravi kućicu od kočanja, da nam priča razne priče ponekad iste po dva puta ali koga to zanima slušamo ili se razbežimo kroz igru dok odrasli nismo pa svako svojim putem krenuo. Ali skupljamo se idalje pored smederevca kod dede i babe, mame i tate kad odemo.

ПОСЛЕДЊИ САН ЦАРА ДУШАНА

Хладан поветарац улази кроз терасу. Док лежи у постељи осећа како се живот у њему полако гаси. Не осећа бол али нема сумње да је крај близу. Зној га облива а тело му је све слабије. Душан, цар Срба и Грка, господар од кога дрхте и иза зидина раскошног Цариграда, дочекаће своје последње тренутке у постељи. Каквог ли ужаса! Да је барем погинуо у боју - како приличи једном ратнику и човеку! Присетио се велике битке код Велбужда и своје младости. На тренутак крв му поново узаври док чује топот својих силних оклопника у јуришу који лично предводи. Био је то почетак новог поглавља у његовом животу. Узевши власт од оца, започео је велика освајања и држава му се сада простире на три мора. Ипак, упркос моћи и богатству, зна да крај не може изменити. Ни то што је силан господар Хелма неће му помоћи. Његова звања и снага ништа више не вреде. Смрт је противник који се не може савладати. Док проживљава последње моменте свог, како је сматрао, грешног живота, пита се хоће ли га народ памтити? Хоће ли млађани Урош, његов син, бити достојан наследник? Је ли ово крај вредан једног цара? Хоће ли му Бог опростити побуну против оца? Питања се нижу док поново тоне у таму. Од када се разболео, ако се заиста разболео, често је тонуо у сан из кога би се будио у зноју. Поново све постаје мрачније. Још једно питање га, ипак, највише брине на крају. Хоће ли његов крај бити и крај царства? Одговор је наслућивао и бојао га се више од загрљаја смрти. Склопио је очи, помирен са судбином. Утонуо је у последњи сан, несвестан да је већ постао бесмртан.

O KUPOVINI PREKO INTERNETA

Ja, koji sam uvek bio okrenut budućnosti, počeo sam da se plašim otuđenosti koju nam budućnost donosi. Strašno stiže i do nas galopom. Trgovine se zatvaraju, ljudi ostaju bez posla, a mi, koji smo do skora uživali u obilaženju prodavnica, hipermarketa, velikih robnih kuća, pa i onih malih, butika, dućana, bakalnica, sve više počinjemo da naručujemo preko Interneta, zavaljeni u fotelju, iskrivljene kičme, atrofiranih mišića, omutaveli. Jedinu ljudsku reč koju izustimo je ono kad nam raznosač naručene robe zakuca na vrata. A ni toga uskoro neće biti. Robu će nam donositi dronovi, spuštati je na terasu, ili čak uletati u sobu kroz otvoren prozor. Polagaće nam je kraj proklete fotelje, na dohvat ruke, da se ni tu ne pomučimo kad kupljeno podižemo. Svakom kupovinom preko Interneta, armija nas degenerisanih lenjivaca, generisaće armiju onih drugih, otpuštenih s posla, budućih socijalnih slučajeva, beskućnika, koji neće imati više od čega da žive, jer neće biti nas, živih mušterija, koje im dolaze na noge i uživo od njih pazare. A onda će armiju beskućnika smeniti armija onih koji iz fotelje kupuju, jer će foteljašima opadati kupovna moć, plate će im biti sve tanje, penzije će se topiti, ili će oni koji su ih do tada novcem pomagali to prestati da čine, pošto ni sami sebe neće imati od čega da prehranjuju. Tako sve dublje, dok se čitav sistem ne uruši i ne bude više ni foteljaša, ni kupovine preko interneta, a ni samog interneta, dok svi ne postanemo armija gladnih beskućnika koja tumara ulicama i prevrće prazne kontejnere, dok se ne vratimo u prvobitnu zajednicu, životinjsko carstvo preživljavanja i borbe za opstanak, dok ostaci čovečanstva ne krenu u novi početak, evoluciju, ponovno uzdizanje, robovlasničko društvo, feudalizam,

do nove industrijske revolucije, još novije tehnološke i ponovnog urušavanja sistema. To ja zovem *curriculum vitae* čovečanstva. To je naš generički si-vi, a ne ono što lažemo kratkoročno uz molbu za zaposlenje. *Circulus vitiosus* – začarani krug od koga mi se kosa diže na glavi.

REČE MI JEDAN ČOVJEK, SA SUZAMA U OČIMA

Čitav život sam bio kadija samome sebi. Presuđujući nemi-lice, trpao sam u dušu i srce svakojake otrove, stavljao okove na tijelo, oslobađajući se tek povremeno, kad bih um smirio. No, jednu tegobu nisam mogao otjerati - što se ukopah u ovom bespuću. Drugi bi se možda lako pomaknuli, ne mareći previše za granice koje strah i stid postavljaju; gazili bi ih, ne obazirući se na to hoće li uništiti nečiju nutrinu. Ali ja ne!... Plašeći se da nekog povrijedim, da mu stanem na put, od pamtivijeka sam sve činio s oprezom. Zato mi i jeste ovako! Zarobljen sam u vlastitom očaju, bez izlaza. Čemer se u meni zakovao, pa ne popušta. Najgore zalogaje u svoj sahan mećem. Griješim, znam. Trebao sam biti hijena prema ljudima, jer oni ionako ni za što ne mare. Jedni drugima smo samo oslonci za sebičnost, stepenice za bježanje od vlastitih slabosti... A najgore od svega, satire nas glad. Prema svaćemu.

ISPOVEST JEDNE GASTARBAJTERKE

Ispovest prva

Život u Bavarskoj je siguran, predvidiv, bezbedan, i upravo zbog toga ponekad jednoličan. Za nas koji smo navikli da se snalazimo i improvizujemo, uporno praćenje svakakvih pravila, čak i onih nelogičnih, suvišnih, ume da crpi energiju. Da smara. I šta mi, Balkanci, tada radimo? Prkosimo. Evo zašto. I kako.

Menja nas život u tuđini, formira i oblikuje. Pretapa nas u nekakve drugačije kalupe, i iako srž ostaje ista, čvrsta, razlivamo se tečno i nepogrešivo. Ali materijal od koga smo sačinjeni kao da u svojim atomima nosi usađen otpor ka potpunom, apsolutnom stapanju sa okolinom, i tako uvek ostane manji ili veći jaz koji se usadi u naše nove elemente.

Kod mene je taj rascep gotovo neprimetan, nekada ga ni sama ne osećam. Da, umem ja da budem veća Nemica i od samih Nemaca. Ali ima trenutaka kada je iskakanje iz tih novih, udobnih kalupa moj čin besa, inata, ili hira, kako bih sebi dokazala da i dalje postojim i u onom izvornom obliku.

I ne pričam ja o onome kada na srpskom u vrisku opusjem biciklistu u punoj opremi, koji me skoro pokupi sa ivice biciklističke staze – to radim svesno, da ga trgnem i uplašim. Uvek se okrenu, naše grube psovke su dobra pretnja. Ili kada se neko trudi da me na prikriiven način obruka, onako švapski. Poput one mame na školskoj proslavi koja mi se žalila da je neki Jugo na prijemu kod njenih prijatelja pojeo s roštilja i šnicle koje nije sam doneo, na šta je dobila moje „Ma idi bre u...“. E, ja tada iz inata potvrdim sve one predrasude.

Ne, ja pričam o malim napadima prkosa, nekakvog haosa, koji nisu ničim izazvani, a koji su sve češći. Ne znam, možda se kriza srednjih godina kod nas gastarbajterki ispoljava na ovaj čudnovat način.

Evo baš jutros, dok sam bacala đubre, nisam raščlanila kartonsku kutiju na sastavne delove. Samo sam sklonila svoje ime i adresu (klasično prikrivanje dokaza), a karton onako ceo, u komadu, drsko položila na vrh kante za papir. Ili za vikend, ne samo da sam bacala staklo u specijalne kontejnere u mom kraju kada se ne sme (zbog praska i buke zabranjeno je uveče i nedeljom), nego sam i ubacila braon praznu flašu maslinovog ulja u kontejner za zeleno staklo! I to nije bila greška, već potpuno odbacivanje racionalnosti.

Nažalost, priznajem, ne završe se sve moje avanture slavno.

Prošle nedelje, vraćajući se sa redovne lekarske kontrole, mirnim delom Minhena, čije su ulice uokvirene teškim drvećem, zakoračila sam preko poširoke ulice iako je semafor pokazivao crveno svetlo. To da je ulica delovala pusto nikako ne umanjuje moju smelost! I dok sam tako gazila kao pravi buntovnik, devojčica sa zlatnim kikicama u šarenoj haljini i belim dokolenicama odjednom se stvorila na suprotnoj strani ulice, držeći svog tatu za ruku. Pritisla je dugme na semaforu i dok su oboje uredno čekali na zeleno za pešake, osećala sam kako me pomno posmatraju. Elem, već sam stigla do pola ulice, napad je počeo, povratka nema. Teatralno sam podigla ruku, pogledala na sat, bradu zabrinuto zabacila uvis – kao da sam u velikoj žurbi. Moje štikle su sve oštrije klepetale po asfaltu, pojačavajući sramnu scenu, ali sva moja gluma ovu opasnicu s kikicama nije ubedila. Kada sam bila samo dva koraka od nje, progovorila je ne skidajući svoje krupne oči s mene:

„Tata, zašto ova žena hoda preko ulice kada je crveno?“

„Ne znam, ali mi to nećemo da radimo! To nije lepo i to je zabranjeno!“, prekorno je odgovorio a u istom trenutku semafor je počeo da ispušta piskav zvuk koji je najavljivao zeleno svetlo.

Ne znaju odakle sam, pomislila sam odahnuvši. Zar da brukam celu naciju?

Postiđena, našla sam se posle samo nekoliko koraka već na sledećoj raskrsnici. Iako ni ova nije bila prometna, zastala sam ispred pešačkog prelaza. Poražena sam, na delu uhvaćena. Dosta je bilo avanture za danas. Čekam zeleno.

Ali neka se niko ne usudi da kaže da mi gastarbajteri nismo hrabri!

Ispovest druga

Ima situacija kada mi s brdovitog Balkana delujemo Nemcima neobično, čak i nekako egzotično.

Nije to samo kada se plašimo promaje, uhvatimo se u kolo, pljujemo po bebama (puj, pu), švercujemo antibiotike bez recepta, dodajemo kečap na svakakvu hranu ili ostavimo upaljen televizor dok s komšijama ili prijateljima pijemo kafu. Da ne pričam o tome da se trgnu na svaki naš razgovor, jer su ubeđeni da se svađamo i da samo što se nismo poubijali. Ili da sami dobiju želju da nam presude po kratkom postupku kada se uveče najedemo belog luka a ujutru dođemo u kancelariju.

Ipak, navikli su se na nas, dragi naši domaćini, ima nas dosta, a i oni nemaju izbora. Jer – mi ostajemo.

A i mi gastarbajteri smo se naučili na njih: lako je složiti se s Nemcima, nisu oni zahtevni ako ste spremni da pratite pravila (ili ste dobri u uklanjanju dokaza, kao ja!).

Ipak, postoji jedna stvar, jedna vrlo ozbiljna stvar, koju ja Nemcima ne mogu da oprostim. Nikada, pa čak tri života ovde da provedem. Odbijam, ne prihvatam i suprotstavljam se svom svojom gastarbajterskom snagom.

Objasniću vam na primeru o čemu se radi.

Sigurno znate legendarni film „Kazablanka“. Hemfri Bogart sedi s pićem u ruci, udara o sto i u očaju naređuje Semu da svira pesmu koja ga podseća na Ilsu. I to je trenutak kada svi zaustavimo dah i načuljimo uši da čujemo možda najpoznatije reči svet-ske kinematografije i Hemfrijev glas kako izgovara (Achtung!):

„Spiel es!“

Hemfri Bogart kaže „Spiel es!“ na čistom nemačkom i to nikome ne smeta!

Smejte mi se, grдите me, budite grubi – ali za mene je ovo skandal. Sinhronizacija mi diže pritisak već dvadeset i dve godine.

Naravno, u vreme „Netfliksa“ možete da zaboravite da vaše komšije, prijatelji i kolege gledaju Denzela Vošingtona, Marlona Branda ili Belmonda dok neki drugorazredni nemački glumci imitiraju njihove glasove. Možete i da ignorišete kada vam kolega kaže:

„Dikaprio je odličan u filmu 'Vuk sa Volstrita'!“

Ali ja (zbog onih napada srpskog inata) ne mogu, i redovno odgovorim:

„Kako znaš kad ga nikada nisi ni čuo?!“

Ne, nisu me još ubedili da je gluma samo mimika.

Kada sam tek došla u Nemačku, filmovi su se gledali na DVD-jevima, ali nisu tada svi imali titlove. Po video-klubovima smo uporno tražili one koji imaju opciju gledanja na originalnom jeziku. Jedne zimske večeri, sa idejom da vikend provedemo uživajući u filmskom maratonu, moj najbolji drug Dušan i ja smo lutali video-klubom u komšiluku upravo tražeći takve filmove. Zatražili smo pomoć od mlade Nemice koja je tamo radila i vidno se dosađivala. Ispostavilo se da nas nije najbolje razumela.

„Tražimo filmove koji nisu sinhronizovani. Da li imate spisak DVD-jeva koji imaju opcije biranja jezika?“, upitala sam.

Radnica kratke, oštro podšišane braon kose gledala nas je kroz trepavice, namrštenih obrva i nabranog nosa i upitala:

„Nesinhronizovani... A, mislite na filmove za odrasle? Tamo su“, pokazala je ka vratima zasebne prostorije i neprimetno namignula.

„Ne, ne“, skoro sam vrisnula, „tražimo obične filmove, trilere, koje možemo da gledamo na originalnom jeziku.“

„Kako to mislite?!“

„Pa ako je japanski film, želim da čujem kako pričaju japanski“, objasnio je Dušan.

„Ooo, pa vi znate japanski?!“, upitala je ona, sada oduševljeno raširivši oči.

„Ma ne! Svejedno kojim jezikom u filmu pričaju, mi slušamo originalni jezik i stavimo titlove na engleskom. Ili nemačkom, svejedno“, odgovorili smo Dušan i ja, skoro u isti glas, na šta je ona u neverici uzviknula:

„Šta?! Vi ČITATE dok gledate film?!“

„Da“, potvrdila sam ja.

Mi u Srbiji čitamo dok gledamo film.

Ispovest treća

Pre mnogo godina policajac na pasoškoj kontroli minhenškog aerodroma pažljivo je pregledao moja dokumenta. Malo-malo bi me pogledao i nasmešio se. Kada je stigao do moje boravišne vize, na kojoj je pisalo da sam u Nemačkoj na doktoratu, policajac je misleći da mi deli kompliment izjavio sledeće:

„Vi ste doktorka, a iz Srbije? Pa da, jasno, Vi i ne izgledate kao neka čistačica.“

Kada je shvatio šta je rekao, od izvinjavanja nije imao vremena da mi objasni kako to izgleda jedna čistačica. Srpska čistačica.

Nisam ga prijavila, uvideo je svoju grešku čim me je uvredio. Čim je sve nas uvredio.

Ispovest četvrta

Odbijam da obeležavam stvari inicijalima.

Svaku ćerkinu olovku, gumicu, voćne jogurte ili sokove u frižideru na poslu, saksije ili mirišljave sveće u kancelariji. Opsednuti su obeležavanjem, ali su do sada naučili: sve neobeležene stvari pripadaju nekom Jugosu. Ili Turčinu.

Osetljivi su na ovu temu, ulažu energiju u očuvanje reda i discipline. A i švapski puding iz frižidera želi da zna čiji je.

Ne verujete mi?

Pre nekog vremena požalila mi se sada bivša koleginica:

„Moje ćerka se iselila iz kuće za vikend, iznajmila je stan sa svojim dečkom... Eto, ostadoh sama...“

„Oh, pa dobro, neka joj je sa srećom. A i tebi će biti super, videćeš, dobijaš novu slobodu...“; pokušala sam da je utešim, na šta me je ona prekinula:

„Ma da, tako je! Ubuduće bar neću morati da pazim čije mleko uzimam iz frižidera!“

Ispovest peta

Volim ih, moje domaćine.

Prijaju mi moji sada već stari kalupi. I oni su se meni prilagodili.

Onaj jaz je dobra stvar, neka ga. Olakšava mi vraćanje u prvobitni oblik, kad zatreba. Ili kad zagusti.

Ipak ja uvek ostajem – ja. Ona koja zapravo i jesam.

ЗМАЈЕВ ЗАВЕТ

Некада давно, у времена када су постојали витезови и када су приче о змајевима биле стварније неко данас живео је краљев син по имену Душан.

Душан је рођен као друго дете краља и краљице, али премда да првог сина није занимала управа над краљевством све очи биле су упрте у царевића Душана. Одликовао се великом храброшћу, мудрошћу какву само имају учени стари, који су многе животне муке превалили и стекли знања. Од своје седме године већ је са успехом јахао коња ког је наследио од свог деде Милутина. Беше то прелеп црни коњ са гривом сјајном као сунце. Научио је да чита већ у петој години, лако решавао математичке задатке, знао неколико језика. Цело краљевство га је волело и поштовало због правдољубивости којом се одликовао. Беше то дете које би сваки родитељ пожелео. У раним младићким данима постајаше све бољи, мудрији и образованији. Али, као што то по неком неписаном правилу бива имао је проблем који није могао да реши. Ни он, ни краљица мајка и краљ.

Будући краљ имао је здравствени проблем који га је дубоко изнемиравао. Његова кожа била је прекривена црвеним печатима које ни један мелем и лек нису могли да уклоне. Прво му та његова болест није превише сметала, али како је растао и како је долазило време да себи нађе принцезу, проблем му се чинио и већим него што је био.

Далеко на југу, где цветају и нар, и лимун, и шљиве краљев син, будући цар, млади царевић Душан уснио је чудан сан. И премда је био образован и на двору свог оца стекао

највећа образовања из области математике, језика, астрономије, историје, будући цар овом сну даде велико значење. Испрва му се сулудом чинила идеја да уради онако како му је у сну речено, али идеја га није напуштала. Сан приказиваше неку бистру реку и биљку која је царевиневу кожу излечила. Промисливши да не може да му штети да оде и пронађе то место које је уснио, царевин Душан оде да потражи ту чудну биљку.

Млади Душан окупи своје најверније пријатеље који су били у служби војске његовог оца и крену пут реке ка далеком будућем царском граду, ни не слутећи шта ће се све десити на том путовању.

Својим родитељима, који су били забринуте за његово стање рече да иде у краљевски дворца да на неколико дана одмори. Краљ и краљица, пожртвовани родитељи само се погледаше, али нису противуречили свом сину. Краљица је све докторе и видаре и из свог краљевства и из околине позивала у двор да реше проблем младом цару, али нико од њих није имао успеха.

Знајући све то и желећи да помогне себи Душан одлучи да крене у авантуру. Стиже у велики трговачки град. Беше леп дан, а не желећи да привлачи пажњу народа би одевен једноставно. Из будућег царског града којим је био одушевљен још кад га је као мали са краљевском свитом посетио Душан одлучи да крене путем бистре реке према Шареној планини. И дан данас је то планина горостас. Ако је игде могао наћи биљку која ће га излечити била је то ова планина. Бистра река протицала је дуж целе планине. Вода је била толико бистра и хладна да је могла окрепити и најуморнијег путника намерника за тили час. Душан одлучи да пут настави сам. Својим пријатељима дворјанима рече да слободно могу остати у оном граду, који ће неколико година касније

постати царски град. Али, Душан то није могао ни знати, ни слутити.

Одевен у једноставан браон огртач, са капуљачом, онако висок није могао остати неупадљив. На путу кроз долину реке помогао је неким рибарима да утоваре рибу на запрежна кола. Били су изненађени његовом снагом, начином говора и културом. Срете и брата и сестру који су помагали рањеном соколу, на ког су наишли шетајући се шумом поред реке. Већ је улазио у дубоку клисуру реке и кад помисли да овде више никога не може срести наишао је на једну старицу која му се учини чудном. Поздрави јој Бога и упита је зна ли шта се даљом долином реке налази.

Она га погледа и рече му да зна. Како је жена била шкрта на речима, ни Душан није желео да превише пита. Поздрави је и настави свој пут. Дуго је ишао долином реке. Могли су се чути разни звукови. Од птичије песме, хука реке, па чак и бука дивљих звери из даљине. Сада је већ било сигурно да је Душан загазио дубоко у шуму, можда чак и тамо где људска нога никада није ни крочила. Радознао и храбар какав је био, није марио што пада мрак и што шума ноћу може постати изузетно опасно место. Међутим, био је обазрив и одлучио да пут настави ујутру. Упалио је ватру, отворио торбу са храном узео мало хлеба који је био толико здрав да је могао човека држати ситим неколико дана.

Осмотривши околину Душан задрема поред свог коња уз лагано пуцкетање ватре и свеж планински ваздух.

Изненада, пробуди га јак, како му се чинило, крик. Погледа околу, али никога није било. Крик је прелазио у режање. Настави ка реци, одакле је допирао језив звук.

Призор који је Душан видео, није га уплашио, али га је следио, јер о нечему таквом могао је прочитати само у књигама и чути из бајки. Пред њим стајао је огромни зелено-црни змај који је био рањен. И змај погледа у Душана. Душан

му приђе, видевши да је змај толико рањен да, чак и да хоће не може га повредити. Стави руку на његову рањену предњу леву ногу и рече му: „Ко те је повредио?“

Змајеве очи засијаше ватром.

„Момче, само истински чисте душе могу да причају са змајевима, а ја сам тебе разумео, разумеш ли ти мене?“

„Могу те разумети, змају“, одговори му Душан.

Змај видевши да пред њим није непријатељ, рече му да га је аждаја, једна од неколико преосталих на свету ранила и да ће вероватно умрети. Душан рече змају да не брине, на рану му натрља земљу, даде му воду из реке да пије и рече му да ће му помоћи. Душан поче да сакупља биље. Знао је за лековита својства чичка, камилице, оригана, шарпланинског шафрана, шарске дивизме, причије траве, направи мелем и одлучи да дода још једну траву за коју није знао, али му се учини корисном. Како је дотакао ту траву тако су ранице које је имао на руци од своје болести почеле да му се повлаче. Он узе траву, протрља је још по кожи и осети олакшање. Свраба није било.

Змају постајаше све горе. Душан опра рану змајеву и намаза му мелем од најлековитијих планинских биљака. И биље учини своје. Змају беше боље.

Змај рече Душану да ће му вечно служити што му је помогао. Али, племенити младић му рече да то није потребно и да му је помагао, јер је то једино што је могао учинити. Међутим, змај му рече да ће у њему имати вечног пријатеља и савезника. Руковаше се. У том тренутку Душан примети да на рукама нема ниједну рану. И да је његова болест излечена.

Змају исприча све о својој болести и тој трави.

„Хајдучка трава, тако се зове та биљка. Она те је излечила, мој пријатељу“, рече му змај.

Прођоше године од тог сусрета, али завет који дадоше један другом ни једног тренутка не напусти мисли ни младића, ни змаја.

Душан о змају није могао никоме говорити. У међувремену Душан је постао најмоћнији владар у Европи, а његов пријатељ змај му је био увек ту. Дошло је време да испуне завете.

У кањону Бистре реке, места сусрета змаја и Душана и места где је расла трава хајдука, која је Душана излечила, Душан је уз помоћ племенитог змаја саградио најлепши манастир.¹

¹ *Посвећено мом сину Петру.*

КЛУПА

Зграда је била старинска, изграђена после једног од многобројних ратова. Са својих девет спратова доминирала је приградским насељем града који ретко кад спава и који својом величином нуди ту привилегију да се људи слабо међусобно познају и да не маре један за другог.

Испред зграде била је клупа. На први поглед, била је то обична клупа, као и већина сличних: тешка кована метална конструкција и одозго зашрафљене дрвене даске које су сваког пролећа изнова фарбане. Ова клупа је, међутим, била све, само не обична.

За дана је на клупи све врвело од живота. Деца су је буквално окупирали; то им је било омиљено састајалиште и увек је на њој седело бар дупло више њих него што је предвиђено. Око раног поподнева појављивали су се старији омладинци, који су ту препричавали своје љубавне договорштине и правили планове за будућност. Наравно, седели су на наслону клупе, а стопала су им била на месту где би требало да се седи.

Смирај дана доносио је и смирај живота на клупи и тада више нико није смео ни да јој приђе. Нико, сем тројице одабраних којима је тада била намењена. И тако сваког дана, све до краја.

Поредак седења на клупи-троседу био је веома важан. Из перспективе пролазника, крајње лево седео је најстарији становник зграде, до њега средњи по старости, а крајње десно седео је најмлађи члан ове чудне дружине, тако да је он био трећи најмлађи на клупи и уједно трећи најстарији у

згради, као доказ да је време заиста релативно. Наравно, из перспективе њих тројице све је било обрнуто: најстарији је седео крајње десно, средњи је опет био у средини, а најмлађи крајње лево – као доказ да је све релативно. Једино што је било сигурно је позиција средњег по старости и да је добро док се има неко са своје десне стране.

Најстарији по реду је имао седе бркове и косу и памтио је време када је на месту њихове зграде била пустара. Иако је био на крају осме деценије живота (и, уопште гледано, при крају), правио је велике планове – а шта је друго и могао да ради по васцели дан? Супруга му је одавно умрла, а ћерка и унука су га редовно обилазиле. Његови велики планови били су да дочека удају унукину и да постане прадеда. Наравно, притом није консултовао оног најважнијег, од кога је све то зависило.

Средњи по старости, па и по реду, имао је црну браду тако да је изгледао бар десет година млађи, што је у тим годинама прави капитал. Жилав и кошчат, није личио на одско-рашњег пензионера, већ на неког на кога се још увек могло рачунати и ко одговара профилу становника клупе само по стварним годинама, а никако по виталности. Живео је сâм, а ћерка је из суседног града релативно често долазила да га обиђе; није била удата, тако да он ни по том питању није био деда. И он је имао план: као страствени пецарош, сматрао је да тек треба да упеца своју највећу рибу.

Најмлађи по реду изгледао је бар десет година старији: одавали су га седа коса, испијено лице боје воска и млохав врат са две јако изражене жиле. Био је надомак пензије; старији су му завидели, сматрајући да је у најбољим годинама, док су га млађи због тих истих година сажаљевали. Он је био објективан: себе одавно није ценио, још од онда кад су га пре пар година у продавници промовисали у пензионера, или кад су му у банци рекли да је чудно то што изгледа тако мато-

ро, а није пензионер, или кад је у младалачки црвеној мајици отишао на сликање за личну карту, а они му издали трајну!

Па кад већ себе није поштовао, зашто би поштовао најстаријег и његове немогуће планове за будућност? Најстарији је за њега био обичан чекач – онај који чека неминовно. Средњег је већ више поштовао, ваљда због позитивне енергије којом је овај зрачио. Па ипак, није са њима двојицом ни планирао да седи на тој глупој клупи, али је морао још од онда кад је прошле године то место остало упражњено; тада су му рекли да је ред на њега и да ту нема приговора. Урадио је оно што се мора, а није урадио оно што се не мора – није имао намеру да комуницира са двојицом десно од себе. А и како би, кад су они углавном разговарали о ћеркама које он није имао, или о болестима о којима не треба причати, да не чује зло. Приче о времену, спорту а нарочито политици биле су му крајње не инспиративне. И о чему би онда разговарали? Њега је, на пример, нервирало кад се ролна тоалет папира стави у држач тако да је слободан крај до зида, што уопште није логично. Није тешко претпоставити да оној двојици та тема не би била нимало занимљива. Или да са браћом по клупи поприча мало о женама? Осећао се надмоћно по том питању у односу на њих двојицу, јер се још увек окретао за zgodним комшиницама. Међутим, та окретања су остајала неизвратена и брзо су га подсећала на сурову стварност – да је и он на клупи за резервне играче. Зато ни ту тему није потезао.

Осим што је био најмлађи на клупи, био је међу најмлађима и по станарском стажу. У зграду се доселио тек пре неких пет година. Љубопитљиве комшије за тако кратак временски период нису успеле да извуку много о његовој прошлости. Сазнали су само оно најосновније: да је пре једно пола живота имао негде супругу и сина, да их је напустио због млађе и да је недуго затим та млађа напустила њега због млађег. Бив-

ша супруга је годину дана касније трагично настрадала, а он је то случајно сазнао из новина. И да син од онда не жели ни да чује за њега.

Оно што комшије нису сазнале била је његова унутрашња борба са самим собом. Борба са разлозима за ЗА и ПРОТИВ. У предвечерје пензије, радећи још увек посао који је некад давно волео и правећи грешке које није морао, успео је да свој живот доведе до тачке када нема никог и када ником више није потребан. У ретким тренуцима када би му зазвонио телефон, са друге стране жице никад није била особа коју је он прижељкивао да чује; мало по мало, и почео је да сумња да је та особа само плод његове маште и да у стварности ни не постоји. Тешко је тако живети, кад те ништа не вуче у нови дан и кад не постоји радосна вест за тебе. Јер, шта онда преостаје: хиљаде узастопних размештања и намештања кревета, самотних ручавања и вечеравања, бријања, одлазака на посао и долазака са посла, разних проверавања, преиспитивања и живљења од упаљене до уташене лампице на телевизору.

Па ипак, као и код велике већине људи, и код њега су некако превагнули разлози за ЗА. Јер ником се не путује у једном смеру, него кад дође време свако измишља неке недовршене послове и упорно очекује да се деси НЕШТО. А једино што се дешава је неминовност да сви путеви на крају воде ка једном одредишту – клупи.

* * *

Једне летње вечери, најстарији по реду је директно са клупе одвезен у болницу, из које се више није вратио. У року од два дана, његово овоземаљско крстарење замењено је небеским.

Једно место на клупи остало је празно и чекало је. Сутрадан је средњи по реду требао да постане најстарији, а нај-

млађи по реду да постане средњи. И требало је изабрати новог најмлађег по реду.

А онда се десило нешто чудно: момак у раним тридесетим годинама, који се у зграду доселио пре недељу дана и који очигледно није знао ништа о клупи, сео је на упражњено место најстаријег по реду, пре него што је ико стигао да реагује. Сео је и почео да прича како има мотоцикл велике кубикаже и како обожава брзу вожњу. И како има велике планове у животу, а први од тих планова је скорашња женидба.

Двојица староседелаца на клупи су се само погледала, не рекавши ништа. Једино се бившем средњем по реду отео уздах олакшања.

СВЕ ВИШЕ ВОЛИМ ТИШИНУ

У последње време волим тишину. Смета ми гласна музика, бука велеграда, гужва у саобраћају и испразни, разговори познатих људи. Некако више волим да ћутим и пребирам по мислима, враћам се у неко драго време у којем срећем драге, познате људе.

Волим ово михољско лето. Враћам се са терапије прелепим парком Буковичке бање.

Посматрам како је током ових јесењих дана поново озеленила трава. Неке биљке су се опоравиле од летње жеге, неке и нису па онако сасушене одударају од тог зеленила али се утапају у дивне јесење боје којим парк придобија изглед таписерије израђене Божјом руком. Природа је права Божја дама.

Ходајући полако, са флашицом воде наточене на извору „Књаз Милош“ отпловила сам мислима негде далеко. Заправо отпловила тамо где тишина обузима сваки дамар, сваку нит мисли, док се тело креће по навици, освежено струјом, разним таласима са бањских апарата. Стигле године, хвала Богу да и то постоји да се некако презими са мање бола у костима. Чух наједном неки шум са врха крошње стабла из дрвеног шпалира.

„Пада кестен!“ помислих и почех да ослушкујем где ће пасти (да не страда глава), да га покупим из чауре, ставим на длан и посматрам онако огољеног и сјајног.

Шум се наједном претвори у јако, убрзано гребанье по кори дебла. Подигох главу.

Две веверице (већа и мања) журиле су једна за другом, крећући се кружно око стабла нестварном брзином као да стабло обавијају неком украсном траком. Спустиле су се до стазе па су се попеле на следеће стабло и опет у круг на горе, па трећим, на доле, несмањеном брзином. При кретању испуштале су неки звук налик вриску.

Застадох да их посматрам. Помислих да су нешто биле љуте једна на другу и да ће доћи до насиља.

„Исте сте ко и људи!“, рекох гледајући за њима.

Разиграше се мисли, присетих се свих страдања деце, младих, родитеља, професора, новинара и да не набрајам. „Таман сам мало разбистрила ум од свих мојих судских предмета. Дошла да се дружим да дрвећем, птицама, биљкама и вама лепе моје Верке, а ви тако“.

Но, после јурњаве по трећем дрвету, сишле су на траву и пошле свака својим путем. у миру. Као да су сав бес, или емотивни набој потрошиле у тој вртоглавој трци. Сишле су на земљу и смириле се.

То ме натера на размишљање како је замор делотворан и да досада изгледа тера људе на разно разне лоше чини. Људи су неупошљени а под набојем ружних вести и дешавања које свакодневно гледају, на телевизији, склони су насиљу.

Или су се можда посвађале око хране, неког лепог, зрелог кестена, помислих.

Много људи је гладно. Често се посвађају због хране а тада човек човеку постаје вук.

А тек емоције, разне преваре, оговарања, заговарања, стварање кланова, завист, љубомора, без-Божност, туга, болест, немоћ, напуштеност, све више плове овим светом и потка су насиљу.

Због тога све више волим тишину али знам:

„С неба гледа Господ, види све синове своје људске.

С престола, на коме седи погледа на све који живе на земљи.

Он је створио сва срца њихова. Он и зна сва дела њихова.

Гле, око је Господње на онима који га се боје, и на онима који чекају милост његову.

Да буде милост Твоја, Господе, на нама, као што се уздамо у Тебе“.

(Псалм 33.13,14,15,18,22).

TRAKTAT O SEBI – „ONAJ KOJI NIJE NIKUDA POŠAO NEĆE NIKUDA NI STIĆI“

Posmatram svet, onaj dodirljivi...moj, stvaran... svakidašnji... i onaj daleki, što ga drugi prezentiraju, onako kako su ga oni videli a koji ostaje samo pojam o nečemu što drugi jesu ili su to bili. Osećajnost ima mesta, uvek, u grudima... širina za ljude. Ako smo jednom nešto bili, pa to više nismo, ko smo i kakvi smo to onda? Da li smo postali drugi ljudi ako nam ne pristaju više oni epiteti naj... naj... naj... zar život, uostalom, i nije najveća vaga na kojoj je ipak najteže izmeriti ljudsko poverenje i obrnuto, ako smo odskali u orbitu... zasijali... pa tu i ostali, jesmo li to opet mi, sami sa sobom...?!

Otuđujem irealnost sa željom da sve ima svoju sopstvenu dimenziju. Izolacija od ljudi i predmeta vodi idealizmu ili suprotno, pesimizmu, U ljušturu svoje otuđenosti treba se uvlačiti samo u krajnjoj nuždi, jer ne vodi ničemu. Čorsokak u neko skretanje emocionalne amplitude u neželjenom pravcu. Čovek u svemu mora imati neku svoju meru, metrisanu svojim sopstvenim aršinom. Ništa se ne može univerzalisati samo zato, da bi se uzelo kao opšte pravilo, bar što se tiče ljudske ličnosti. Čistim šabloniziranjem po principu prostih i složenih matematičkih formula, dobili bi jednog supermena sa osobinama robota. Kuda bi nas odvela ta i takva uniformnost, ličili bi kao jaje jajetu, sa predmetno istim sadržajem. Sam čin prihvatanja svoje soopstvene individue u korelaciji sa ostalim ljudima, sa svim slabostima, oholostima i vrlinama, vodi već, nečemu. Čemu težnja da ličite na nekoga samo zato što ste nezadovoljni sami sa sobom...? I kada se doista dođe do te stupnjevitosti, da na nekoga ličite do te mere da ga go-

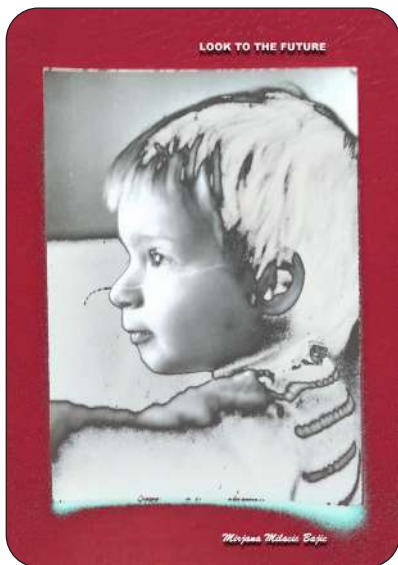
tovo imitirate, čini vas još nezadovoljnijim. Otkrivete sebe, negde duboko potisnutog, osetite da ste sebi, u stvari, naneli nepravdu.

Izazov pokreta... novine se čulima primaju... utisci neki ostaju, neki prolaze. Idem... imam prokletu potrebu da se krećem... da apsorbujem nove predele i upoznam nove ljude. Idem i dalje... a ono sa čime sam pošla i dalje u meni ostaje... na dnu, kao seme izvorno. Stanem... pa ostanem... u samoodlučivanju... zavirujem kao pod pokrivač, lagano odižući da se sagledam skroz... naga ispod. Izvrnem svoju nutrinu pred sobom, kao kakav džep, pa je stanem ponaosobno prebirati, odvajati, dodavati... da složim u neki svoj red. Sopstvene erupcije su tu teško merljive. Kolika doza samokritičnosti je tu potrebna...? Kadkad mi se čini da sedim na ugašenom vulkanu... pitomim padinama što izgledaju tako pastoralno. I kada se nađem na potocima vrele magme, tek izbačene... postaje mi jasno da je samospoznavanje bilo nedovoljno. Sebe treba, ponekad i namerno, pogledati u oči ako ni zbog čega, a ono, da se upitaš ideš li onuda kuda si stvarno želeo. Racionalizujući vreme, delimo ga mnogostruko. Finese su tu tako česte. Izvlačim se iz svojih problema, kao iz čaure... ostavljam praznu kućicu da se brine sama o sebi. Baš me briga... meni se upravo ta golotinja dopada. Presvučem se po potrebi... putevi su svuda uokolo. Primećujem da je sunce tako toplo, da trava ima neku posebnu boju... da me razdraganost miluje. A časovi soliranja prave sebi dovoljno mesta da preispitaju svoje poreklo. Čitava prošlost stoji iza mene, nosim je i živim sa njom ali ne u njoj. Jedina stvar koja se nikome ne može oduzeti. Onaj koji nije nikuda pošao, neće nikuda nu stići. ²

² Uvodni tekst u romansiranu autobiografiju „Iz dnevnika jednog vremena dok klatno svojoj senci beži“ – Mirjane Milačić Bajić

Mirjana Milačić Bajić

LOOK TO THE FUTURE

SEDAM MINUTA

- Kasnim! Još sedam minuta i izgubio sam posao – tutnji mu u glavi, dok obilazi zahuktali kamion. Ne razmišlja mnogo ima li nekoga na suprotnoj traci. Iza prevoja izranja autobus. Kamion-džija ne usporava. U obilasku je, nema vremena za manevrisanje. Dodaje gas, histerično zakreće volan.

Desno milimetar do udarca, levo zastrašujući zvuk sirene. Provlači se posmatrajući loptu koja iznenada udara u stranicu autobusa. Kamion ne usporava. Nešto pufnasto promiče vidnim poljem, pa nestaje negde ispod. Točkovi udaraju o slabašnu prepreku i čuje se skičanje. Gleda u retrovizor. Pregaženom kućetu creva su rasuta po putu. Devojčica sa travnjaka juri prema njemu držeći se za glavu. Kamion ne usporava.

- Dobro je, ipak ću stići na vreme – prolazi mu glavom, pa se okreće putu pred sobom.

САМОУБИЦА У СУПЕРМАРКЕТУ

Човек ставио на траку хлеб у папирној кеси, касирка примећује:

– Какав је то начин да стављате хлеб у папиру, а нисте ставили кесу на траку! – вришти на човека.

– Нисам видео да има кеса, извините – одговара смирено, иако не зна шта га је снашло.

– Ниси видео?! Јеси ћорав?! Стоје тамо, иди узми!

– Нека хвала, сад је касно, преживећу – каже јој.

– Преживећеш, а?! Јеси сигуран?! Ово је пуно бактерија! Умрећеш, то ти не смета! – сикће она.

– Добро, па шта сад, умрећу – одговара он.

– Теби не смета што ћеш умрети, а што си мени испрљао траку, то ти не сметаа?! Тек сам пребрисала! И кажеш не смета ти што ћеш умрети!

– Па не смета – каже он.

– Какав си то човек кад ти не смета што ћеш умрети због бактерија које ћеш унести овим хлебом?!

– Па ето, ја сам самоубица – каже јој он и дода: – Хвала Вам што бринете.

Она шокирана одговором.

– Ти си самоубица?! Па што то ниси био кад је била корона, него сте сви тражили да носимо оне крпе око уста, а?!

Наплаћује му хлеб, али инсистира да он узме са траке, да се она не отрује. Човек узима смирено хлеб и одлази. Она наставља да га пљује:

– Самоубица дошао да ми прља траку коју сам малопре обрисала!

MAGLA

Potpuno iznenada i neočekivano upoznao sam jednog duha. Nisam imao nikakava očekivanja, a još manje sam želeo da jedan duh od mene bilo šta očekuje. Prišla mi je toliko polako i tiho da je nisam mogao čuti, niti osetiti. Zbog toga i znam da je duh, jer ne postoji niko ko može da mi priđe toliko blizu, a da ga ne primetim.

Prvo me je odvela u tihu noć i maglu, pokraj reke i ogromnih sablasnih građevina. Takvo mesto nikako nije moglo postojati u stvarnosti. Čak je i grad kojim smo prošli bio potpuno drugačiji, živ i prepun ljudi što ranije, ili nije bio slučaj ili samo nisam primetivao. Hiljadu znakova pored puta ukazivalo je na sve ono što nisam želeo da vidim. Ali kao po običaju moj um je sve to pokušavao da klasifikuje u realnost koju je poznao. Tako je na primer broj 29 pored kojeg smo stajali, bio samo broj. A možda je upravo on govorio da na to mesto nisam trebao da dolazim, ili ako sam već tu da ga ne napuštam. Usledila je noć koja nije prestajala sve do jutra koje nije ni došlo.

Polje prekriveno najlepšim snegom koji sam ikada video, stara peć u kojoj su pucketala drva i koliba napravljena od drveta usred ničega. Sve je proletalo ispred mojih očiju, i nestajalo u magli. Obećala je da će ukoliko je naučim da se bori ona mene naučiti da plešem kroz život. Osećao sam kao da se budim, a nisam ni bio svestan da spavam. Dodirnula mi je srce i pokazala da je život mnogo više. Da je život igra koju ne bismo trebali igrati sami. Da je život sloboda za koju moramo da se borimo. I da je život istina. Istina prema drugima, a ponajviše nama samima. Taj deo mi je bilo najteže da shvatim. Zbog toga sam je izgubio.

Pokušao sam da je povedem sa sobom u svet, daleko od magle u kojoj sam je sreo, ali što smo dalje odlazili sve je manje bila duh, isto kao što sam u magli ja sve manje bio ja. Želeo sam da budem u oba sveta istovremeno, na dve strane, međutim i sam sam vrlo dobro znao da to nije moguće. Borio sam se za to koliko sam god mogao, ali je poraz bio neizbežan.

Otišla je tiho i polako, na isti način na koji je i došla. Pokušao sam čak i da je zgrabim i sebično zadržim za sebe. Ali ona zapravo nikada nije ni pripadala meni već svetu kojem luta mnogo zaspalih duša koje je potrebno probuditi. Smetalo mi je da ne bude samo moja, a na kraju je svačija osim moja.

Nije mnogo toga ostalo. Pjesma s kojom je došla, neke stvarčice kojima i dalje ne znam svrhu i duboke sive oči, koje su me od samog početka gledale sa nekom tugom, kao da su znale da nije bilo svrhe uopšte ni počinjati. Već duže vreme pokušavam da je sanjam, ali duhovi ne mogu postojati u snovima, zar ne? Već samo u magli.

Pokušavao sam i da ponovo pronađem to sablasno i maglovito mesto, ali bezuspešno, možda zato što sam ga tražio spolja, a i ono je oduvek bilo u meni. Pokušao sam ponovo da pronađem duha, ali i ona nikada nije postojala izvan mene i izvan magle.

Uvek ću biti zahvalan svom duhu na svemu, i uvek ću se rado sećati kako je to bilo biti u magli. Jer, na kraju, sve što nam zapravo ostaje su samo sećanja.

STIHIJA

Crnokosa prilika sedela je na vrhu zgrade gde su ledenice visile poput zuba kakve zimske zveri. Klatila je svoja malena stopala, zagledana u svoje poput meseca bele prste. Zamolila je vetar da ih zaledi, da oseti nešto, makar bol, ali se vetar ne pomilova. Lejha prkosno napući usne i prekrsti ruke. Uzdahnula je, potom ustala i zagledala se kroz svoj kaleidoskop. Pred njenim su se očima kroz mozaik rasparčanog stakla milile boje, ali je Lejha zapravo, gledala u duše. Tužne i jadne, oronule i trule, srećne i voljene. Videla je ženu koja žuri kući nevernom mužu, videla je deku koji poštapljen ulazi u cvečaru, videla je pacova koji u zubima nosi noćni plen. Boje besno zaigraše pred njenim očima, i to joj bi znak, pronašla je svoju dušu! Osmehnula se glasno i gle, vetar rečima dopusti da polete pre nego što ih sa sobom odnese u beskraj. Lejha je klimnula glavom da mu se zahvali, a onda skočila sa zgrade i poput pahulje, ne teže od parčeta oblaka, sletela na ledeni asfalt. Zašla je u jednu uličicu i tu ugledala starca. Sedeo je pogrbljen u uglu zgrade, od kartona je napravio nadstrešnicu i sebi čak priuštio vernog, toplog podstanara. Žvakao je suvi, kao stena krut hleb, otkinuo je parče pa ga pružio svom sadrugu. Nakašljao se, i obrisao ledene suze.

„Jedi, Žučo, jedi“, prošaputao je krhkim glasom. “Ja ću malo... zažmuriti sada.“ Zatvorio je svoje odavno umorne, teške oči. Žuća je pojeo svoj deo gozbe a onda podigao glavu i pogledao u Lejhu.

„Zdravo, Žučo“, tiho je prošaptala. Pogledala je u starca. „Ne brini“, započe Lejha pa čučnu. „Nikada mu više neće biti hladno, ja ću se pobrinuti za to.“ Žuča nakrivi glavu na stranu. Okrenula se ka starcu i nežno mu dodirnila obraze. Starac je umirio svoje disanje, a onda duboko udahnuo i svoj poslednji dah prolio na nežne Lejhine dlanove. „Sada možeš mirno da spavaš...“, prošaptala je pa ustala. Pas je onjušio svog prijatelja pa se ušuškao u sklonište čiji je on sada vlasnik postao. „Spavaj, Žučo. Možda se vidimo sutra...“ Poletela je poput pahulje koju vetar nosi na svojim nitima tuge, ka nebu gde mesec poput pastira gospodari, u toj prelepoj noćnoj stihiji.

LJUBAVNICI

Ne, mi nismo bili ljubavnici, samo smo se silno želeli iz prikrajka, gledajući se kroz gomilu bezličnih ljudi, prečesto spuštajući pogled ka kolenima.

Ne, mi nismo bili hrabri da se otisnemo putem ljubavi. Bežali smo od sebe i svojih sirovih strasti, skrivajući se u mračnoj kutiji od tuđih pogleda i šaputanja. Gušili smo ono za šta su drugi živeli. Za ljubav. Za požudu. Za strast. Mi smo je uporno ubijali svojim strahovima, tonući sve dublje u mrak.

Ne, mi nismo imali hrabrosti da se borimo za ono što tako pohotno želimo. Prebrzo smo odustali od želja. Od snova. Od smeha. Prebrzo smo rekli kraj, onome što nikada nije ni počelo. Onome što nikada šansu nije ni imalo. Odbacili smo ljubav, kao stari požuteli list hartije, nemim pokretom. Bez osvrta i neizrečenog. Pustili smo je da odleti u kovitlac sećanja, poput skorelog lista na vetru, lelujajući u svojim nemirima.

Ne, mi nismo bili ljubavnici, zato što smo se plašili drugih. Mi smo se plašili nas, i onoga što je vrebalo da će da nas proguta. Svojih demona. Svoje prirode. Svojih utvara.

Ne, mi nismo bili ljubavnici, no puki prolaznici vremena. Jednu ljubav smo sahranili, bez ijednog dodira, ijednog poljupca. Svoju sudbinu zapečatili. Krivi a nevini. Osuđeni bez suđenja.

УЗАЛУДНО ТРЧАЊЕ

– Шта раде они са толико гласне музике? – пита један савестан.

– Веселе се на своје домашно весеље!

– Зар се то ради ноћу, када сви спавају и када је сутра радни дан?

– То им је обичај од њихове етничке традиције!

– А зашто пуцају ватреним оружјем?

– Па и то им је обичај од њихове етничке традиције!

– А шта раде они тамо?

– Дивље грађевине!

– Какве?

– Свакакве: за живљење, за привређивање, за инат комшијама, за инат држави... Свакаквих!

– А шта раде они са својим аутомобилима по плочницама, травњицама?

– Паркирају!

– Па зар се паркира на ова недозвољена места?

– Код нас се паркира!

– Шта раде они по државним болницама?

– Једни изигравају лекаре, а други болеснике што трче за њим да би им увалили коју пару у џепове па да добију адекватно лечење!

– А шта раде они на граничним прелазима?

– Једни царине, а други сакупљају добровољне прилоге од увозника, за себе и своје укућане!

- А у судовима, државним органима и универзитетима, школам, ита...итд, шта раде?
- Углавном, то што не треба!
- Па зашто упорно сви - без изузетка, трче?
- Журе према Европи!
- Али то што углавном раде овде, у Европи је забрањено!
- З а б р а њ е н о?!
- Хеј људи, па онда шта тражимо у Европи!

ДОГМА

Децембар је пустио своје корене да нас подсети да смо смртни. Цветови зелени чекају свој ред када ласте буду изнедриле своју радост. Умор те сугиже око чланака, па човек је звер која завиди медведи што не може да хибернира. Вечност не чека тренутке.

Овај часовник ме подсећа на изгубљене цесте и трагове што оставих другима. Себе не познајем и нема ничега у одразу, само се назире сенка, злокобно обавивши руке око тебе. Латице бацам у вери да ћеш се сетити. Музика заглушује мисли од цунамија, после мене је заиста потоп.

Корзо је време за шетње, а град је кишовит и у тумарању не видим никога коме сам оставио речи од значења. Девојка црвене косе ставља кажипрст на уснама. Лажи су свуда. Град је несвесно проклет да износи истину и прљав веш.

Истина отуђује људе и одмах ће окривити или тебе, или трозубац и одело. Пратим нагоне као позив на жудњу са слободом. Нисмо водили љубав, већ смо маратон трчали и опет нисмо могли да побегнемо од себе. На грудима сам ти признао издаје и ожиљке од грешака.

Мазиш ми косу, живот воли да нечасно игра. Ватра у камину, као да су ми је први пут показали. Око врата је крст, који ће ме трговци препознати?

Небо је тихо, док сводови шарају наше судбине. Мењај се. Не могу. Зове ме пећина, у којој су моји одрази и сен. Ланац као казна за животињску форму. Платон умире. Смрт каменовањем. Тело у увијеној форми. Пепео пепелу.

Питај прашину за опрост...

Мр Миленко Михајловић

Циклус „Из повоја“, За ускрс 85-75 цм, уље на платну

Хиландар, 89-60 цм, уље на платну

Мр Миленко Михајловић

*Циклус „Сопоћани“, Распеће
80-60 цм, уље на платну*

*Скадарлија 120- 80 цм,
уље на платну*

АФОРИЗМИ

- Ово је фаза кад су нуле главне.
- Зашто те једемо са седам кора? 'Лебе мекани!
- Имамо вишестраначки систем. У њему једну партију, а у њој једног човека.
- Дошло је до најгорег. Он одлучује.
- Нема посла без процената, ни забаве без промила.
- Потрошачко смо друштво. Трошимо време гледајући излоге.
- Показују три прста. Задужиће нас до трећег колена.
- Бескичмењацима је родило. Одговара им овај окоштали систем.
- Дозвољавамо себи луксуз. Плаћамо га својим сиромаштвом!
- Саградили бисмо кућетину, да није наших међусобица.
- Школа је важна, чим лажу да је имају.
- Обећано на сва уста, до свих уста не стиже.
- Поделили су мегдан, да виде коме припада више.
- Не видимо црвене линије од белих застава.
- Највећи је проблем преко кога се ћутке прелази.
- Нагињемо онима, на чије поступке падамо.
- О неким стварима беспредметно је говорити.
- Кад се стави тачка на брак, тек тада почиње прича.
- Изашли смо на кафу. Она је моја шоља чаја.
- Раде за двојицу. Има их десет у канцеларији.

АФОРИЗМИ

- Лоша сатира не дотиче врх.
- Срби су енглески научили да говоре, а њемачки да слушају.
- Откад се дружи са дјецом тајкуна, не могу сину да објасним зашто треба да учи.
- Брзо смо прешли пут од бесплатних школа до јевтиних диплома.
- Казнио ме лежећи полицајац, а наплатио аутомеханичар.
- Кад бацате копље, скините заставу.
- Гледао сам кроз прсте, сад морам да перем руке.
- Жене ће бити равноправне са мушкарцима, кад се одрекну неких привилегија.
- Сањао сам да сам у тунелу, кад сам се пробудио стварно мрак.
- Син је изашао да тражи дјевојку. Страх ме је да ће наћи какву изгубљену.
- Купим књигу, а књига купи прашину.
- Морали смо дјецу послати у свијет, јер на младима свијет остаје.
- У срећном браку, жена ти одговара и кад је ништа не питаш.
- Оне који бјеже од рата, дочекују на нож.
- Тражећи храну у контејнерима, интелектуалци нађу књиге из којих су учили.
- Мој разред је био пун понављача, од њих смо свашта могли да научимо.
- Немам страх од непознатог, од њег очекујем избављење.

- Држава личи на кавез, испразни се чим се отвори.
- Опозиција је власт која није прошла квалификације.
- Неки комунисти су потајно ишли у цркву и сад су то разгласили на сва звона.
- Ко год демонстрира силу, ми му окренемо леђа.
- Изостао је брак из рачуна, због грешке у предрачуна.

Milorad Rankov

Зоран Станојевић

АФОРИЗМИ

- Србија више никад неће бити вођена у пропаст. Она и без организације тамо иде.
- Ове недеље сам био најгори професор у школи. Замењивао сам директора.
- Расправу су спустили на низак ниво. Прилагодили су је свом.
- Грађани су престали да мисле својом главом, послушали су јавно мњење.
- Наш гувернер је млад експерт. Не бих му дао ни три банке.
- Нема више говора мржње. Прешло се са речи на дела.
- Ставили су новац у сламарицу. Сад млате празну сламу.
- Влада је ублажила ефекат светске кризе. Ставила је пригушивач.
- Муче нас, зато што не желе да нас убију без разлога.
- У мирним смо водама. Потонули смо.
- Наша заједничка црта је мртва тачка.
- Постали смо озбиљна држава. Није нам до смеха.
- Рат са спољним непријатељом водићемо до истребљења домаћих издајника.
- Изгубили смо уз Божију помоћ.
- Поједини политичари са правом треба да уђу у историју. Имају криминалну прошлост.
- Почео сам да живим као бубрег у лоју. Продао сам бубрег.
- Немам ни кучета ни мачета. Нема пас за шта да ме уједе.
- Не журим са напредовањем у каријери. Декан могу постати на завршној години.
- Знам где ми је место под сунцем. У хладовини.

AFORIZMI

- Ljubav koja počiva samo na usnama brzo biva pročitana.
- U ljubavi se zaljubljenima isprepliću prsti da se ne uvali figa.
- Nešto se u meni prelomilo. Sad nikako da se uspravim.
- Spojio je ugodno s korisnim, ali su kasnije nastale pukotine.
- Stavio je boksačke rukavice na klin. Sad nastavlja karijeru go-lim šakama.
- Trenutak za pamćenje ukrao mu je Alzheimer.
- Bogohuljenje je grijeh. Biti hulja još je veći.
- Promijenio sam se u korijenu. Zato moje promjene i nisu vidljive.
- Demokracija se razvija brzinom puža. Zato i ostavlja slinav trag.
- Pri padu s konja, magarac nije imao težih ozljeda.
- Demokracija nudi širok izbor nedostupnih stvari.
- Svaka ptica svome jadu leti.
- Po pitanju vjerovanja u „bolje sutra“, većinom smo svi ateisti.
- Moj ego je kao lego. Lako se rastavlja i sastavlja.
- Pravda je djeljiva i s neubrojivima. Čak što više takvi su i poželjni.
- Ne računajte na mene. Ja do deset jedva na prste nabrojim.
- Debelokožac je čovjek kod kojeg je lakše naći venu, nego srce.
- Hrani je istekao rok, ali je glad zanemarila tu činjenicu.
- Sve što sam stvorio, stvorio sam sa svojih sedam prstiju-reče stolar.
- Ona je živjela na drugoj obali rijeke. No bila je to nepremostiva ljubav.

AFORIZMI

- Kada pričamo o kućici iz snova, obično zamišljamo osobu, a ne zidove.
- Uporni smo u tome da najlepše tišine prevodimo u reči, gubeći smisao u tim pokušajima. Jer reči su samo nagoveštaj svih onih univerzuma u kojima postojimo i onih koji postoje u nama.
- I najboljim glumcima spadne maska kad misle da ih niko ne gleda.
- Nije dovoljno da budeš otvorena knjiga. Ne razumeju svi jezik na kom je ta knjiga napisana.
- Da se sruši poverenje dovoljna je jedna laž. Da se izgradi poverenje, potrebno je hiljadu istina.
- Ne вреди da okrećeš novi list ako ćeš pisati isti tekst.
- Kad je grožđe kiselo, reči postaju gorke.
- Pred spavanje sebi pričamo one priče u koje želimo da verujemo kad se ujutru probudimo.
- Zasluge za pobedu često sebi pripisuju igrači koji su za vreme utakmice sedeli na klupi.
- Čovek je vekovima krotio reke, rušio planine, pripitomljavao životinje. Jedino sebe čovek nikad nije uspeo ukrotiti.
- Kad nekog više nema, ne ostaje praznina. Ostaje more uspomena. I suza i smeha. I priča kroz koje uvek iznova oživi.

AFORIZMI

- Vreme uspomene spira dok telo meditira.
- Spori u akciji, skloni su meditaciji.
- Odgovornost intelektualca je da jezikom o aktuelnom momentu promišljeno palaca.
- Stresnost neizvesne budućnosti iritira.
- Jezičci mašte pušteni na volju, slute budućnost nešto bolju.
- U trci za lansirnom rampom, bogatstvo igra ključnu ulogu za oblikovanje budućnosti.
- Okasnili smo s lečenjem društva. Sad smo hroničari.
- Guguču kao gugutke, a ponašaju se kao lešinari.
- Jadan je onaj narod koga umesto budućnosti, pokreće isključivo prošlost.
- Svi smo mi akcizni obveznici, samo trošimo različitu robu.
- Ako istoriju ne možemo filigranski opisati, dajte da budućnost tako gradimo: filigranski precizno.
- Što više kiča – to više priča.
- Prelazimo granice... pristojnosti.
- Nije lako iz mračne prošlosti preći u svetlu budućnost.
- Srećan je svako bogat... duhom.
- Život = multiplikacija postavljanja pitanja i dobijanja odgovora.
- Kukavice vas ostave na cedilu, a hrabri za budućnost brinu.
- Novac nepoznatog porekla zahteva više od jednog retka.
- Selo, varošica, grad – nekom uspon, nekom pad.
- Lažni smešak, beskrajno je težak.
- Kad dete slaže, odmah se vidi. Kad političar laže – nekima se sviđa.

АФОРИЗМИ

- Није тешко бити човјек, тешке су посљедице.
- Понашајте се културно, просто је.
- На дјелу је контра(р)еволуција, многи су људи постали мајмуни.
- Поштујте своје претке, мајмуни једни!
- Политичари стално прде, али напетост не попушта.
- Умислили су да су богови, али не праштају.
- Једни иду у цркве и цамије јер вјерују у Бога, а други јер вјерују да могу преварити Бога.
- Живот је најбоља и најскупља школа, диплома се клеше у мермеру.
- Теисти вјерују да их живот води к рају, а атеисти, да их води крају.
- Паре људе не кваре, новац је само лакмус папир.
- Кад му се прелила чаша жучи, стрефила га је кап.
- Стигли смо до краја свемира, указао нам се бескрај!
- Клима све врелија, а људи све хладнији.
- Све је то го издајник, патриоте су у фирмираној одјећи.
- У рату неко изгуби главу, а неко прође и горе, изгуби образ!
- Кажу да је Трећи свјетски рат продужетак Првог и Другог. Бојим се да пенале неће имати ко да пуца!
- Пацифиста сам и не волим пуцњаву, ипак молим Бога да и нама пукне зора.
- Кад имате тврду столицу, направите селфи, очи ће вам дивно испасти.

- Данас се мораш скинути да би био обучен за излазак.
- Женомрсци, не очајавајте ако вам супруга роди кћерку. Можда једног дана ипак буде син.
- Сине, ово је баш брутално, рече Цезар.
- Кад је Милош распорио Мурата, обављен је први царски рез на тлу Србије.

АФОРИЗМИ

- Гојим се, рекох себи, неће Зоран више ништа да једе. Срећом сам Драган.
- Камере препознају пијане возаче. Лажу, ни породице их не препознају тад.
- Сам је наредио да га прислушкују. Ни у кући, ни на послу га не слушају.
- Ни нове грешке не знају да осмисле, све старе оних бивших су поновили.
- Многи министри ништа не раде, остали само сметају председнику.
- Sprema се на одбрану ћутањем, зато нам сада непрекидно прича.
- Свака је власт правила заокрет, зато се деценијама вртимо у круг.
- Имам свој детектор лажи. Лудо заволео и оженио.
- Понесите дарове и добићете посао, данас запошљавају само даровите.
- Волим да идем и враћам се са посла, не волим време проведено на њему.
- Када вам забране свињско и овчије, пређите одмах на прасеће и јагњеће.
- Јутрос сам имао пуну концентрацију, пресипао сам ракију из друге флаше.
- Нису они покрали гласове, све су их поштено платили.
- Желели смо мало умније на власти, добили смо малоумније на власти.

- Син не зна када је дошао јутрос, носио је изгубљени сат и синоћ.
- Свака жена у орману има малу црну хаљину, зашто кад је одавно мала.
- Пита ме жена да ли је смршала, не наседам, рекох ниси ни била дебела.
- Залепио сам жени поруку на огледалу: „У томе изгледаш феноменално.“
- Свака трећа жена је жртва насиља, свака друга трпи насиље, моја је прва.
- Мене нико не може да купи, али може повољно да изнајми.
- Многе мајке желе и мушку децу, мало им је свекрвин примерак.
- Сутра ни један сат не враћам назад, сваки сам поштено платио.
- Управо правим списак за псовање свих по списку.
- Лепој жени све допуштам, и летовање на мору да плати.
- Лепота не прелази али и не пролази, поучен својим случајем вам тврдим.
- Уградили смо и подно грејање, планирамо још дуго на дну дна.
- Комшиница и комшија су леп пар, комшиница прелепа, он само пар.
- Предаја никада није опција, продаја је већ нешто друго.
- Ми смо народ који се ни око немог филма не би сложио.
- Запамтите које је најбоље пиће, бесплатно или које има ко да плати.
- Почињу ствари да му иду наопако, још кошуљу да му закопчају наопако.
- Излудео сам кћерку једним потезом, потрошио сам врућу воду из бојлера.

- Купићу све паметно осим фрижидера, казаће да је све из њега већ у мени.
- Смршали смо пет килограма, свастика Славица четири, ја чак један.
- Све их мање имамо што више година имамо.
- Мушкарци имају 70 килограма, остало су снага, висина, роштиљ и пиво.
- Насликао сам политичаре, нова техника, хуље на платну.
- Пијем комшијино одлично вино, не продаје га, откључан му подрум.
- Ни као малом ми нису давали сируп за апетит, ипак је почео да делује.
- Могли смо све да поделимо по пола, ипак смо поделили братски.
- Једној мирисао косу, друга ме газила штиклом, па сам изашао из трамваја.
- Што мајка руком спрема да се купи нигде нема.
- Свако зло има и своје добро, рече зла комшиница и загрли ме.
- Држава увек стоји иза свих нас, или си опљачкан или напљачкан.
- Пироћанци предлажу нов правопис, „платити“ писати одвојено, „плати ти“.
- Толико ради да не стиже ни да једе, имаће три obroка кад оде у затвор.
- Политичари увек говоре истину, само кад говоре једни о другима.
- Баца се 30 кг хране годишње по особи, лажу, ми и мрве са стола поједемо.
- Купио сам лошу вагу за мерење тежине, мери килажу која ми не одговара.

Verrene, polychromos

Slavni italijanski kasač Varena pobeđivao je na hipodromima širom sveta. Nanizao je kolekciju od 62 trijumfa i vlasnicima štale „Deni“ iz Rima i TV stanici SNAI osvojio više od 5 miliona evra nagrada. Konj koji je ušao u Ginisovu knjigu rekorda!

Osećaj, grafit

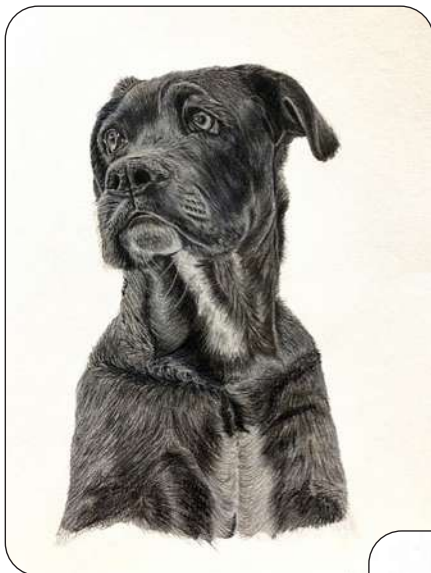
Tajna, grafitna olovka

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

Beskrajnost, grafitna olovka

Čežnja, mix media

Ljubav, mix media

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

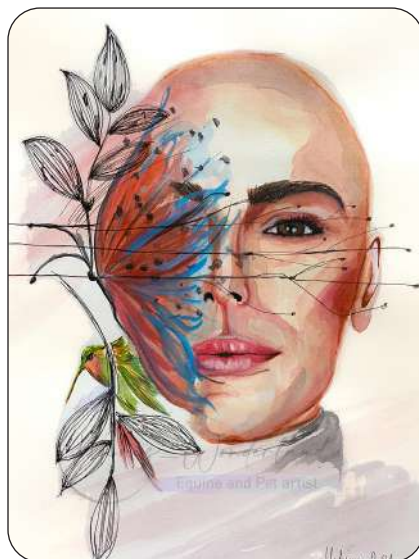
Borba, polychromos

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

Miris Wonderland art

Ja plava, polychromos

Nova ja, akvarel

Equine and Pin artist

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

Naomi, mix media

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

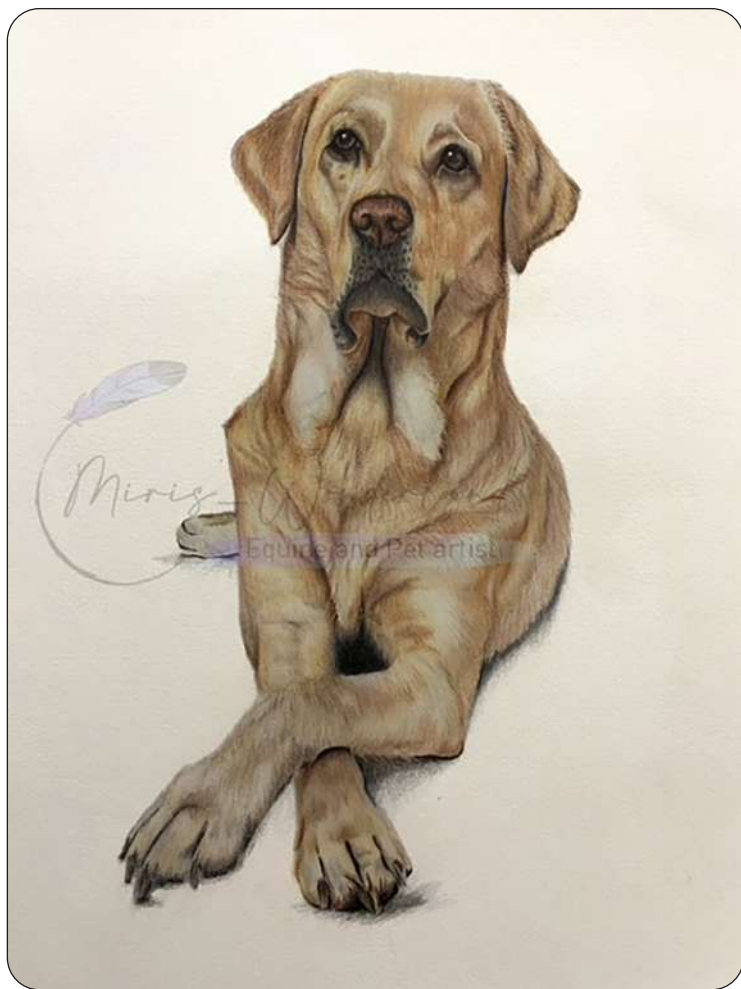

Ibrahimović, akvarel

Život, grafitna olovka

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

Odlazak, polychromos

Mirjana Milenković – Miris Wonderland art

Sa druge strane, polychromos

San, akvarel

Tvoj pogled, polychromos

Zimske čarolije, polychromos

DUNAVSKI VALC'

Romore vrbe u kosu mi note upliću,
Na lepom plavom Dunavu, valc' mi šapuću.
Penu, talasi reke na obalu nose,
Ja snena plešem i talasi miluju noge bose.
I gle', kao da detinjstvu ja se vraćam,
Čakli iskra u srnećem oku, u sećanje ja svraćam.
I plešem, vrtim se u krug, haljina se vijori,
Zajedno s' rekom i moje srce raste i žubori.
U cik zore plešem taj valcer krasni,
Pričekaj zoro malo, život nikad' ne kasni.
Ostavi me da još malo sanjam s' rekom,
Pa me onda trgni i odvući tom putu dalekom.
Plešem kao da poslednji dah ja dišem,
Al' duša kao nebo velika u meni, ove reči piše.
I nije mi žal uz umilne note nestati,
Valc' nad mojom moćnom rekom, neće prestati.

НОВА МУЗА

Кривица је у мојој асоцијалности,
па ме је мало њих подржавало,
али у овом свету бруталности,
само ме је писање одржавало.

Онда сам због анксиозности престао да стварам,
у писању сам направио дужу паузу,
било ми је тешко дане да прегурам,
све док нисам пронашао нову музу.

У расположење ми је дошла лепша клима,
анксиозност си успела да ми смањиш,
сада је битно да ми останеш у мислима,
па је довољно само што постојиш.

Вратила си ме функционалности,
све што од сада напишем присвоји,
јер ме у овом сивилу реалности,
због тебе писање опет држи у боји.

СЕНКА

Висото тијело- свелијепа дјево,
Твој глас и тај стас...
И твоје руке бијеле, меке...
Поезија је сада испуњена
Надом и смиреношћу...
Нема сумње да се град не може
Сакрити када на гори стоји,
Када само одбјегле дане броји...

Сенка - предивно име, баца сјенку
На предивну дјеву, браон-очију
Оштроумност и ведрина,
Дуга црна коса и осмијех усана;
Извор хладне воде, што тече
Ударом од стијење истиче,
Ти студене воде напиј се...
Након уморног дана, кријепи се;
Ако пјеваш да се глас чује –
Нека гора одјекује...Ако се молиш,
Помјани ме, ако волиш превазићи ме,
Буди мени предивна жена -из сјенке,
Ком године пролазе и који чува ти се...

Jovana Tomić

KRIVO JE VINO

Misliš da svaki požar mogu da ugase kiše
i ponadaš se prestaće da peče, prestaće da gori
ali kad god je čovjek u sebe siguran najviše
pojavi se nešto što tu teoriju obori.

Znaš.... Mislila sam krenuću naprijed
ipak srca su poput brodova što svoje pristanište traže,
ali meni se izgleda ostajalo na otvorenom moru,
kao da mi je nevrijeme bilo od sunca draže.

Nisu osjećanja broj telefona pa da ih mogu izbrisati
doduše ja i kad obrišem tvoj broj on ostaje u glavi,
šta misliš kako te zovem?

I često ti ne pošaljem sve te poruke koje bih iz srca mogla napisati
a zašto nemam i ne želim nikog, pa tako je bolje

Oprosti mi. Oprosti mi što se prvog januara u ponoć tebe sjetim.
Oprosti mi što ti još uvijek rodendan pamtim,
oprosti mi što te pogledom često tražim
ja od sebe pobjeći ne mogu sve i da želim.

Oprosti mi moja zabludo divna
što riječi ove poput neke planinske rijeke teku
sve je to zbog par čaša vina zbog njih me i oči od suza peku.

ШАПАТ КОРАКА ТВОГ

Остадох те жељан, још те видим свуда,
док су плаштом среће жеље огрнуте,
да те опет сретнем крај уснулог спруда,
кад се дан сакрије обали под скуте.

Твој корак и сена, тихим ће шапатам
узбуркати чула мога бића сетног
и вратит` сећања кад сам за вајатам
ливадом ти брао струк цвета пролетног.

Колико ћеш среће и радости тада
пружити мом срцу у часима тијем
и држат ме будног, сан да ме не свлада

док над својом жељом сањарим и бдијем;
Да те опет сретнем крај уснулог спруда
остадох те жељан - још те видим свуда.

МИРИС ЈЕСЕНИ

Кад се спектар боја горама рашири,
а постељу лето за починак спрема,
у башти процвета леја хризантема
пролетњег засада - тад јесен замири.

У раскошу боја блистају агате
од сунчевих зрака по крошњама луга,
замиришу бразде, трагови од плуга,
покрај житом зрелим препуне појате.

Тад мирис јесени плеше с ветровима,
а на грани лишће у свом миру стари,
сазнањем да живот што му Бог подари

није једнак сваком, нити исти свима.
Док чокоти зрели чекају да кане
капља рујног вина за све срећне дане.

ПОЈ ДУШЕ

Све су моје песме, душе моје стања,
худа срећа песника којег створи Бог,
све што срце снови даје му до знања
мирис тела твојега и траг лика твог`.

Ти умеш к`о нико неумитним оком,
с том чудесном моћи у свакоме трену,
да ме вежеш за се као лађу доком
и учиниш лепшом целу васељену.

А ја песник сањар, духа неуморног
обасипам с тобом лепоту у стиху,
док ти испред себе од зида мраморног

градиш своју луку, других снова, тиху.
Опрости песнику што стихове чини,
достојан је сваки твојој величини!

Milan Vujko

ŽIVOT JE LEP

Život je lep kada se živeti zna, kada se sve od srca da,
ako u fokusu zadržiš sreću dobićeš puniju sreću, veću.

Ako osećaj radosti držiš, uporno osećaš, da ode ne daš,
ako se toj milini ljubavi onako pravo istinski predaš.

Pa kao od prave vatre goriš,
pa držiš osećaj voliš i voliš.
U svoje srce osmeh staviš,
od svakog trenutka radost napraviš.

Život je lep kada se živeti ume,
kada tvoj um i srce razume.
Zažmuri, zvuci sreće se čuju,
zagrlj tada tu predivnu struju.

Smej se i pleši, budi ko ludak,
pa neka svi misle da ti si čudak.
Neka tvoj um putanju srca prati,
dok se svi čude ti ćeš znati.

Poželi, zamisli, oseti imaj.
Tako lako ostvari sve iz svog najlepšeg sna,
život je tvoj da ga živiš lepo.
Život je lep kada se živeti zna.

ŽIVOT MOJ

Kao nežni tragovi u snegu, šape nečije.
Grudve bačene posvuda šale dečije.
Iskra stavljena u oku rukom tvojom.
Noć umivena mislima željom mojom.

Kao varnice stvorene dodirom tela.
Vrtlog prepun ljubavi, vasiona cela.
San probuđen, ostvaren, stvoren davno.
Sve sam privukla, sve je ostvareno, sve je stvarno.

Kao najlepša pesma anđela,
dečiji glasovi, godine sa tobom u zagrljaju,
najlepši časovi.
Najsladši užitak, zadovoljstvo moje, pogled tvoj.
Neprocenjiva ostvarena iluzija, život moj.

МИСЛИ

Већ данас ниси што си био јуче
као што нећеш исти бити сутра
неке ће друге муке да те муче,
радоваће те нека друга јутра.

Човек се мења као и све друго,
некад се смеје, а некада плаче,
неке га мисли опседају дуго
и сам се пита шта те мисли значе.

Понекад бежи, понекад се крије,
понекад хрли у вику и буку
као да никад бригу им'о није
као да никад није им'о муку.

И можда оно што га сад весели
већ сутра ништа значити му неће
или ће можда да га сневесели
и не буде му више извор среће.

Изрека каже шта желиш да пазиш
још давно мудри људи све су рекли,
нешто је боље да заобилазиш
како ти прсти не би се опекли.

ШТА АКО

Да ли си се запитао икад
шта је могло друкчије да буде
ил' се ниси запитао никад
и оваква питања те чуде?

Зар се никад не питаш „шта ако“
или „камо среће“ кажеш себи
ил' си срећан што је све баш тако
и баш ништа променио не би?

Зар никада ни за чим не жалиш,
да ли ти је стварно савест мирна
ил' те је страх мостове да спалиш,
а душа трепери сва немирна?

REKA I ZEMLJA

Oslušni, oslušni
nečujnu reku.
Možda i otkriješ
zemlju daleku.

Zemlju od snova,
zemlju od htenja...
gde će se dan venčati
sa noćima bdenja.

Душан Стојковић

**ИЗУЈ ЦИПЕЛЕ, БАРБАРА,
КИШЕ НАД МОСТАРОМ НЕ ПРЕСТАЈУ**

Одисујмо небо.
Окишимо земљу.
Ошантићимо људе.

Нек за столом Ђуре
Јакшића
не буде више будала.

Нек се Црњански
не окреће у гробу.

LAVLJE SRCE

Penje se Isus na goru Tavor
Sa tri svoja najdraža učenika
Petrom, Jakovom i Jovanom
Ne povede Judu izdajnika.

Isuse, nije prestalo da boli
Na tronu Juda grize pravdu
Razjarena masa ga sokoli
Baca kamenje, aminuje gazdu.

Ako se preobrazi drvo i kam
Što krivokletnici gnjev siju?
Istina isijava vječiti plam
Iskreno srce vjerovanja griju.

Prosto ti bilo Juda, otpadniče
Pašćeš, jer tako je rekao Bog
Iz pepela zelena trava niče
Ruši se ledeni zamak nečastivog.

Lavlje srce u stradalniku
Prigrllilo slabost čovjeka
Njivilo za uzdarje prognaniku
Hristova ljubav snaži i čeka.

NEPISANA PRAVILA

Svako u sebi nosi
nešto dobro
i ono loše.
Dr.Džekil i Mr.Hajd
žive u svakome od nas.

U životu nailaziš
na vetrove i oluje
koji te danima šibaju
i ruše izgrađene kule.
Ali ti ne odustaješ.
Posle svakog udarca
još jači postaješ.
I bogatiji za jedno
iskustvo više,
pa iznova gradiš
nove kule, još lepše.

Vremenom shvatiš
da postoje
i nepisana pravila,
da u životu ima
i uspona i padova.
I kada padneš,
ponovo ustaneš,
vremenom se
na sve navikneš.

ИМЕ

Рекли су ти да сам умро.
И како ћеш ме сада звати?

Могла си ме грлити,
И на груди прислонити,
Својом душом називати.
А како ћеш ме сада звати?

Могла си ме миловати,
Руку своју у моју положити,
Својом снагом називат.
А како ћеш ме сада звати?

Могла си ме љубити,
Покрај мене снівати,
Себе мојом називати.
А како ћеш ме сада звати?

LEPOTA TAJNE

Negde u nekim krošnjama,
ko u skritim lagunama,
pećinama onim bajnim,
prolazima neotkrivenim,
nekad vekovima živi ona –
sačuvana... Nespoznana.

I u bićima seni su njene...
Dok čuva snove zabranjene,
čari su joj neobznanjene.
Mnogi bi spoznati je smeli,
divili se, čuvati je hteli...
Da ključeve imaju njene.

Jer, kad o ljubavi je,
tad bdije najstrastvenije,
da čuva koprene svoje,
i sasvim, sasvim retko, baš
spozna se jer kao krajputaš
neoznačeni, sačuva te boje,
priče – što imaše je DVOJE.

КРИЛА ЛЕПТИРА

Мојим шареним крилима
лептира
узимао си боје,
скрнавио прах.
Спутао си ми лет,
сада не могу да дохватим
ниједан цвет.
А мој свет
тужно је место
кад не могу да летим.
Не желим да ти се светим,
али се свега сетим...
Ставио си ме у теглу,
сад ударам у њене
стаклене зидове.
Зашто ми не даш да дохватим цветове?
Зашто рушиш ми светове?
Настављаш да ми кидаш крила,
иако добро се сећаш
шта сам теби била...

NEMI PESNIK

Ja sam nemi pesnik jer ne pišem nikom'
I moj jauk sada baš niko ne čuje,
Uzalud zapomažem i drekom i vikom,
Ja sam nemi pesnik jer ne pišem nikom'

Zar je nekog briga za stihove moje
Kad' svi samo jure neke jarke boje,
Sivilo i tminu ne razume niko
Zato razum tražim i tešim se stihom

Nisam dobar pesnik da bih znao reći
Kako mi je duši u mojoj nesreći,
A čak i da jesam, da umem da kažem,
Koga je to briga kad se prenemažem

Zato pišem tebi, nemome papiru,
Očajnički želeć' da doznam miru,
Ali ti mi, mislim, nećeš ništa reći,
Mislim da si i ti sam naklonjen sreći

Ali bar me puštaš da iskažem sebe,
Šta li bih učinio da mi nije tebe,
Uzalud zapomažem i drekom i vikom,
Ja sam nemi pesnik jer ne pišem nikom'

У СНУ САН

Сневам те... Пршти морска пена...
Таласи хуче крај Рајске плаже...
Из океана израња жена...
И заводи ме, шапуће, лаже...

Афродита... Зар вечно склона
да гази момке к'о врели песак,
под пратњом малих морских демона,
што узрокују магични бљесак!?

Не треба таквој купаћи костим,
свилена блуза, ни сјајна чипка...
Тој нимфи могу све да опростим,
кад ми се смеши и кад ме пипка...

Да ли те такву у машти стварам
од снова ил' од Адамовог ребра?
Да ли те волим или се варам
да си од злата или од сребра?

Раздиреш ми тело, ум, психу...
Доводиш ме до краја, дебакла...
Изјављујем ти љубав у стиху...
Добре ме намере воде до пакла...

Ако ме неке древне галије
носе док плове по небесима,
прочитај ову песму и спали је,
јер снови моји одишу гресима...

БУКУЉА

Букве широке скривају јелене,
а млади лавови смењују старе...
Путељцима кроз крошње зелене
пролеће пребраја планинаре...

У грму леже два бела зеца...
У сусрет сунцу, по оштром стењу
иду и расту планине деца,
од малих ногу брегове пењу...

Када се хукањем огласе сове,
починак ступа за брезе нежне...
А ново јутро одважне зове
да испењу све врхове снежне...

Успех доноси и брзина срне,
што скоком и трком стиже све даље
и кад јој многи мишићи утрне,
на корак ил' два од златне медаље...

Љубав је у хитром лету фазана
или у хладу суморне смреке,
притајена ил' исказана,
ношена током животне реке...

А сви ти јежеви и веверице,
стабла и цвеће крај сваке стазе,
чланови су шумске породице,
смештене усред рајске оазе...

SRCE U KOSTURU

Nisam skinula odeću pred tobom.
Skinula sam kožu
o svaki delić mesa gulila sa kostiju.
Krvarila sam i bolelo je
i nastavila sam da skidam
dok nije ostalo
srce, samo u kosturu
da kuca za tebe.

Nisam skinula odeću pred tobom.
Skinula sam nadanja
i strahove i zidove
i jedan po jedan izraz sa lica.
Usne sam pokidala
i oči isplakala
dok nije ostao samo pogled
izgubljen na raskrsnici
na dva puta
između Nikad i Zauvek
i na svakom od njih
čekaš ti,
a ja slepa lutam
ne bih li te našla.

У ДОСЛУХУ С БОГОМ

Што седиш чедо моје,
Што ћутиш? Који су ти јади?
Онда си се на верност клела,
Верност себи, без покорe другима.

Неће та горска вила никад главе спустити.
Неком, о не дај Боже, прећутати.
Она којој се свако дивео неће,
Ова која крила сама себи посече,
Хоће.

Чедо моје, јабуко са гране,
Шта обећа ти ономад себи?
„Само путем својих снова“!

Куд побеже дете моје,
Ко ти кике расплете?
Ко ти младост узе?
Зли дуси, утваре и бубаруси

Дигни главу, вило моја,
Бог је са тобом,
Под његовим си окриљем,
Слушај га и душу са Њим утопи.

ON I ONA

on
nekada je bio knjiga pročitana
tvrdnja svojeglava
ne vraća se na ponovno čitanje

ona
knjiga koja se tragedijom zatvara
ne otvara se ponovno
ona ostaje argument
drevne istorije
kroz sve prevare

PLEN

Noć je prigrlila svoje tišine,
Ja sam zagrlila svoje misli.
Pod mesečinom su plesali demoni uz muziku
koju su samo oni čuli.
Klizila je kap tvog znoja
Na mojoj butini
Klizila je nežno
Sušila se,
Ali ne i ja sa njom.
Tvoj jezik vlažio je po meni sva ona mesta
Koja sam prećutno tihovala
I izgarala da dodirneš.
Tvoji prsti igrali su đavolski ples
A ja sam se grohotom smejala.
Zver može ukrotiti samo druga zver,
Jedno drugom
Mi smo
Plen.

ЗНАМ ДА СИ ЕВА

Знам да си Ева,
и да се скриваш
иза вештачког смоквиног листа
у минималном издању.

Знам да си Ева,
и да ниси
ни боља, ни гора
од толиких других.

Знам да си Ева,
па ипак облећем око тебе
као лептир око неона,
све док ми не спалиш крила.

Јована Драгојловић

маслачак у коси
прегршт жеља
у мислима

* * *

мркли мрак
тишина пева песму
о самоћи

* * *

пун месец
полако нестаје
човек у мени

* * *

немирно море
ветрови из далека
шапућу ти име

MI

Ja, tvoj lični pjesnik, neću ti ništa reći.
Tišinom ćemo se razumjeti.
Ona kaže što ne može milion riječi.

Ako dođem znam, na zgarištu stare ljubavi
ću se opeći.
Još nas jednog u drugom ima.
Gore vatre stare u prsima.

Zato neću s tobom stati.
Mogle bi se vatre stare razbuktati.
Na javi ti sanjam oči.
Al neću doći.

Stigli smo u godine zrele.
Daljine nas mudro dijele.
Da dođem doznao bi sve.
Zato neću doći.
Bit ćeš srromašniji za jedno „volim te“

A NOĆ MI TE DUGUJE...

A, noć mi te duguje..

Niz lice suze mi teku

Osama me uništi

Ćao moja ljubavi

Mi više ne postojimo

I nemamo ljubavne snove

Tvoj zagrljaj u noći

Emotivan topli nedostaje

Davno je bilo

Ušuškanih poljubaca

Glasovima iz srca naših

U ljubavi satkanih

Još uz pomoć Svevišnjeg

E, to su elegična sjećanja

БУРА

О чему ћуте рибе и корали?
Само се чују таласи разбити
о хриди сурој на стрмој обали,
чврстој ко упорност паукове нити.

И крошња бора над морем нагнута
валом немирним узбуркана бодро,
у спокој дубине тихо поринута.
Одраз њен мрешка се игличасти модро.

Irena Vučković

*Zamišljena, olovka na papiru;
30 x 21 cm*

*Arlekin; olovka na papiru;
50 x 40 cm*

МОЛИТВА БОГУ

Господе, молим те васкрсни моју поезију,

мртва је, ево, на *Facebooki*

Она је моја религија,

али шта да радим када је затворена

у ковчег од 24 каратног злата

Господе, једино теби верујем

Молим те, помози мојим песмама

да не доспеју у руке

недостојних незналица

који упорно понављају

како пишем божанствену поезију

А у суштини слабашни су и неуки

Препознајеш ли закулисне игре

тих протува,

Господе?

Ах, шта треба да урадим

хоћеш ли ми шапнути, Господе

За узврат, поклањам вам

сву моју поезију а ви је васкрсите,

јер је истински божанствена

као што они кажу,

Господе и однесите је што даље од њих

и од мене...

Превод од македонског: Искра Пенова

С ДРУГЕ СТРАНЕ СТВАРНОСТИ

Чујеш ли како време
непрестано измиче
док анђели небески клече,
а рој свитаца хладан огањ пали
са друге стране стварности,
на зачараној обали?

На жалу вечности,
где Месец сребрне нити
нечујно спушта
налик магичној светлости,
што разне облике поприма
поигравајући се умом и мислима.

Плешем валцер са сенкама
толико дуго, да сам се на њих
сасвим ослонила,
Знам и да свака подршка
једном може постати сенка.
Ништа дуго не потраје,
од свега само сен остаје.

Скитница је моја улога.
Плешем тромим корацима,
краси ме лажна дијадема
док ми време одмиче
пред отвореним вратима
неког другог света у мојој машти.
С друге стране стварности.

НЕПРОХОД

Тишином
риче празнина
у разјапљену ноћ
Сумња разбија слепоочницу
Кључа
у разломима свести
У бесржним костима
ветар свира посмртни марш
Завија до бола
док набадам у непроход
тражећи
балсамовану истину
у пластичним кутијама
и поцепаним завојима
лажног човекољубља
Не иди за мном јер
сваки дан донесе вече.

ČOVEK

Sve će zore probuditi tamu,
čovjek će staviti šešir na glavu,
krenuće u susret svojeglavosti
i istini koju čuva za drugoga.

Sakriće se u mislima,
postaće čovjek bez imalo stida
i reći će u lice sve što misli.

Izaći će pred gomilu ljudi,
govorom probuditi savest,
prisloniti razum uz srce čovjeka
i sabrati ono što mu odgovara.

Nikad nikom on priznati neće
da je njegov izraz sujeta i zloba
i da ne zna kako da ostane čitav
i spere sa lica ljagu.

ČOVEČNOST

U mislima hoću
Da izgradim idealan svet,
Zato bežim u samoću
I tražim za ideal savet.
Život često daje
Različite pouke,
Ali ljudskost pobeđuje,
Nema tu nikakve nauke.
Brakovi se sklapaju
Iz raznih motiva,
Pa se zatim rastaju
Kad ne postignu cilj.
Često se i ljudi
Druže iz raznih pobuda
Žive kvazi živote
Zbog svojih zabluda
Jer čovek je čovek
Čak i kada nema
Zato takav nikad
Nema velikih problema.

ИСТА СЛИКА

Пред очима и сад иста слика,
а толико прошло је времена,
још се сјећам твог старачког лика
кад без гласа оста скамењена.

Тога јутра и киша је лила
падала је скоро цијеле ноћи,
родбина се била окупила
у туђину кад морадох поћи.

Процвале су липе мирисале
само птице умукнуле муком,
сестре с братом крадом су плакале

за срце се Мајка држи руком.
Тада Отац први пут је плак'о
још те видим како чекаш, бако.

ZAMLČANÝ KOHÚT

Песма на словачком језику:

Pekelná, preteplá, horúca noc
môj sen počná mora mučí,
pre zobudenie nemám moc.
Poučenie zo sna zvláštne mi zvučí.

Traumy života prechádzajú cez sen,
pot mojím telom prebíva.
Kohút ako by nechcel oznámiť deň,
môj sen zvláštne posolstvo skrýva.

Horúce ráno kohútom zatichnúte,
žiadny jeho spev ma nebráni.
Mám pocit, že mi je telo metlou posunúte,
čakám, že ma kohútov hlas zachráni.

Dlhá a príliš dlhá, pekelná noc,
žiadne mi snečné lúče nezablčia,
pre zobudenie nemam tú moc.
Prečo, preboha, kohúty mlčia?!?

ЗАНЕМЕО ПЕТАО

Препев песме на српски језик:

Паклена, жарка, врела ноћ
кошмарним сном ме мучи,
да се пробудим немам моћ.
Поука из сна чудно ми звучи.

Трауме живота иду кроз сан,
кроз моје тело зној бије.
Петао никако да најави дан,
чудну поруку мој сан крије.

Врело јутро занемело петлом,
никако његов пој да ме спаси.
Осећам се к`о да сам почишћен метлом,
чекам да ме петао буђењем скраси.

Дуга и предуга, паклена ноћ,
никако сунце да ми засветли,
да се пробудим немам моћ.
Зашто су, Боже, занемели петли!?!?

PRIZNAJEM

Priznajem, navukao sam se na tanak led,
iako mlad, već sam ispijen i bled.
Drogu sam koristio malo, a sada i više,
ako ovako nastavim crno mi se piše.
Drogiram se mirisom dobre trave,
iako sam zbog toga ležao iza brave.
Jedna je kapljica života, a druga smrti,
u glavi mi se lepota i smrt vrti.
Sanjam drogu da su kapljice rose,
da mi ih vetrovi iz daleka donose.
Često osećam drhtanje u tami,
plašim se da kažem tati i mami.
Ne menjam se, ni vuk ne menja ćud,
kad je u ponoru, kad više nema kud.
Dostojanstvo sam jeftino prodao,
za drogu sam svoj život dao.

SAVRŠEN TAJMING

(zapeta puška)

Malo je reći da životna lekcija stigne svakog od nas, korice knjige otvorene prelistavamo srcem kad prođe vreme, zaustavimo se na nekoj strani koja nas, i dalje, značajem mami, pronalazimo sreću u vremenskim žutilom posutom tekstu.

Otvorile su nam se oči u malim stvarima;
šta nas to u samokritici i jadicovanju još zanima?
Inspirativan optimizam provejava našim venama
u svojoj vedrini, energiji i samosvesti.

Čuvamo uspomene kao najdraže porodično blago
i kad su im listovi vidno izgužvani,
a kriza identitea odavno prošla,
i karijera duga gotovo završena.

Posle svađe s vremenom, konačno smireni,
umiveni, meditacijom dobro okupani,
životom vidno samleveni, ne pružamo veći otpor,
živeći sada i ovde, ustiju napućenih.

12.11.2014.

STENJEM

Jutrom kao srna ranjiva, preko trnja do fantazije mirisne, šutiranja, propadanja do uspinjanja, izbačaja, rotacije zvučne, osluškujem, očekujem, budna sanjam, sebe zamajavam, a u tom zavaravanju zavaram i druge što imaju sopstvene muke.

Promenama okupirana, svojim ogledalskim likom, svetskom CNN³ slikom, datumima koji istoriju čine, koracima do globalne pozorišne enormno velike bine instinkte kostrešim, pravdam se, grešim, tešim...

Vozovi su moji već svi prošli
i ja se u poslednji vagon penjem,
na koloseku sa uskom prugom,
tociljam se, zajedno sa lokomotivom stenjem.

Kad svi poležu u želji da miran san usnu
ja još imam o čemu da brinem, šta da radim,
poezijom se sladim, zavaram sebe
da se na trenutak osetim cvetkom, kao nekad, mladim.

13.11.2014.

³ engl. Cable News Network, popularni američki 24-satni informativni TV kanal za vesti

SUDAR

Možeš me, kad zaželiš, povesti u tebi voljene stihove
da u njima dušu meditativno napajam
i njihovim stazama bolje stasavam.

Možeš mi otkriti nevidene daljine
gde pamet od iznenađenja zastane
nesprema na toliko različite misaone celine.

Može mi se učiniti lak kao perce
znalački novosazdani znak
a da on u biti svojoj za razumevanje nije ni malo lak.

Ako prikupimo zajedničku snagu
možemo osetiti razdraganost u vazduhu
i krenuti u pohode nove u znatno dužem koraku.

Mogu nam se sudariti misli u letu
kad ti meni, ili ja tebi presretnem njih čitavu četvu
u svom mladalački ostrašćenom poletu.

19.11.2014.

SVETLO, NAD TAMOM

U raskoraku,
čovjek je ni na svetlu,
ni u mraku,
nit' je tamo, nit' je 'vamo,
grdimo ga,
il' mu praštamo,
dodajemo ili oduzimamo,
pridobijamo ga,
ili ga gubimo;
prelomni je trenutak
važan životni kutak
između juče i sutra
jer čovek na stranputicu
često, u slabosti, lako zaluta,
a kad hvata krivine
i kajanje mu ne gine;
da se tribine zatresu
ne moramo biti u istom dresu:
je li se horizont udaljava,
ili približava,
aktuelno pitanje ne jenjava.

29.7.2024.

ГДЕ

Где смо изгубљени у свемиру
где је свемир изгубљен у уму
где умови у глупост увиру
где увиру у лудом науку.
Где је наум извор свих невоља
где невоље пронађу решење
где решење гради тврда воља
где је воља за ново дељење.
Где се деле карте од судбине
где судбина живот одређује
где је одређено шта ће бити.
Где ће бити живота дубине
где дубина мраком побеђује
где победа од нас ће се скрити.

ЧОВЈЕК, ПЧЕЛА И МРАВА

Људски кукољ уништиће, планету цијелу,
а зашто се не угледа, на мрава ил` пчелу.

Иако су тако мали, Бог им мудрост даде,
никад ништа не поруше, него само граде.

Има људи креативних и то спорно није,
ал` је много оних лоших, с пуно деструкције.

На Земљи су бројна здања, људи саградили,
ал` на жалост, нељуди су све то порушили.

Сваки човјек нек с` угледа, на пчелу ил` мрава,
и нек види как` изгледа, креативност права.

Па идући кроз природу, нек сви људи пазе,
да случајно, неку пчелу ил` мрава не згазе.⁴

Аутор: Љубиша Војиновић - МАЈСТОРОВСКИ

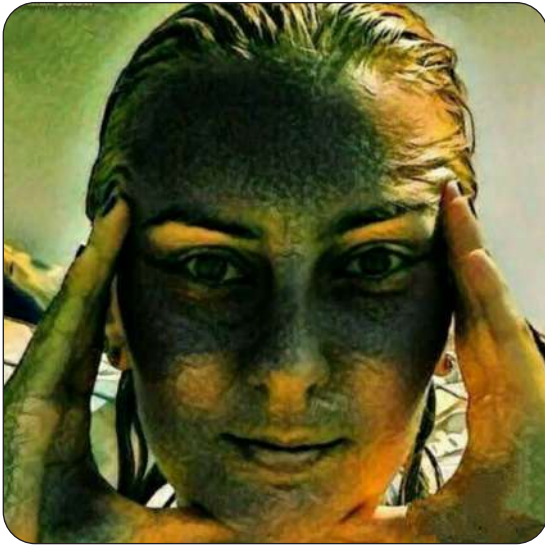
⁴ „Срамота је за човјека, кад му савјетују да се угледа на мрава, ил` пчелу, али је срамота већа, ако тај савјет не послуша.“

ТВОЈА ПЕСМА

Твоје су очи црне попут бисера морских
шкољки закачених на ивици гребена.
Твоје су усне црвене и горде попут вина
расутог по чаршаву. Твоје су руке
нежне попут свиле на моме кревету.
Твоја је душа мила, исијава и у тами,
обасјава скучени стан и нисмо сами.

Твоје мало стопало хода небеским сводом
лагано и гипко као да си од ваздуха саткана.
Твоје тело се сједињује са природом око себе,
дајући целину, милину, дубину и топлину.
Твоје речи буде милост као загрљај после суза.

Marija Bogunović

„НЕМА...“

Видим на тротоару контејнер за ђубре,
Ружна му улога, ух бре! У уфлеканој
Хаљини, над њим нагнута млада жена,
Која памти и боља времена.

Нешто гледа, у подсвести је мучи беда,
Сама са собом не говори, него некеме
Нешто говори. Решена је непознаница
Из њега излази тамнопута девојчица.

Боже, какве бољке, израња из ђубрета
Као мала Венера из шкољке и мутне
Морске пене, коју је избљувао град, а
На ову муку натерао „немања“ гад!

Девојчица каже мајци: „Нема...“ Мајци
Је до изненађења стало, каже девојчици:
„Погледај још мало...“ Девојчица поново
Зарања у ђубре... шта ће?

Има ли страшније речи у нашем језику и
краће? Код тог вечитог нема, не постоји
дилема! Човек може колико хоће да се
каје, та реч предуго траје.

* Четвртак, 17. октобар 2024. године

ОКРЊЕНА ШОЉИЦА

Јутро, кафа, цигарета и
Џез на старом грамофону.
Мемљив стан и даље мирише
На прошлост, пуштајући пипке
Да ме прогутају.
Пепео ван пиксле,
Окрњена шољица крај њега,
Кафа се кисело осмехује
и поручује
'хеј, ту је и даље'.
Бућ на зиду одише трулежи твоје душе.
Флека на таваници подсећа
На море туге у нашим погледима,
Пре растанка.
Цигарета је догорела,
Киша на град се спустила,
Прошлост у измаглици оставила.

ЉУБАВ НА ВРХУ ПЕРА

У славу пољупца

Наочиглед свету и жишку у глави
што светли за тобом на космичком путу,
чиниш ме флуидом чувара љубави
згуснут дамаром у сваком минути.

До тебе и назад заноћише снови
на зиду ивањских цветова у венцу,
кад ми косом чипку бројанице ови
у просутом сјају пољупцу првенцу.

Пао мирис капи са небеског свода
на јастук између шапата и жуди,
позлати призор да сенке не ода.
Тамо где пребива тамо да се буди.

Ал сад ниси овде, само очи душе
именом на води од сна предалеко.
Пламеном окићен у сред густе тмуше
знаш на врху пера да те чува неко.

Забрањено воће на усни сазрело
смрт отрова тајном распрслем у споју.
И наша грозница, жаром једно врело
исплови из мрака ко свици у роју.

KRIK

Osećaj nemoći u nevolji pobuna protiv društva.
sveprisutna tuga ličnog i svetskog stradanja.
Svet je nesavršeno mesto
prožeto patnjom i tragikom čoveka.
Ima li nam spasa,
da nam dete stasa u zdravog čoveka.
Smrt je nemio događaj
samo izgovaranje reči nevericu nam stvara.
Život je nepovratna pojava!
Pozivam na molitvu za ljubav, dobra dela i praštanje.
Molim za minute pažnje to je malo potražnje
za mrvice ljubavi, vapaje da me vidite, čujete, osetite.
Neću vaše igračke, vaše novce,
mobilne telefone, brendirane patike i sandale.
Hrane ljubavi dajte meni, za tim vapim
krike puštam dok se vi divite mojoj pameti.
Vodite me na livadu gde ovce pasu
gde rosa sa trave kaplje
gde se stopa sa zemljom spaja
gde slavuj peva gde bog prebiva,
hoću da budem lik po božijem podobiju.

TAMO GDE TE NEMA

Posetila sam jedan
sramežljivi gradić.
Vekovima nisu mogli
da mu priđu.
Razbijali su kamene stene,
probijali tunele
ne bi li videli bajku.
Skrivao se od sveta
kao ti od mog pogleda
kad god sam htela
sve da ti priznam.
Kažu da je u Halštatu
i smrt lepa,
ali ja sam umrla
na putu do tvoje duše.
Rukama sam kopala i grebala,
ali unutar čvrstih stena počiva.
Ja nisam doživela
da vidim svoju bajku.
Ti si moj grad
u boji krila leptira,
zaglavljjen među zidinama.
Našla sam te tamo
gde te nema.

Milan Milutinović

SAMOĆA

U gradu je mnogo nepoznatih ljudi.
Ne nose knjige
Pod miškom,
U cegeru.
Da čitaju između koraka do posla.
Na autobuskim i metro stanicama

Sami su u buci
Kuju stvaraju srca
Iziritirana vikom
Nepoznate misli.
Misao koja nadjača sve glasove
U pretis loncu.

BITAN

Koliko bih bio bitan
da sam nekom sportu vičan,
pa da znam bar kolut napred,
ili gimnastiku za onaj parter.
Za košarku nemam visinu,
daj bar pola tata sinu,
za fudbal sam malo smotan,
ne znam šta je enac a šta je taj ofsajd.
Probao sam plivanje ali nisam foka,
više sam za suvo ko domaća koka.
I za tenis nisam, sapletem se o travu,
jednom me je loptica pogodila u glavu,
ali nije strašno ima drugih stvari,
za šah i sudoku ja sam majstor pravi.

КРОЗ ВРЕМЕ

Путујемо кроз епохе,
долазимо на пероне,
качимо се на вагоне,
кроз време,
муче дилеме, долазе смене.
Време носи, препуштени,
судба пркоси, инатни, голи, боси,
време суђено носи.
Путујемо кроз епохе,
несвесни да то други чине,
качимо се за будућност,
качимо се за висине.
Пробуђених чула, жеља, додира, вида,
разголићени кад нам судба кожу скида,
несвесни да смо део тима,
који иде ма колико стојимо,
несвесни, ћутимо и не бројимо,
не веселимо, не тугујемо, то ми
у ствари, кроз епохе путујемо.
Збуњени, уплашени,
чини нам се да нестајемо,
да долазе непознате смене,
несвесни, да смо све то ми исти
и путујемо кроз време.

ТРЕН

Трен,
када заболи
а не знаш на коју ћеш страну,
остави за собом
знамен,
бар буди
камен
да на реци направе
брану.

Нека се гомила
вода,
алге, птице и травке
када ме не буде
нек ти буду
брзојавке.

27.3.2024.

MOŽDA JEDNOM POBEGNEM

Bežala sam od tebe
preko mora i okeana,
preko brda i planina,
preko mostova što nas spajaju.
Trčala sam po kiši,
mислеći da će isprati
tvoje tragove sa mene.
Stajala sam na užarenom suncu
da izgori i poslednja misao o tebi,
ali plamen je bio još jači.
Šetala sam nepoznatim ulicama,
sigurna da ne čujem tvoje korake,
ali oni su odzvanjali u gluvoj noći.
Bežala sam od sebe,
jer sam verzija koju si ti stvorio,
skrojio,
obojio
po svojoj meri.
Ko sam zapravo sada ja?
I još koliko mi sledi noći bez sna?
Bežim još uvek
preko mora i okeana.
Možda jednom pobegnem.

УСПОРИ МАЛО

Успори мало драги човече,
у парку седи на клупу дрвену.
Не буди луд као младо говече,
што само јури мараму црвену.
И лези мало на зелену траву,
поздрави белог галеба лет.
Своје снове преточи у јаву,
испружи руке и загрли свет.
Бар понекад утоли свој хедонизам,
учини за себе неке ствари праве.
Не буди само пуки механизам,
не лети као мува без главе.
И не иди кроз зид главом,
на глупости се не троши.
Не јури за новцем и славом,
на љубав себе потроши!

NAUČI ME JARKO SUNCE...

Nauči me sjajno sunce,
kako mraka da se spasim,
što u mome jadnom srcu,
svaku radost namah gasi.
Sunce zlatno, nebo plavo,
daj mi krila jarebice,
pa da mogu, jarko sunce,
da se dignem sa zemljice.
Sunce jarko, silo neba...
Šta još da dam?
Šta jos trebam?
Da me tama ne proguta...
Da mi stopa ne zaluta...
Da me jutro novo spasi..
Sve mrakove da ugasim..
Pa da mogu da zagrlim,
s obe ruke uzdah prvi...
Sve što taknem, sve što vidim,
ko da mi to mrak ukrade,
pa te molim zvezdo sjajna,
podari mi malo nade.
Da ja mogu još jedared,
da mom srcu radost vratim,
jednu ljubav što je čuvam,
od mrakova što je branim...

Sunce jarko, silo neba...
Šta još da dam?
Šta još trebam?
Da me tama ne proguta...
Da mi stopa ne zaluta...
Da me jutro novo spasi...
Sve mrakove da ugasim...
Pa da mogu da zagrlim,
s obe ruke uzdah prvi...

Dejan Ivanović

SAN

Kasno
jesenje predvečerje.

Trag aviona;
sumrak polako steže,

zvezde i mesec
u tamni obruč neba.

Iz moje sobe
pruža se divan pogled

u kasno
predvečerje;

dok me san
grabi kao neman.

Ili je nesan,
nestašni dečak

ili nesanica?
Vesela devojčica.

О ЈЕДНИМ ОЧИМА

Тугу у очима бришем ти
и осмех ти лице проналази.
Најлепшу песму пишем ти,
без тебе се душа не сналази.

Свуда у мени има те,
време ти ништа не може.
У свему нежном видим те,
по ивицама моје си коже.

Све боје у теби живе су
небеским жаром што пламте.
И све тужне очи дивне су,
ал' само твоје се памте.

ВОЉЕНИМ ДАЉИНАМА

Врховима неспретних прстију додирујем твоју хаљину
од свилене измаглице

Длановима празним захватам бескрај океанске дубине
који почива у твојим очима

Кроз моје очинске зенице обе упијам мноштво светло-
сних монада које извиру из твог сјаја

Осетљивом ушном шкољком откривам твоју тајанстве-
ну фреквенцију

Носницама чежњивим препознајем нежни мирис твог
персоналитета

Још те поред свега проналазим као драгоцени бисер у
мом чудесном срцу

И волим те једном душом која се сакрила у ову песму

Свеобухватним духом љубави, који није овде и сада,
него свуда и на сваком месту

MAŠTA MEDITACIJE

Prava je meditacija,
za uživanje svih nacija.
Kroz opuštanje života,
svima se napravi lepota!

Maštom misli plove,
da ostvare snove,
a duša meditera,
naš život da svira!

Svetska meditacija,
svim ljudima prija!
Oporavlja zdravlje,
svima pravi slavlje!

Lepa mašta proradi,
svi postanu mladi,
a tuga se sakrije,
to je plod meditacije!

ОБИЧНА ПЕСМА О МОРУ

Годинама на том плавом тепиху се будио,
због њега толико туге, суза и боли,
толико пријатеља у дубинама изгубио,
Али на крају, морнар своје море воли.

Можда у том чуду и јесте ствар.
Зашто се у њега поносито куне
са успоменама, један човек стар,
који ни сам пливати не уме.

Воле га и они што су на његовој плажи,
смејали се, пили, свирали гитаре,
причали приче без иједне лажи,
певали заборављење песме старе.

Сања о њему човек судбине тешке,
кад га пригуши туга нека,
који је сатима шетао крај њега пешке
и чекао да му се неко врати из далека.

Када причају о њему сви су срећни и сви личе,
не могу да причам много, не бих да лажем,
и ја сам о њему чуо само из приче
па онда толико и смем да кажем.

Баш зато не треба да вам буде чудно
што вечерас испод неба, док чека зору,
човек који га никада видео није,
пише једну обичну песму о мору.

МЕДИТИРАМ УЗ ЗАТЕГНУТЕ УМНЕ СТРУНЕ

Уз менталне струне мило звучне,
активирам оне менталне таласе кључне.
Медитацијом их доводим у складно стање,
па ми ум раскошан, ко липа пред цветање.

Тако тонем у још већу дубину ума,
тамо гдје се бисер високог разума чува.
У тој чистој светлости ум ми је свеснији,
у тим таласима постајем и паметнији.

Будим ум и постајем оно што јесам,
у лутању би био оно што и нисам.
У тишини медитације ум ми све дубљи,
ко вода у чаши, поприма и нови облик.

Са бистријим мислима срећан сам постао,
заглављен у незнању никад нисам остао.
У медитацији сам блажену тишину нашао,
У новој димензији добро сам се снашао.

У срцу ми цвета сазнајна и велика радост,
Медитацијом се враћам у нову младост.
Осећам већу повезаност и са моћним Богом,
сав очаран, понирем у још сјајнију мудрост.

SREDINA

Ja
pa ja
ovaj do
oznojio se
dok mene drži
one dole ne vidim
pašću kad temelj popusti
gvozdeno jezgro krije središte

piramida se opasno zaljuljala
prohodan je jedan put
nije ni gore ni dole
on je na sredini
sve je drugo
srušilo
prvo
ja

U INAT STRAHU

U inat strahu,
panika preletela svetski okean.
Dok letela je,
uz miris kafe
„tri u jedan“,
nizala 33 perle,
pokida se konac brojanice,
palcem tipkala po kažiprstu,
prste savijala u tri dela,
U inat strahu od odvajanja.

Čula sam da
jednom davno Afrika
rodila je Evropu i Aziju,
U strahu
je popustila,
oteli joj rod.

U inat strahu,
pozivam
Majku Hrabrost
da objavi rat fobiji od letenja,
perom otpalim
sa krila Borbenog Orla,
potpiše se
Golubica Kontinentata.

GLAS MOJE PESME

Ranjena pesmo moja,
moja si i ja te potpisujem,
zato nećeš ti meni
u ove sirote,
bedne demokrate,
da ti ponos uskrate,
polove prekroje,
da te suze
u suze žene što zavija
u nasilnom baritonu,
dok recituje te,
jer muškarac je bez muškosti.
Kada muška masa
ispušta loš sopran,
ti začuti,
nemoj da ih nadahneš,
da ti tekst otpevaju.
Ti si pesma,
što u potrazi je za
herojskim basom,
da duboko u ranu ti dopre
i zaceli je.

ZAKLETVE

I pitam vekove,
za one
koji se zakunu
za vek vekova:
Pomera li vas snaga reči iz prošlosti?
I pitam nebo,
za one
što se do njega zaklinju:
Cepa li te trn ljubavi što gađa u tebe?
I pitam tajnu letnje kolibe:
Zašto prokišnjavaš i propuštaš
kap jeseni?
Boli li te što si pokvasila
i razlila zakletvu na ZAUVEK?
Zbog čega mi se sa jeseni predomisliš,
izdaješ me
iznova i uvek?

AKVARELSKI LAKE

U meditaciji
duge su moje ešarpe
kojima zorom ovijam
svoje astralno telo
koje iz kosmičkih prostranstava
ponovo dolazi na zemlju
donoseći nove esencije
spuštajući nova znanja

Opervažena duginim spektrima
moja duša laka i tiha
mirno i blistavo prebiva
u nežnoj ovojnici snova
meko spuštenih na rosne livade
gde vile preodevaju zračje u duge
i njima vezu uzvišene istine
i istim finim nijansama
kaligrafski četkicama trava ispisuju
nebeske suštine
akvarelski lake

PITANJE SREĆE I TUGE

Radujmo se životu dok traje ljubav
i snovima smjelim koje boji duga!
Žudnjom obavijeni tanani osjećaji
u srcu plamte ako smo odani
i kada nas slama očaj i tuga.

Ako sjeverac zaledi našu radost
nemojmo u zaboravu prigrilit'
nezahvalnost koja se nudi!
Možda smo u trenu slabi bili i
sebe nesmotreno izgubili u požudi.

Sijat' će sunce, opijat nam dušu
i miris ljeta mamit' sve nas nježno,
ali zagrljaj naš ponovit' se neće
jer velike sreće ne traju vječno,
nit poslije zime brzo dolazi proljeće.

Бојана Марковић

ЗАГРЉАЈ

Загрлила сам те
рукама,
мислима,
крвљу,
срцем,
душом.
Загрлила сам те
свим својим бићем.
И знаш,
Док је трајао
Тај процес
Звани грљење,
Имала сам утисак
Да је све некако
Дошло на своје мјесто.

НАТАЛИЈИНА РАМОНДА

Ти цвете, који као симбол стојиш
Уз споменицу за наше јунаке
Ти цвете који страшне судбине треба да спојиш
Ти нам причај кад заћуте раке

Ендемска врста,
Као и ми, Срби
У име Отаџбине и часнога крста
Причај нам шта је некада било
Причај, да се не би заборавило

Ти знаш, цвете, како је из пепела оживети
Ти знаш како је голготу преживети
И васкрснути за победе нове
Ти знаш судбину мучке земље ове

На месту борбе ти поново расти
Заливена крвљу српскога војника
Јер никада више Србин неће пасти
тај је војник наш понос и дика
Он је наше Отаџбине слика

**Написано: 11. 11. 2022. у Београду.
Дан победе у Првом светском рату.*

MEDITACIJA U TIŠINI

Tišina kao čista magija
Nastane tamo negde
Na kraju svih glasova
Gde se umesto provalije rodi misao
Koja nigde ne pada
Već se razvija i leti
Mudroj tišini u jedra diše mašta
Tišina ta sveta prana
Utkana u pređu shvatanja
Je dobar odgovor na sva klevetanja
Tek tišina rađa snove
Zato joj ne smetaj
U njoj je i misao preglasna
Radije se lati pitanja ko si
Ili još bolje šta nisi
Bučni su glasovi sveta
Tišina je nečujna
U tišini ne govorimo o glasu
Ili o tome da ga tamo nema
Nego o prostoru
I samo svesti o njemu

ДЕСЕТОГ СЕПТЕМБРА

Тог једног јесењег јутра
у два и тридесет
дошла сам ја.

Неком лекција,
неком љубав,
неком немир,
неком сестра,
неком ћерка,
неком жена,
неком мајка,

неком припадност.

Ми нисмо рођени
да будемо сами,
већ да припадамо
неком и да неко
нама припада.

МОЈ ГРОЗД

Душа ми се узнемири
при сусрету нешто хоће
Радост хајде јој приреди
даруј оно слатко воће
Ах, са усана сочних твојих
да окрепи мене скроз
Грицкаћу те ја данима
винограда мој си грозд
А тек вино када потекне
оно прво, слатко, шира
Напићу се у тренутку
знаћеш да си ми срцу мила
И пијани тако скупа
лебдећемо на облаку
Сазнајући за љубав праву
при сунчевом првом зраку

КАКО И ГДЕ

За мир душе па и срца
путоказ је прави песма,
поштовање и вредновање
ја питам се где нам оно неста.

Сада у време ово ново
дозвољено све је ето,
разврат и блуд на све стране
ех, како некада беше лепо.

Заиста се тешко снаћи
у времену овом чудном,
где осмех се изгубио
у погледу неком тмурном.

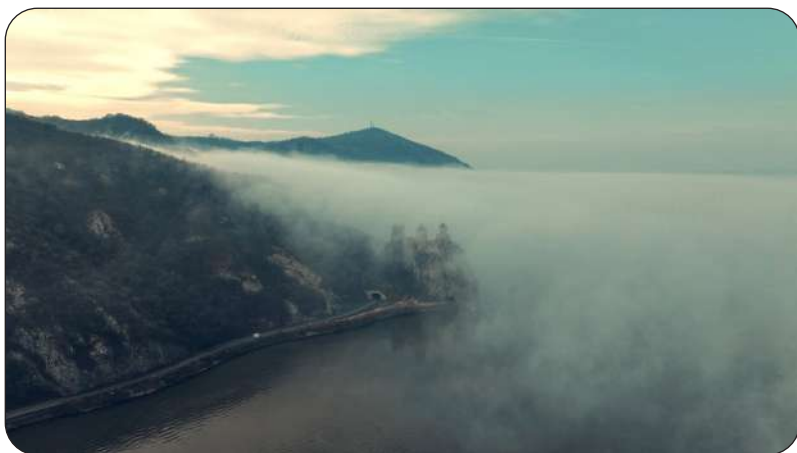
Јер већину море бриге
није лако ни опстати,
мало среће, смирај души
како и где изаткати.

PRIČA IZ ČEKAONICE

Dobar dan!
Došla sam ja po injekciju,
neću preko reda, ne tražim protekciju.
Baš tamo gde treba sigurno će pući,
ova danas sedma, ta će me dotući.
Spremam bolno mesto i čekam na muke
ali sestra srećom biva lake ruke.
Na klupicu sedam bar deset minuta,
jedna baba kaže: „Dete al' si žuta.“
Pogledam je samo i brojim u sebi
da šta glupo ne daj Bože ja joj rekla ne bi.
Odjedared obuze me opet neka tuga
kad rekoše da je moja doktorica druga.
Druga smena!
Bečim se, al' šta da se radi,
na kontrolu moram, to me sada vadi.
Dok strpljivo čekam ja na svoj red
pored mene seda stogodišnji ded.
„Ne čujem ja dobro!“ - više malo glasnije.
„Šta to kažeš doći će ona malo kasnije?!“
Bože šta me snađe na svu ovu muku
stari deka očas posla napravi nam buku.
Radoznala starica pitala bi nešto,
a ja glavu okrećem, skrivam pogled vešto.

Rezultate tumačim, mislim stoti put
neka misli, bolje je da sam namćor ljut.
„Odakle si mladice?“ - pita ženu treću.
Započeše razgovor na svu moju sreću.
„Imam svojtu tamo!“ - viknu baka njo'zi,
ja u sebi već nervozna, Bože mi pomози.
U priču se udubljujem, sad ih pomno pratim,
jedva čekam od doktora da se kući vratim.
A, da ne zaboravim da je kuma Ruža
baš tamo u Dupljaju sahranila muža.
Još sam svašta čula za njenog sinovca,
kol'ko ima krava, kol'ko ima ovca.
Zanimljive žene, o moj Bože mili
i vi biste čuli da ste ovde bili.
'Vako nije zanimljivo kad u banci stojiš,
tamo cupkaš i nervoziš i minute brojiš.

Dragan Trifunović Helivideo

Magla nad Golubačkim gradom

Magla nad Golubačkom tvrđavom

У ОЧИМА ТРАГ

Плачем и певам
ношен старим причама.
Меланхолија.

Дугине боје
разливане по небу.
Тренутак среће.

Сликар у души
песник речима слика.
Свет је њему леп.

Чека мене он
недостајем му пуно.
Стиже радост ту.

Остави прошло
нови дани долећу.
Радуј се увек.

У лето касно
написала се песма.
Излази сунце.

IMA TAKO TIH LJUBAVI

IMA TAKO TIH LJUBAVI koje se nikad ne zaborave
IMA TAKO TIH LJUBAVI s kojima nisu linije prave
IMA TAKO TIH LJUBAVI koje se vazda vječito pamte
IMA TAKO TIH LJUBAVI od kojih vatre zauvijek plamte
IMA TAKO TIH LJUBAVI zbog kojih bos po trnju gaziš
IMA TAKO TIH LJUBAVI poslije kojih beskrajno paziš
IMA TAKO TIH LJUBAVI koje uzmu srce cijelo
IMA TAKO TIH LJUBAVI sa kojima je i crno bijelo
IMA TAKO TIH LJUBAVI koje te vode od pakla do raja
IMA TAKO TIH LJUBAVI kojima nema nikada kraja

ЕГЗОДУС ИДЕАЛА

Вода се трује, земља загађује, човек не зна кад је доста,
очито жели да све претвори у прах од ког и он поста.
Неистомишљеништво се издајом сматра,
угасити се мора свака револтна ватра.
Међу ситним птицама што се шареним перјем кинђуре,
тешко је бити орао, спреман да превазиђе све буре.
Гласови мученика се гуше у мору немара,
гласови мученика се губе под претњом владара.
Нада и жеља за борбом попут снежних пахуља се
на асфалту топе,
јер сви желе да се у пејзаж аутодеструкције утопе.
Повампирење репресије, епоха депресије,
рођење индоктринације.
Попут немртвих безизлазним ништавилом
по међави тумарамо,
прогнане су наше душе, јер стално нешто приговарамо.
Пешчани сат и даље време одбројава,
је л' ова катаклизма кошмар ил' јава?
Хоће ли се обезглавити ова сабласна, гротескна ала,
што подло чини егзодус идеала?

UNAPRED GOTOVO

Nisam videla da mi pred očima nestaju
jedna ljubav
jedna budućnost
i pregršt snova upletenih između njih
koji su kucali među rebrima
kao kakvo maleno srce kolibrija;
petsto otkucaja u minuti,
petsto „volim te“ u minuti
i još dvesta pedeset udaha
da sreća što više struji kroz telo.
Nisam videla da mi pred očima unapred nestaju
godine bez tebe
jutra bez tebe
i da su tvoji prsti među mojima
odavno iskliznuli.
Nisam ni osetila
kako se mesto pored mene hladi
nisam čula
kako ti koraci kraj mojih postaju sve tiši
i nisam stigla ni da prošaputam „ostani...“
Nisam... Ni da...
Nisam... Ni da...
Nisam... Ni da...
Preda mnom... Da je kraj.

ЧАС РАСТАНКА

У мени расте побуна као квасац за кисело тесто
и зауставити се не сме.
У мени се рађа ново нешто, ал' да ме не би убило,
морам поступити вешто.

У мени расте час одласка из куће туђих хтења
и сваки отпор је узалудан када се већ једном отићи мора.

Мој ум је у сукобу са окружном
и љигавом стварношћу, не уклапам се, не!
Упорно ме савест опомиње, у мени све кува и вршишти:
„Не, не, немој даље, она ће те убити.“

Откуд су избили ови људи без мере и осећања,
често халапљиви, прождрљиви, умно закржљали,
несвесни својих мана, притискају ме са свих страна...

У менисе жестока битка бије са разочарењима,
отровима спакованим у малим бочицама,
мржњом, лицемерјем, даровима (блиског) окружења...

*

Шта чекаш? Устај ратниче!
На тебе чека час растанка,
пожури ка својим хтењима.

Сандра Дамљановић

МЕДИТИРАЊЕ УЗ ЧИТАЊЕ

- Лако се прилагођавам променама. Моје кукање на промене нема везе са лакоћом прилагођавања!
- Незапослен кука и тражи посао, а запосленом остаје само да кука.
- Српство је донело стварање Југославије, а југословенство распад.
- Срби трпели Титову диктатуру 35 година, а онда је Тито умро, па су је трпели још само 20 година.
- Од вођиних гласача, једино су мртви невини.
- Тест интелигенције ми изгледа као игрица и зато га увек добро урадим, па људи мисле да сам паметан, а ја се једном убо у око док сам прао зубе!
- Чуо сам неку жену како виче: „Мој дечко је највећи кретен на свету!“ Ни не познајем је, а изгледа да смо у вези.
- Они што јебу, не причају. Не причам, помислиће људи да јебем.
- Тврди да сам јој обећавао куле и градове, а то није тачно. Чак сам јој рекао да ће остати и без одеће.
- Стаза у Градском парку у Вршцу је обојена у бело. Морам да похвалим птице за волонтерски рад.
- То што се у Вршцу кошуље закопчавају на леђима, не значи да се Вршчани не разумеју у моду!
- У Вршцу су неки малоумници исекли гуме амбулантним колима! Лудачке кошуље ће мало теже...
- Људи очекују летеће аутомобиле, а ни по путу не знају да возе трезни.
- Страх да ћу да оћелавим је нестао када је шишање поскупело.

ТВИТОВИ

- Једем торту од једне познате чачанске слатке куће, а поред мене седи моја сестра која је ем власник фирме, ем ју је спремила. Напето је...
- Јебеш ми све ако моја сестра није измислила уље од кошпица грожђа, само да би ме спрдали радници у Лидлу!
- Има једна страница на Инстаграму ће можеш да усвојиш видру тако што ћеш донирати неки новац за њено издржавање, али испоставља се да не можеш да носиш дотичну видру кући у Гоње!
- Тетка у бањи у Ивањици, ја ишао да је посетим реко: „Треба ли нешто да ти купим уснут“ каже: „Ако прођеш поред апотеке узми онај ХОТ ДОГ, неколико кесица. „ГИЛОЛ ХОТ узгред буди речено.
- Долазим кући, паркирам кола, сестричина истрчава из дворишта виче: „ИЈО, ИЈО, ДА МИ ПОПАЈИШ ТУТА-ЊИ.“ Реко: „’Оћу, сине, само да се консултујем са твојом мајком око превода.“ Тражила ми је да јој наместим телевизор да гледа цртани.
- Прошли пут када сам узимао братаницу из вртића, увалили су ми туђе патике, па сам морао враћам...
- Био сам с ђедом Милованом на гробљу, поседели мало, упалили свијећу, појели по јаје, каже: „Иво, ајмо кући, једном ћу се баш досађивати овде, а не морам то баш сад.“
- Приметио сам да се доста уштеди на гориву кад немаш кола.
- Купим тренерку да имам запокући, међутим, није лоша па је носим 'вако и опет немам тренерку запокући!

ЗАУВЕК ПЛАВУША

- Више сам писала о теби, него са тобом.
- Породица, па сви остали. Обрнуто је већ трагедија.
- Лагао би тај још иха-ха, али бржи био блок.
- Хаковао ми срце и поред јаке лозинке.
- Од мене би бруфен добио главобољу, а нећеш ти.
- Добио си отказ из мог срца, жалбу не узимам у разматрање.
- Мислила сам ако си слободан вечерас да миришеш на мој парфем заувек.
- Мислила сам ако си слободан да заобиђеш мало моје мисли.
- Од: „Једва чекам његову поруку“ до: „Правим се да није стигла“ танка је линија.
- Нек ме баци неко макар на 5 минута у његове мисли, ја ћу већ да смислим како да се задржим тамо заувек.
- Ако сам обрисала твоје поруке, тебе сам још лаганије.
- Обојила сам га најлепшим бојама, а иначе је тотално прозиран.
- Забаговао у мислима, ни рестарт не помаже.
- Ни мом екрану више не пријају твоје нотификације.
- До пре 2 недеље ми јутарња рутина била кафа, а онда, не својом вољом, уведох лекове за притисак.
- Ако немам са ким другим, ујутру се посвађам са ринглом, блендером или џезвом!
- Дисала сам пуним плућима док ми је одузимао дах.
- Не могу сад да трчим за тобом, не слажеш ми се уз ципеле.

АКТИВИСТА, ПИСАЦ, А БОГМЕ И СТАРЛЕТА

- Некад се умирало за њу, сад се умире од Србије.
- Убеђен сам да Јел и Јер људи не умиру јер их чува Чакшта Више богиња!
- – Је л' то ваш мали? – ја као уролог
- Где сте звери и пленови? Похватајте се већ једном па да затварамо резерват!
- Говор фашизма се враћа на велика врата са изговором: „Ма дај пусти га, кења!“
- Сервиране информације гутате као Цена Џејмисон у најбољим данима.
- Кад ти живот да лимун, иди испеглај се да се отрезниш, јер није ти живот пиљарница, вероватно си га пијан мазнуо из кафића!
- Каква вам је то Нова Година кад данас изгледате потпуно исто к'о јуче? Тражите да вам врате паре!
- Свака част ко је данас све новинар. Шта све уредници одобре и шта мурија не процесуира!
- Мислим, не разумем сад како то да вам је скупо летовање у Србији, кад метар вашег села Америка цела?!
- Кад сам био клинац, мислио сам да су МиркоиСлавко једна особа са јако глупим именом.
- Играмо се државе! Играмо се политике! Играмо се закона! Играмо се спорта! Играмо се пандемије! Играмо се живота! Ми смо најбоља земља на свету! Ми се само играмо!
- За два месеца ригорозне дијете изгубио сам три пута патику у граду и два пута цела инвалидска електрична колица!

ТВИТОВИ

- Много се ја трипујем да сам за неке акције, а ставио столицу у туш кабину, јер ме мрзи да стојим док се купам.
- – Што си дошла? – је скроз ок питање за први дејт.
- Једном кад сам изашао из куће нисам се избламирао и тај дан ми дали шећер и воду да дођем себи.
- Мало ти се мази, мало ти се блеји у Лази.
- Жена кад добије онда се то зове „црвени метеоаларм“.
- – Може ракија?
– Ма јок ја сам луд и без тога. (не да му жена да пије)
- Поштен мушкарац не може од ових поштених жена да буде мало са непоштеном женом, па то ти је!
- Најгоре ми кад се купам па ми склизне сапун, а нема никог иза мене па морам све сам!
- Неки људи су више пута летели авионом него што сам ја летео из куће. А нисам мало пута летео из куће.
- Је л' ти зна дечко како држиш шипку у аутобусу?!
- Не памтим кад сам се последњи пут упознао с неком рибом а да није туњевина на акцији.
- Купио сам машиницу за бријање јер са жилетом се обавезно посечем, зато што ништа не видим од стомака.
- Кажу да треба унети што више течности. Зато је моја жена здрава. Уноси ме сваки дан у кућу јер сам пун течности.

ПАРАМЕЦИЈУМКА

- Не би требало да носим ништа тешко јер сам женско, али зато терет на души...
- Као мала сам хтела да будем моћни ренџер, балерина, нинџа корњача и самурај, па сам одрасла и сад желим само да сам нинџа корњача!
- Женама све треба да се да, осим времена за размишљање.
- Јуче сам решила да данас кренем у теретану, а данас сам решила да сам се јуче шалила.
- – Ти се уопште не мењаш.
- – Хе хе, хвала.
- – Јеси ли завршила факултет?
- – Имам још пар испита.
- – То си рекла и прошли пут.
- – Уопште се не мењам.
- Старост је кад физичко и психичко расположење оправдаваш временском прогнозом.
- Ама увек, у сваком тренутку шта год да је у питању, ја изгледам као да знам шта радим или говорим, а у глави два мајмуна, један пије гориво други пере веш зејтином.
- Какве сам среће, да се преселим на пусто острво, после 7 минута би дошла комшиница само да види ко ме довезао и не би знала да се врати кући.
- Не знојим се, то моје тело плаче за Карибима.
- Је л' ОЧЕ НАШ на македонском почиње са „НАШИОТ ТАТКО“?

- Ишла у рикверц, упала сам у безизлазну ситуацију звана рупа, стала на сва 4 и вртела телефон за помоћ. Стају ран-дом кола, излази НЕПОЗНАТИ БОГ ЛЕПОТЕ ЛИЧНО, а ја обучена у трегере измазане малтером, миришем на раз-ређивач, вечерала црни лук и седим глупа у колима са точ-ком у рупи.
- Благо свима који живе близу мора, ако ништа друго, увек могу да прошетају до воде и да се удаве.
- Хоћу да имам 77 година, да носим еспадриле, чекам авион за Италију, или евентуално срчани удар и да ме боли ку-рац.
- Пун кафић, ја извадим нокиу 3310, зове ме баба. Оно зво-ни најјаче, сви се окрећу, реко: „Без панике, ово је исто мобилни телефон, само нема камеру!“
- Питали ме на разговору за посао: „Је л' имате неки хоби?“, ја рекла: „Имам, идем на разговоре за посао.“
- На поруке: „Је л' си жива?“ не одговарам, јер немамо мо-билни на оном свету.
- У љубав сам се разочарала још онда кад се Ејприл О'Нил није смувала ни са једном нинџа корњачом!
- Толико сам серума против бора натрпала на лице да оче-кујем повратак у младост своје бабе.
- Људи се некако увреде кад уграбиш слободно време и не потрошиш на њих, јер зашто би се мало посветио себи, ђубре једно себично!
- Људи су склони чопоративном доношењу закључка јер је стварно глупо стајати сам и бранити сопствено мишљење.
- – Млади у Србији немају перспективу.
– Ма опуштено, па нећемо бити млади заувек!

ТВИТОВИ

- Пети дан дијете... Затвор никад ближе...
- Зовите ме на свадбу, бићу лијеп гост.
- Пошла на масажу и вели масерка: „Свакој жени треба мало њежности“ и убије живот у мене послје тога!
- Сретнем комшију, ђак првак, питам га: „Како било у школи први дан?“ каже: „Ала сте досадни сви данас, ко да никад нисте били у школи па не знате да је ужас!“ Ок...
- Довијака сам била љубоморна на сестру што све једе и вазда мршавија од мене. Данас ми коначно шаље како се угојила и имамо исто кила... Трудна је шести мјесец!
- ПМС, менструација, па овулација. И остане ти 5 нормалних дана у мјесецу и то ако немаш депресију!!!
- Ено мајка подгријава месо из фрижидера мачкама иза зграде да их ГРЛО НЕ ЗАБОЛИ!
- По бутицима модели хаљина ка да све имамо сисе тројка-четворка, а не ове моје за чеп од кока-коле!
- – Мајкоооо, радила сам ботокс!
– Боље да скупљаш паре за сисе!
- Послао ми је: „Предуго ово мување траје.“ Како да му кажем да сам ретардирана?
- Сестра звала да причувам бебу док се она окупа. Сат трећи не излази из купатила!

ТВИТОВИ

- Ако је седморо Срба помогло да човек слети на Месец, онда је то истина. Јер да је завера, зар мислите да би Срби могли да ћуте 50 година?
- Треба укинути ТВ претплату, јер за ово што гледамо на РТС-у, наши родитељи су платили претплату још пре 30 година.
- Мој механичар и мој свештеник су исти. Обојица возе аудија а раде опела.
- Чекам близанце, обе швалерке ми трудне!
- Докторка на ТВ дели савете: „Живите здраво, једите органску храну, добро је само природно“, а на њој пола кофе ботокса, силикона и хијалурона.
- Руси имају бешумне подморнице, а мене још увек буди комшијин водокотлић!
- Нас да окупирају ми би били у фазону да расте број страних туриста.
- Не веруј месару који има све прсте, механичару који нема голе пичке на зидовима, водоинсталатеру који нема дупе, адвокату који говори истину и психијатру који није луд.
- Матор си кад у туцању јаја навијаш за туђе јаје против свог, јер не желиш да победиш него да поједеш.
- За 1. мај одеш на викендицу, неко ти украо водомер. Роштиљаш. Вратиш се кући, неко ти обио стан!
- Бор је исто ко Чернобил, само што има људи.
- Служба не може да прати терористе јер прати шта ми пишемо по Твитеру.
- Ако ти фали један зуб у глави не можеш да постанеш војни пилот, али зато ако ти фали даска у глави можеш да постанеш министар војске.

ТВИТОВИ

- Прва особа на Марсу биће жена. Да се врате одакле су пале!
- – Јеси ли читао 3 прасета?
– Шта читао, појео!
- Живети у заблуди и у Шиду није велика разлика...
- У Шиду лед пада као да смо виски а не варош нека!
- Синоћ нисам ока склопио, јер ништа пре брака.
- ЈА: Веома сам смирена особа коју је јако тешко изнервирати.
ИСТО ЈА: Ала сам испиздео, тебра, у прегради са виљушкама стоји нож, полудећу, дај таблету за смирење сад!
- Сваки петак је 13. ако се не напијеш!
- Вага зна мој датум рођења кад станем на њу!
- Ако једном оде онда није вредно враћања. Осим ако је конобар отиш'о по пиво!
- – Лако је отићи, скупи храброст и остани.
– Де, човече, пусти ме, идем туристички ван Србије!
- – Ја сам шеф подземља – рече лик који копа раке на гробљу.
- – Немој ме питати за позајмицу, висок датум.
– Осми је.
– То ти кажем.
- – Шта радиш?
– Учим да возим у рикверц.
– Аха, само напред...

ТВИТОВИ

- Сањар сам и идеалиста. Тиме ником не чиним зло. Само понекад себи.
- Не одустајеш кад је тешко, већ кад је узалуд.
- У животу кад предуго стојиш у месту, удаљиш се од циља.
- Животиње ми саме прилазе, од људи се ја склањам.
- И кад држиш нешто чврсто и чуваш, тренутак је довољан да ти исклизне из руку и сломи се. Чаша, тањир, ваза, илузије...
- Цене те на речима, а делима понижавају.
- Ако сам нешто схватила, то је да све што радиш у животу треба да одуговлачиш, преувеличаваш и кукаш што више. У супротном, људи мисле да то што радиш може свако и да не захтева никакав труд и знање, па нити цене твој рад, нити твоје време. Још нисам научила да применим.
- У јесен волим да седим испод дрвећа и пустих локне да се играју са јесењим лишћем. Можда ме и неки кестен лупи у главу, али неће да нашкоди много.
- Није мени што људи одлазе без објашњења, него што се врате као да су га дали.
- Симпатичан ми је тај мој оптимизам који ме и даље тера да маштам, а знам да сам неспособна да остварим било који сан.
- Највећа заблуда је да лоши људи остају сами. Лоши људи су велики манипулатори и увек ће наћи жртву за манипулацију. Остају сами они који су уморни од људи и које баш брига да више било кога забављају и да било коме повлађују.

ТВИТОВИ

- Одеш да моташ каблове по залеђеним норвешким чукама, а баба којој уводиш интернет те пита одакле си. И ти јој кажеш, а она заврти главом и прокоментарише: You used to be great and rich Yugoslavs. And now you are Yugo slaves.
- Пре него што нешто украдеш, помисли на децу - туђу и своју. Туђу, од које си украо, и своју, за коју си украо. Јер, све док су жива, туђа деца ће ти ударати жиг лопова а твоја ће морати да га носе.
- Никад не показујте знање пред неким ко га има мање, а притом има веће знање јер вам може направити срање.
- Један мали јунак изашао је данас с мамом на прозор Тиршове, насмејан и срећан, а доле на улици тата га је дочекао овацијама. Дечија клиника у Тиршовој је место где се из дана у дан, из сата у сат, славе победе и дочекују победници.
- Искварио се добри стари српски језик. Смекшао, клонуо, повукао се. Препустио бројним страним речима да мажу очи поколењима и уносе забуну. Те бизнисмен, те инвеститор, те тајкун... И готово се сасвим изгубила и заборавила она лепа и савршено јасна стара српска реч – лопов.
- Да је Карађорђе слушао бабе које су говориле: „Србија је већ 400 година под Турцима, и више никада неће бити слободна. Помиримо се с тим“, данас не би било ниједне бабе у Србији да каже: „Косово је 20 година независно, и више никад неће бити наше. Помиримо се с тим.“
- Људи који управљају светом су без икакве сумње болесни. Неки од старости, неки од порока, а већина од похлепе и жеље за моћи. Јер ничим другим се не може објаснити

њихов наум да се човечанство смањи, осирوماши, зарази, обесправи, потчини и контролише, до болешћу.

- Ако вас је неки опис у некој књизи некад расплакао, верујте да је и сам писац, док га је писао, плакао.
- Скромност, спокој и срећа пишу се истим редоследом. И у речнику, и у животу.
- Ако се икад буде писала књига о новопеченим балканским богаташима, на корицама књиге би требала да стоји основна порука дела: „Велике паре се не зарађују. Оне се отимају.“
- Човек који не може да прихвати искрену шалу пријатеља на свој рачун, не може ни да рачуна на друштво искреног пријатеља.
- Ко нема децу не би смео ничега да се плаши. У супротном би се могао сматрати кукавицом. Ко има децу сме да се плаши свега и свачега. Али то не значи да је кукавица, већ само родитељ.
- Неке људе и књиге прочиташ већ након пар реченица. И само их заобиђеш и ставиш под „прочитано“. А неке отквиваш изнова и изнова, као да се срећеш с њима по први пут. И чуваш их под „обавезно“.
- Чули смо нову изреку: Протраћио је живот к'о Срби 20. век.
- Они који постављају питање: Знаш ли ти ко сам ја?, зову се Јад, Беда и Невоља.

ТВИТОВИ

- Изгледам као земљиште после Рио Тинта.
- Рио Тинто нека копа литијум по мом дворишту, ја траву више косити не могу.
- Нећемо пуне џепове пара, хоћемо пуне затворе људи који су довели Рио Тинто да нас потрују.
- Није мене мајка родила да живим у рударској колонији.
- Литијум јесте катастрофа, али је исто тако катастрофа кад бациш замрзивач или смедеревац у Дрину, моја Славице.
- У мојој породици сви волимо уметност. Тачно да смо власници Мона Лизе окачили бисмо је поред штекера за бојлер.
- Сестра љута на мене јер јој је скупа регистрација за ауто што сам јој купио.
- Мајка цео дан није била код куће, улази у кућу и каже мачкама: „Душе моје, много сте ми недостајале.“ Мени рекла: „СТИГО ТИ ЈЕ РАЧУН ЗА СТРУЈУ, ЈЕСИ ПЛАТИО?“
- Синоћ је град падао величине куваних јаја, да сам помислио да нас Бог гађа са ускршњим јајима које је мајка скувала, а нисмо их појели па бацили.
- Од јутарње рутине само гласно викање: „Шта сам ти скривио, Боже?!“
- Сјебо сам колено и сад да сам спортиста то би био крај моје каријере, овако сам само смотан и неспособан.
- Ови што их је војска научила да буду људи, задњи пут кревет су наместили баш у војсци, на трчање су ишли само док су јурили за аутобусом, а пушку су користили само да упуцају брата или рођака кад се посвађају око међе.

ПЕРВЕРЗАН

- Иза сваке љуте жене стоји мушкарац који јој је предложио тројку са њеном најбољом другарицом!
- Стављање латица ружа од улазних врата до кревета спаваће собе, где је чекаш с њеном најбољом другарицом, изгледа да није најромантичнији поклон за Дан Заљубљених.
- – Само неки стрес – стаје на вагу.
- – НЕМА ПРЕДАЈЕ – ставља још осам сарми у тањир.
- – Ни дописивање није више безбедно као што је некад било – ујеле га осе за оба бицепса док се дописивао из базена.
- Шаље јој гласовну у ДМ, детаљно описује какву питу жели да му направи.
- Ако довољно дуго лупаш глупости у њеном присуству, девојка ће се изнервирати и сешће ти на фацу.
- Да ми сваки дан буде добар као што је њена гуза.
- Од свих јастука, њена гуза је ергономски савршена за моју главу.
- – Најбитније је рано и здраво доручковати – 2:31 ујутру, помера јој гаћице у страну и спрема се да је угризе за гузу.
- Не жели да ти приђе отпозади и поцепа хеланке сваки пут кад те види у њима? Па шта тражиш с њим?
- – Како да га смувам, ништа ми не успева?
– Пошаљи му голотињу на препад док се дописујете и обриши је исте секунде – ја као љубавни саветник.
- – Је л' ти дао муж дозволу да преноћиш? – је сасвим ок питање за први дејт.

Nevena Janković

MeeeDITACIJA

ТВИТОВИ

- Тако бих се извриштала сада али би комшије одмах звале полицију, тако да ништа.
- Које место ми препоручујете да се извриштим а да ме нико не чује? Мислим да у мом случају није довољан јастук!
- Да ме бар нешто насмеје јутрос. Пристаје бус на станицу и лик који стоји и чека да бус стане, ладно га опаучи ретровизор по глави! Па мајсторе што стајеш тако близу, где си навалио, неће ти место у бусу нигде побећи...
- Као дете сам се успављивала са албумом „Ударио тук на лук“ Снежане Ђуришић... У средњој школи сам слушала панк и рок, носила мартинке и вијетнамку... Као девојка слушала хаус и техно... Сад слушам све...
- Да ми је све како је у хороскопу, до сада би владала читавим светом...
- Јуче сам била, а данас ни за курац нисам...
- Ко се љути увалим му страпон!
- Неке жене носе танге да би привукле пажњу, ја привучем и са обичним гаћама...
- Веће су ми сисе од проблема.
- Осморо истих људи ми лајкује шта год да избацим... Њих ћу да зовем на своју другу свадбу.
- – Ђао, шта значе та кинеска слова што си истетовирао на руци?
 - Шта мислиш?
 - Мислим да си дебил... Него шта значе слова?

ТВИТОВИ

- У животу имаш две врсте „пријатеља“ – они који те избегавају кад постанеш јачи или богатији од њих а то не могу да поднесу, и други који, ако си имало посустао. или ти је кренуло низбрдо у животу. нестају као магла у подне. Оних трећих правих је мало али нису говна.
- Народ који после 5 месеци суше кука што пада киша, а скоро је половина септембра, дефинитивно није читав у главу. Дијагноза, што би реко покојни Радмиловић.
- Иде ми се у војску. Шта фали по трећи пут јер правом Србину трипут Бог помаже. Правиће ми син испратницу шатор за 500 људи, каже време је да ми сви матори угинемо кад за боље и нисмо. Оно јес тако по заслужи, ми и јесмо све засрали. Сви сте позвани.
- Када год сте за себе помислили да сте испали будала, будите сигурни да јесте. Ја то из искуства...
- Малопре у апотеци испред мене деда '42. годиште весело купује Компросту и биљни Циалис, а ја сируп за кашаљ, бруфен и једва стојим на ногама... Јебо ти свој живот, Маринко, распаду, ниси низашта.
- Иначе сам као мали почео да кољем пилиће, баба ме научила. Е каква је то радост била за мене као дете, ђед хвата а ја и баба кољемо, свако на своме пању. Лети перје, прска крв, а ја и баба певамо. Нико није имао срећније детињство од мене.
- На шта је дошло да мајмуни не воле дрвеће. Све посекоше, руше, бетонирају, демолирају....

- Од свих талената на свету бог ми да најбескориснији, таленат за писање твитова. Боље да ме створио да будем камен за притискање киселог купуса него да будем твитераш, више би било користи од мене!
- Је л' има нека средина да се ја сврстам негде између грађана „европејаца“ и њихово „Срби су најгори“ и оних других „Бог чува Србе, небески и најстарији народ и Србија до Токија“?
- Драге пичкетине, послодавци, робовласници, сецикесе и јајаре. Радника мора да добро платите и држите к'о мало воде на длану, да би он добро радио и давао максимум. Шваба је сигурно луд што поштује доброг радника, не зато што га воли, него му треба. Немате радника? И не треба да имате.
- Колико мораш бити ретард да даш 10 000 евра за квадрат стана поред реке у коју ћеш директно да кењаш и ти и пола Београда.
- У РТС-у као јавном сервису који живи на грбачи грађана, прва права власт треба да направи такву чистку да осим чистачице и неког техничког особља не сме да остане нико, али баш нико.
- Једва чекам да будем успешан и богат па да и ја могу да плаћам 11 долара Маску за плави беџ на Твитеру. Он ће да буде још богатији а ја ћу да мислим да сам паметнији и да нисам боранија.
- Јасно ми је зашто жене пумпају уста, није ми јасно зашто препумпају?!
- Иза сваке моје шале, песмице, лупетања не стоји апсолутно ништа паметно.
- Зато што слушају срања од музике људи постану тако агресивни и ненормални.
- И ми дебели људи се јебемо исто као и ви мршави, само је нама много удобније. Све љуља и ништа не жуља.

ТВИТОВИ

- Једном сам се напио и оставио кључ у брави, па ми жена није могла ући у стан у пола 12 ноћу, те отишла код мојих родитеља. Седе они тако, 1 ујутру, јавља се мој отац, обраћа се мојој мами и изговара: „Е моја Весна видиш каквих има, а ти се на мене стално жалиш.“
- Мој је живот као романтична комедија. Ја сам онај статистица у парку што храни голубове, док главни глумца проси главну глумицу.
- ОНА: Ништа не радиш по кући!
ЈА: (Кренем да радим по кући)
ОНА: Све радиш погрешно!
- Написао девојци: „Ок“, пет дана није хтела да прича са мном!
- Жене је врло лако сконтати. Или те воле или желе да умреш.
- – Да ли си ти то управо појео помфрит који је пао на земљу?
– Па шта ако јесам! Кромпир расте у земљи, Славице!
- ОНА: На скали од 1 до 10 колико те нервирам?
ЈА: 7
ОНА: Уууу, могу ја много боље од тога.
- Колико је лепа толико је неинспиративна. Ништа горе од празне жене. Сва лепота пада у воду.
- Купим наочаре, добијем гаранцију 6 месеци и пукне им дршка буквално сама од себе. Однесем и кажем хоћу нове наочаре, ево гаранције. Каже лик: „Не важи гаранција за физичка оштећења“. А за шта важи краљу? За психичка?

ТВИТОВИ

- Уделите комплимент и без неке скривене намере. Набаците некоме осмех на лице. Врло је могуће да му то треба.
- Не правим ја срања већ успомене.
- Пре употребе подсмеха, посаветујте се са својим огледалом.
- Пре моралисања, посаветујте се са својом прошлошћу.
- Нема јаче дроге од узвраћене љубави.
- – Одеш некада у позориште?
– Не. Имам сасвим довољно глумаца око себе.
- Они који газе своју реч, газиће и вас.
- Патим од хроничног привлачења кретена.
- Имати у сну оне које немаш, у стварности је чисто мучење.
- Пуно тога сазнаш о људима слушајући их како вређају друге.
- Пристојно обучена са непристојним погледом. Таква је увек пожељна.
- Оклизну се људи на илузију па се љуте на љубав.
- Не солите другима памет, већ зашећерите себи живот.
- Она је мој персонални тренер. Тренира ми живце редовно.
- Четрдесет минута гледања у небо, резултат је следећи: пет звезда падалица. Две лепо видео, три једва. Десетак авиона, четири слепа миша, врат ми је укочен, зовите киро-практичара!
- – Рећи ћу ти у лице оно што сам ти говорио иза леђа.
– Шта то?
– Да ти девојко имаш много добро дупе.

Sandra Paunović

Gandalf, crtež, grafitna olovka, 21 x 29,7 cm

ТВИТОВИ

- Поштену жену ћеш препознати по ставу да тројка значи две жене и мушко.
- Напад на нас неуспешне у животу је неиздржив.
- Нисам читала хороскоп годинама, ко зна шта ми се све лепо дешавало, а ја појма немам.
- Код дијете ми је најбитније да је држи неко други.
- Недељом појачамо ТВ до даске, да се боље довикујемо.
- Највише волим културне и fine госте, који знају да је основни ред да остану код своје куће.
- Пре бих успела да изађем из лавиринта него из кујне.
- Мужу сам одавно рекла: „Нисам ти ја сексуални објекат, знаш“ тако да сам му сад угоститељски објекат, један пре-лепи ресторанчић са роштиљем и куваним јелима.
- Муж већ данима намешта и премешта неку лежаљку како би је идеално подесио за себе, ко да ћу да га пустим да лежи.
- Сада смо једна велика срећна породица, наше мачке чувамо од наших паса, канаринца од мачака и мужа од мене.
- Нико ми не може забранити да ми све буде тешко и тачка.
- Критику подносим стоички, са тупим предметом при руци.
- Није ружно време него нисмо потрефили праве лекове.
- Није ми толико страшна слика на личној карти, колико бројеви.
- Џејми Оливер да дође на курс код српских домаћица, које хране четворочлану породицу са 20.000 динара месечно, да види шта је креативност!

ТВИТОВИ

- Убеђена сам да је мој муж срећно ожењен. Он баш и није сигуран.
- Мојој деци никад није пало на памет да побегну од куће, али мужу и мени јесте.
- Толико га волим да бих му целу ноћ цртала срца по колима. Шрафцигером.
- Изгледа да ће ми ове године и лежаљка на плажи бити мала.
- Е што волим што сам се удала за кавалера, па ја вукљам кесе из продавнице а он ми отвара врата.
- Дебео мушкарац купи џип и одједном више нико не види да је дебео и не мора да смрша, а дебела жена купи џип и опет кажу: „Вид' какав џип вози она дебела!“
- Саопштим јуче супружнику да је научно доказано да су жене са већим задњицама интелигентније и ево зове ме данас и каже: „Де си Ајнштајне!“
- Поносна сам јер ми дете нема силиконе, предувана уста, надограђену косу до дупета, тетовиране обрве, шпицасте вештачке нокте. Браво, Димитрије сине, љуби те мајка!
- Ништа лепше од празнине. Празна судопера, празна корпа за веш, празна даска за пеглање...
- Од стафорда сам направила мачку, а од мужа мечку.
- Оно што жена може да купи на снижењу, мушкарац не може да замисли ни да постоји.
- Никад нисам падала на цвеће и поклоне... Падала сам на песме, погледе и једном на степеник, па се закуцала главом у мешалицу.

ТВИТОВИ

- Само да доживим године да стављам наочаре за близу како бих нашао наочаре за далеко. После могу да умрем, небитно.
- – Да ли се заклињете да ћете говорити истину и само истину.
– Господине судија, а је л' може изазов?
- Понекад напишем нешто што уопште нема смисла, а некад чак и укапирам!
- – Брзо ово је пљачка, стави тај новац у кесу!
– Кеса вам је два динара, може?
– Не треба, у џепове ћу!
- Жене углавном нису у праву, али имају сисе па не приметимо, чудо једно!
- Силиконске сисе су сисе као и дилдо што је курац.
- Уморнији се будим, него кад легнем да спавам... Да ли ја радим у сну?!
- – Добар дан, ми тестирамо раднике на наркотице, да ли сте конзумирали неке опијате?
– Од које плате брата, немам ни за цигарете!
- Жена на каси испред купила вино, неке слаткише и батерије. Сад кад напије вибратор па га искористи, најеб'о је. Благо вибратору.
- Последња истраживања кажу да све више младих људи не жели брак. А и ови што су у браку, исто.
- – Хало, полиција, дођите брзо, хитно је!
– Полако, смирите се, шта је у питању?
– Тоалет папир ми остао у предсобљу!
– Опет ти кретену?!

ТВИТОВИ

- Прилично сам сигуран да у Србији не можеш зарадити милионе било чега и бити поштен у исто време.
- Морамо да се договоримо да се успешност каријере не мери новцем, јер је глупо.
- Власт изгледа жели да каже да ако је нешто старо 60 година, ок је да нам падне на главу!
- Нису нас припремили на оволико немање спорта након Олимпијских игара!
- Толико нема никаквог спорта за пратити тренутно да ћу почети да се виђам са људима!
- Нутриционисткиња ми направила супер план исхране, само још да запослим три куvara и неког да добавља намирнице!
- Али ја који се плашим да се не разболим јер сам почео здраво да се храним.
- Дакле, уколико човек жели бити фит, храна мора престати бити уживање и постати чисто одржавање у животу.
- Колико калорија дневно мора да унесе конобар да би био буцмаст?!
- Требало би забранити романтичне филмове по хладном времену.
- Мајстор дошао да замени јebene бојлер у кухињи и није могао, јер нема одговарајућа клешта! И тако је буквално све у земљи – непрофесионално и лако ћемо!
- Буквално срамота колико се неким људима јављам само кад ми нешто треба!
- Буквално једини начин да не потрошиш гомилу пара је не излазити напоље!

ТВИТОВИ

- То што устанем рано, имам само више времена да проведем уморна.
- – Имам работа усисивач, аутоматски дође и усиса.
– Имам и ја исто мачку.
- Нису сви анђели у рају, ја сам ево на послу.
- Мени вјеверице изгледају тако анксиозно, као под максималним уносом кофеина.
- Момци, умјесто: „Шта радиш, јеси будна“ пошаљите јој: „Јеси гладна?“ Захвалите ми се после.
- Рекла сам ДА... Себи на питање да ли желим да путујем!
- – Чим ћеш препадат људе за Ноћ вјештица?
– Питат их да будемо ил у вези, ил да ми буду жирант!
- Примижетила сам да сам постала токсична. Ал ај, макар сам слатко токсична.
- Даљински ми штекао, мало ради, мало не. Поправила сам га, сада не ради никако.
- – Какав контакт волиш?
– Онај очима.
- Једино на Балкану долазиш на час вожње возећи ауто.
- Дјеца наша по марке на улици и питају могу ли опрат новчић. Реко не може, нећете ми се бавит прањем пара.
- Залијепих неке трепушке, мало јаче да затрепћем одлетићу.

ТВИТОВИ

- Родитељи никад нису били упућенији у животе своје деце, а никад мањи утицај нису имали на формирање њихових личности.
- Људима који се хвале некоришћењем боловања и годишњих одмора би много помогло када би схватили размере проблема који имају.
- Заводљивост друштвених мрежа је у томе што на њима човек може да буде скоро онакав какав жели да буде. Може да се сакрије већина недостатака и несигурности, а комуникација се може успорити до те мере да се опасност од грешке значајно смањује и ето готово идеалне алтернативе стварном животу.
- Схватио сам да ништа што сам досад читао нисам разумео на прави начин и да ћу све то морати да читам поново и сад се само питам колико ћу још пута током живота то схватити.
- Велики кер кад купујем књиге, мали кер кад треба да их прочитам!
- Није парадокс само то што је човек све мање сигуран у своје ставове што више знања и искуства стиче, него и то што се управо од таквог човека очекује да звучи што самоувереније када о тим ставовима говори како би био схваћен озбиљно.
- За јутрошњи трансфер блама одговоран је социолог са универзитета који не разликује националну и етничку припадност!

- – Не постоје глупа питања него само глупи одговори – звучи као нешто што би рекла особа која поставља глупа питања!
- Људи који критику сваке познате личности одбацују наводећи колико новца та личност зарађује, јесу једна од горих секти.

ТВИТОВИ

- Доктори кад треба да ти дају упут понашају се као да лично они плаћају анализе.
- Читам коментаре на питање: „Колико кум треба да стави у коверту?“ И по свему судећи ми смо заиста економски тигар. То се пишу цифре... Плус док се обучеш, музика, слике, црквемо венчање... Испада да овде сви имају 2000 евра за свадбе, а кукају кад виде да су скочиле цене у супермаркету.
- Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Данас се пости. Даћете ми продужени с млеком...
- Другарица се угојила 20 килограма у трудноћи и све је скинула за три месеца. Ја се угојијила 2 kg од пива и не могу да скинем месецима!
- Моји подгојили пса, изгледа као прасенце за Божић. Питам мајку што су га толико хранили, каже мртва 'ладна: „ПА ОН УЖИВА ДОК ЈЕДЕ.“
- Мајка путује аутобусом до Истанбула, па у Москву; а мене мрзи да одем до Барајева на базен.
- Мама је направила супер организацију око припреме славе. Свима нам поделила неке задатке, а она не ради ништа.
- На разговору за посао – све мед и млеко. На послу: „Не можеш ти да се шеташ до WC-а кад хоћеш, нас је овде 60. Замисли да се свако шета кад хоће. „Зна се кад је пауза“. ХВАЛА, АЛИ НЕ ХВАЛА! СИСАЈТЕ КУРАЦ!
- Шта ти је градско дете, пође да украде кукуруз, узме онај што се хране свиње.

ТВИТОВИ

- Није поента да се са неким слажеш у свему. Поента је да се међусобно поштујете у неслагању.
- Колико је небитно да ли је топ сређена или у тренерци и без шминке, кад има ту енергију која те ради.
- Заспао око 21 сати, пробудио се у 8. Сад могу руке иза леђа па до трафике по новине и да храним голубове док их читам на клупици.
- Једна од најпоразнијих чињеница је да ни у 21. веку човек као врста није досегао до тог менталног склопа да гледа своја посла и оног „не дирај ме-не дирам те“, што као појединац, што на нивоу нације, вере и тако даље.
- Ако кажем да сам слаб на тебе то значи да си ми највећа снага коју се плашим да не изгубим.
- Има тих људи који заслужују најбоље, али сами себи пружају најгоре.
- Она да спрема вечеру док јој склапам играчкицу из Киндер јајета.
- Најмање што треба да вас брине у животу је ако се некоме не свиђа ваш став. То за почетак значи да га имате.
- Што се тиче годишњих доба, јесени су постале најлепше доба године, лета како које, зиме скоро да не постоје, а пролећа и ово што има боље да нема.
- Од неких људи тражиш само да те не лажу и то буде превише.

- Кад неког ухватите у лажи и каже вам да је то први и последњи пут да вас је слагао, будите сигурни да први није, а да ли је последњи зависи само од вас.
- Гурнеш ме метар од себе, ја се удаљим километар.
- Ала је леп овај свет, данас један нервни слом, сутра пет.

КАФА, СТРИПОВИ И ОСТАЛО

- Ахила гађајте у пету. Мени дајте кафу!
- Када је рингла врућа, знамо да ће се за момент обрадовати цела кућа.
- Стани-пани је мој омиљени тренутак да урадим важне ствари.
- На послу делим осмехе, од неких прихватим загрљај. Лепше почне дан.
- Живот ће ти увек понудити проблеме. Уживај на путу решавања истих.
- Неком трн, неком искра у оку...
- Неки људи траже прелепо место. Други улепшавају своје место.
- Имати добре комшије је исто као да имаш већу кућу.
- Убеђен сам да ове казаљке на сату ноћу трче.
- У стрипове не улажемо само новац, већ и време и стрпљење, такође, јер уопште није лако доћи до многих наслова које човек жели да набави и прочита.
- – Деца се од малена уче да читају и скупљају стрипове – показујем беби своју колекцију!
- Читање Текса Вилера је права инјекција маште, а радост је времеплов. Учите се суровим задовољством пријатељства, поштовања културних разлика, спремности за правду, борбе против намета и физичких и моралних.
- Ко није одрастао уз стрипове за њега је то само роба, а за нас то је благо непроцењиве вредности.
- Читање стрипова може смањити ниво стреса за више од две трећине. Будите срећни, читајте стрипове.

ТВИТОВИ

- Требало је да млада родим ћерку, па да сад сви питају: „Јесте ли сестре?“, а ја да забацим косу, насмејем се и као: „Ја сам јој мајка!“
- Кад год сам рекла: „Не“ било је три пута!
- Требало је да се удам за неког богаташа, да само тренирам, бавим се добротворним радом и да имам булимију, пизда ми матерна!
- – Од сутра сам на протеинској дијети – гугла протеинске палачинке, протеинска пица, протеинска руска салата.
- Не можеш спасити цео свет, али можеш бар његово парченце. Тако се светови спасавају.
- Ако мислите да вам живот нема смисао, запитајте се шта сте добро учинили за друге. Ако нисте ништа, онда сте стварно у праву.
- Да би био џепарош мораш бити дно дна. Дно човек и дно лопов.
- Случајно позвах пријатељицу на видео позив на *Инстаграму*, ја не знам да искључим – она не зна да се ЈАВИ!
- Сморила сам се кад су другарице почеле ХЛ ствари да ми купују за рођендан. Плус ми је ендокринолог рекао: „Није вам то од штитне, госпођо.“
- Је л' и ви кад завршите с успешном дијетом поједете шест сладоледа, или 10 крофни, или целу пицу и слично, да се частите јер сте били карактер? Ни ја исто!
- Данас протрча дебелгуза умотана у фолије и шушкавац, вероватно би да смрша 20 кила за 15 дана, а завршиће у хитној на реанимацији.

ТВИТОВИ

- Кад сам почео да учим да свирам гитару, мајка је желела да научим за њу нешто од Чоле, а отац је желео да се преселим код бабе и деде!
- Баба пре месец дана нашла девојку коју ћу да оженим. Сада ми јавља предомишља се има једна можда боља. Дај баба одлучи се немој ме зезати!
- Побегло ми робот усисивач, нисам видео да су врата остала отворена и он изашао напоље из стана једва га нађох. И људи ме питају зашто још немам децу.
- Када бих нашао торбу пуну пара, однео бих је кући, не бих тражио власника јер то сам 100% ја допутовао из будућности и себи оставио!
- Мајка се наљутила на оца зато што није купио кафу, а написала је на списак. Он јој показао да кафе нема на списку и сад нико није крив!
- Обожавао сам као клинац, кад неко тражи сестру телефоном а ја се јавим, да кажем: „Моменат, сад ћу је звати, ено је чисти свињац.“
- Највећу животну мудрост рекао ми је деда пре десетак година. Рекао је: „Владимире...“ онда се замислио, заћутао и узео пиво.
- Комшија од 7 година има Фејсбук, ја сам у тим годинама имао вашке.
- Дobar сам ја испао за некога ко је као клинац плакао данима зато што лик из огледала није хтео да изађе напоље да се игра са мном, нити да узме лопту коју му додајем!

Милица Јеленић

КАКО СЕ ЗОВЕ

- Како се зове воз који вам је побегао? – ПОЗ!
- Како се зове особа која воли да дочекује бродове? – ЛУКА!
- Како се зове јак човек који те моли да му даш паре? – ПРО-СЈАК!
- Како се зове Ана која је баш опасна риба? – ПИРАНА!
- Како се зове нес кафа која сваки дан иде у теретану? – ФИТНЕС!
- Како се зове цвет који ти даје много тога? – ПРУЖА!
- Како се зове нула која те позове и брзо прекине? – ЦИМ-НУЛА!
- Како се зове особа која никад не зна да ли нешто хоће или неће? – ДАНЕ!
- Како се зове метла која трчи? – ЦОГЕР!
- Како се зове цвеће које стално убрзавају? – БОЖУРИ!
- Како се зове особа која увек каже НЕ сукобима? – ДАМИР!
- Како се зове Рус који стално нешто пита? – РУСВАЈ!
- Како се зове Коста који од сутра више не пије? – ДОСТА!
- Како се зове истраживање о дупету? – АНАЛИЗА!
- Како се зове слово Л које је на погрешном месту? – ТУНЕЛ!
- Како се зове Урош који је купио нови мотор? – СУЗУКИ!
- Како се зове срећни торнадо? – УРАГАН!
- Како се зове Јелена за Нову годину? – ЈЕЛКА!
- Како се зове лав који се изгубио? – ЛАВИРИНТ!
- Како се зове мафијаш који воли шлаг? – КРИМИ!
- Како се зове слово П које баш боде? – ПОШТАР!
- Како се зове пушка које је онако лепа? – ЛЕПУШКАСТА!

- Како се зове Лена која се увек представља у множини? – МИЛЕНА!
- Како се зове Петар Пан који је цвеће? – ТУЛИПАН!
- Како се зове Ана која воли да обара чуњеве? – КУГЛАНА!
- Како се зове танга која воли и жене и мушкарце? – БИ-ТАНГА!
- Како се зове Јелена кад плаче? – ЈЕЦА!
- Како се зове казан који је баш онако тврдоглав? – НЕДО-КАЗАН!
- Како се зове село коме је свега доста? – ПРЕСЕЛО!
- Како се зове запаљени Лос Анђелес? – ГОРИЛА!
- Како се зове мачка коју стално неко дира? – ЧАЧКА!
- Како се зове мршави тип у теретани? – ЕКСЕРСАЈЗ!
- Како се зове слово Ц које је баш баш право? – СТРЕЛАЦ!
- Како се зове човек коме је све добро? – ПОТАМАН!
- Како се зове баш баш добра особа? – ДУШИЦА!
- Како се зове фока са перјем? – КОКА!
- Како се зове под који ти је баш баш добар друг? – ПАЈТОС!
- Како се зове ствар која не стоји чврсто? – КЛИМА!
- Како се зове лав у Босни који користи телефонску картицу? – СИМБА!
- Како се зове јагње које стално иде по журкама? – ПАРТИ-ЈАЊЕ!
- Како се зове твор криминалац? – ЗАТВОР!
- Како се зове со која чита књигу? – СОЛИСТА!
- Како се зове ауто који лети? – КАРТИЦА!
- Како се зове прашак у мору? – АРИЕЛ!
- Како се зове куче које личи на коња? – ПАСТУВ!
- Како се зове девојка која стално нешто чисти? – РИБА!
- Како се зове Петар риболовац? – ПЕЦА!

ТВИТОВИ

- Оно кад се кева вратила у радњу да замени чизме јер су јој мале, а продавачица гурне руку, извади оне згужване папире и каже: „Госпођо, ово се вади!“
- Кева од јутрос тол’ко тукла неко месо што спрема за ручак, да сам морао да устанем и убедим је да је мртво сигурно, доста више.
- Цитираћу сад разговор моје мајке са својим унукама: „Не волим кад ме зовете БАКО, зовите ме БАБА, нисам ја неки педер!“
- Цитираћу сад моју бабу сваки пут кад изађе у двориште: „Шта мјау, шта мјау коју пићку материну, малопре сте јели!“
- Дође ми да сам себе пријавим за злостављање. Буквално сам жртва свог живота, ја, бре, мене баш јако зајебавам!
- Кева је за мој инфаркт оптужила кока колу, сестра не прича са мном, а брат је опседнут гугла све о томе и смара: „Не смеш сад ни музику да слушаш која те потреса, само опуштено!“ И ладно ми пошаље песму ЈА САМ МАЛИ ПАРАДАЈЗ И ЖИВИМ У БАШТИ, АЈДЕ САДА ПЛЕШИ СА МНОМ, ПРЕПУСТИ СЕ МАШТИ!
- Јутрос неко звони на врата, каже ми кева:
 - Иди отвори и реци да нисам ту.И ја кажем то комшиници, а кева се појави и каже јој:
 - Уђи бре шта стојиш ту?
 - Али он је рекао да ниси код куће? – одговори комшиница, а кева:
 - Ма он лаже док зине!

LEPO SMO TI GOVORILI

- Ili nađeš način da skreneš misli, il' misli nađu način da skreneš.
- Šunjaš mi se po pesmama. Plašim se da te ni tišina neće oterati.
- Druge šanse ne daju se drugima nego sebi, da vidiš da li si još uvek ista budala ili si u tome napredovao.
- Proći će hiljade godina dok neki budući arheolog ne nazove ovo naše doba plastično. Reći će: „Plastiku su stavljali svuda da bi stvari učinili lakšim sve dok nisu postali bezosećajni.“
- Nećeš nikom biti bolji ako postaneš gori.
- Tu gde sam budala, postojiš.
- Oblačno je. Danas je tvoj red da budeš sunce.
- O sećanja, osećanja vas opominju.
- Jedva bih čekao da te vidim čak i da ne kasniš.
- Gde god da kreneš stići ćeš nekud, čak iako to ne vodi nikud, doći ćeš pravo sebi.
- Oni sa stilom i otmeni ljudi to ne rade. Ne ređaju sve po spisku, ne vređaju i ne uzvraćaju istom merom, već zahvalni i sa osmehom pozdrave magiju kojom se još jedno smeće samo od sebe izbacilo iz njihovog životnog prostora.
- Ne oseća se čovek usamljeno kad je sam, već kad nema šta da voli.
- Kad se skloniš ljudima iz vidokruga, Tražiće te samo oni koji su te srcem gledali.
- Ne pada sneg da prekrije breg već da ljubav pokaže svoj trag.
- Dan pokaže sve što ti se noću pričinilo.
- Postoji jedna stvar o ljubavi, koju ti niko nije mogao reći. Sve što o njoj treba da znaš, naučićeš voleći.

Gubim kontolu
spoljašnjeg sveta na mene
dok ga gledam kroz trepavice
i puštam dušu da leti

Kad bih se samo
mogao umoriti
od šetnje
po tvojim mislima,
ni od čega drugog
ne bih bio umoran

ТВИТОВИ

- Боже, хвала ти за ове дуге ноге, ал' с језиком си баш претерао!
- Само те код нас гледају као већу будалу са шеширом на глави, но са лисицама на рукама!
- Кад ми живот да лимун, изнервирам се што је сва текила попијена!
- Још пет слава до 100 кила!
- Сретох једну свеже разведену. Сад не пита што се још нисам удала!
- Не знам да ли сте знали, ал' супа док се о'лади, мож' се попију чак три ракије!
- Грешко, сарађуј док те бирам!
- Лик ме испалио за дејт, а ја због њега јела ћевапе без лука!
- О лудог народа, то устаје сабајле да трчи поред мора, а не ко ми дебели прво кафица, лозица, па пршутница, па ако се довучемо до плаже...
- – Жалите ли за нечим из детињства?
– Жалим што сам бацала оно бело од пршуте.
- Повратак са мора је најава самоубиства.
- Што се тренутног београдског превоза тиче, имам да изјавим: „Вратите запрегу!“
- Нисам ништа планирала и опет је пропало!
- Не интересују ме туђа дворишта, и у мом је хаос!
- Кад наручим песму, заплаче и суседна кафана!
- Новчаник за који сам мислила да ми је украден је нађен у фрижидеру, кад сам га отворила да наточим ракију да се смирим.

AUTORI – АУТОРИ

SVETLANA DIMIĆ ĆULUM

Rođena je 07.02.1966. Pisanjem se bavi već trideset godina a fotografijom, iz hobija, zadnjih deset. Pesma joj je štampana u zborniku „Kraj vatre“ na takmičenju *Griffon culture*, takođe, ima pobjedu na međunarodnom takmičenju u Zagrebu „Poezija zlatnih stihova“, „Poezija zlatnih stihova 2“ i „Poezija zlatnih stihova 3“. Njeni radovi su štampani u knjizi „Poezija ispod školjki“, „Zbornik“ u štampi *Me-disfere*, „Zbornik čuvara tradicije“ i „Zbornik čuvara prirode“ u izdanju *Kreativne radionice Balkan* kao i na portalu „Public Figure“. Živi i stvara u Bačkoj Palanci. Voli prirodu i reku, po struci je ekonomista.

СТЕФАН ВУЧЕВСКИ

Рођен је 22. октобра 1991. године у Вршцу. Још као дете је волео да смишља разне приче, па је своје „романе“ писао у свескама. Није му било јасно зашто то нико није желео да чита, али га то није обесхрабрило да настави да пише. Објавио је збирку твитова „Вучевсковање“, роман „Плава се слаже са црвеном“, роман „Распадање“, комедију „Пресудан викенд“, збирку поезије и прозе „Забавна слова“ и збирку прича „Најзабавнији универзум“. Свих пет књига су у издању *Креативне радионице Балкан*. Од зборника, до сада је учествовао само у зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник наде“ и „Зборник хумора и сатире“. Проглашен је за НАЈ аутора „Зборника успомена“ и то је његова прва награда. Написао је све књижевне форме које је сматрао битним за свој циљ да буде комплетан писац: романе, новелу, новелету, драму, афоризме, флеш фикције, приповетке, епиграме, хаику песме, епску песму, лирско-епске песме и лирске песме (елегије, хумористичке, сатиричне, описне, ми-

саоне, љубавне, социјалне и родољубиве песме). Од септембра 2023. године је један од уредника Зборника *Креативне радионице Балкан*.

ВОЈИСЛАВ КНЕЖЕВИЋ

Рођен је 04.02.1986. у Сарајеву. Од 1992 године живи у Пљевљима. Љубитељ савремене Поезије суштине, духовне и лирске поезије. Добитник многих признања из поетике а на Мултимедијалном фестивалу 2016 године у Пљевљима са пјесмом „Слобода“ освојио је прву награду у области поезије на републичком нивоу. Објавио две збирке пјесама: „Мирис времена“ 2015 и „Неки нови стихови“ 2017.

ИВАН МИЛИНКОВИЋ

Рођен 1991. године, телом у Чачку, душом у Гоњу код Сјенице. Одрастао, живи и ради у Љубићу, живце троши на домаће издајнике и кошаркашки клуб Борац. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ЈОВАНА МИХАЈЛОВИЋ

Рођена 1993. године у Јагодина. Од 2013. живи у селу Деоница. Поносна је на своју одгајивачницу папагаја „Келенкен“, као и на пет-шоп „Зоо Центар Јагодина“. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ЛЕСТАТ ЂАНИ

Рођен 1978. године у Новом Саду. По рођењу добио име Душан Радивојевић, али га више нико тако и не зове, осим мајке евентуално. Новине кажу да је један од оних људи који доприноси позитивном имиџу Новог Сада. Он не каже ништа, он углавном пише. Хендикепиран од рођења. То је чини му се, од њега направило оно што је данас. Покретач је акције за *Тијанин закон*, кооснивач групе грађана „2 минута тишине“. Покретач разних хуманитарних акција. Препознатљив и по томе што је

гласноговорник једне од навијачких група Фудбалског клуба Војводина. Блогер, подцастер... Једноставно ту је да разбија табуе и предрасуде. Уврштен у „Зборнику успомена“, „Зборнику за незаборав“ и „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

НЕМАЊА АРСЕНОВИЋ

Рођен 12. октобра 1985. у Београду. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ТЕОДОРА МЛАДЕНОВИЋ

Не воли много да шерује, иако има преко 80.000 пратилаца на друштвеној мрежи. Уврштена је у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

JOVANA TOMIĆ

Рођена је 13.07.2005. у Podgorici гдје тренутно живи. Student је прве године факултета политичких наука студијски програм социјална политика и рад. Интересовање и таленат за писање показала је још у основној школи у петом разреду, а у осмом јој је једна од првих pjesama објављена у зборнику младих аутора „Latica“ у сарадњи са ЈУ NB „Radosav Ljumović“. 2021. као један од представника школе osvaja друго мјесто на међународном такмичењу eko-reportera са еколошким чланком у конкуренцији од 55 земаља. Двије године касније са својом pjesmom osvaja награду на државном такмичењу „Moja vizija Crne Gore do 2030. - Održivi razvoj“. Ове године у фебруару награђена је на XXIII конкурсима љубавне поезије у категорији младе наде љубавног pjesništva, док је у априлу освојила награду на XXIII јавном конкурсима хумора и сатире у чак три категорије: бронзани афоризам, најоригиналнија сатирична pjesma и најоригиналнији epigrama. У јулу 2024. године проглашена је добитницом награде „Radule Željko Damjanović“ за поезију на истоименом конкурсима који је организовао ЈУ CZK Plužine.

САВА ИЛИЋ

Рођен је у Шамцу (Република Српска), младост је провео у Дeroњама (Бачка). Од 1989 године живи Швајцарској (Сант Гален). Ради као менаџер у угледној компанији „ORBITHANDELS GmbH“ Цирих. Ожењен је и има две ћерке и сина, што и наводи као свој највећи успех. Поред својих објављених књига, својом поезијом је заступљен и у преко тридесет зборника других Удружења, како матици Србији, тако и широм дијаспоре... Члан је и бивши председник Удружења српских писаца Швајцарске, где такође својом поезијом учествује у заједничким годишњим зборницима „ЗАВЕШТАЊА“.

ДИЈАНА РАУНОВИЋ

Рођена је у граду Зaječару 1988. године. Са породицом живи и ради у граду Бору. Нјену породицу чине супруг Стефан и две divне девојчице Аријана и Ирина. Писање сврстава у један од веома успешних начина медитације и тако се најрадје опушта и упушта у свој свет. Љубав према писању успешно преноси и на своје девојчице. До сада је учествовала у три зборника *Креативне раднице Балкан*. Први пут у „Зборнику маште“ са песмом „Срећни песник“ други пут у „Зборнику наде“ са песмама „Sве је бог“ и „Берачи снова“ трећи пут у „Зборнику хумора и сатире“ са песмом „Sви су у праву“, такође је њена песма „Поезија вином обојена“ објављена у истоименој збирци песама за 2023. годину Удружења грађана *Informa Sombor* и градске библиотеке *Karlo Bijelicki Sombor*. Уврштена је и у годишњак јавне библиотеке „Болјевач“ Ртанјске искре 2023. са песмом „Ртанј“.

ДИЈАНА ЂУКИЋ

Рођена 3. марта 1988. године у Штипу, Македонији. Живи у Црној Гори 30 година. Завршила пословни менаџмент – финансије и банкарство, а ради у теретани 10 година. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне раднице Балкан*.

ДУШАН МАЈСТОРОВИЋ

Под псеудоним Боб Бг бави се стендап комедијом од 2015. године. Почео да се бави комедијом јер је пропао у свим пословима у животу и схватио да је комедија једини посао у коме не можеш да пропаднеш. Или будеш смешан, или испаднеш смешан. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ЂОРЂЕ МИЛАДИНОВИЋ

Рођен 27. 2. 1996. у Шиду. Одрастао у Шиду. Живи у Шиду. Бави се стендап комедијом и разним легалним стварима. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

MARINA RAIČEVIĆ

Рођена је у Pirotu 11. V 1968. године. Професор је енглеског језика и књижевности. У Основној школи „Vuk Karadžić“ у Boru где ради од 1994. године. У своје слободно време бави се писањем сатиричних радова, песама и прозе за децу као и енигматиком. Радове објављује у обичним и електронским часописима, зборницима поезије и збиркама кратких сатиричних прича. Текстове о станју у проsvети повремено објављује у дневном листу „Danas“ и на portalу „Zelena učionica“. Dobitnica је прве награде за најbolju ауторску загонетку на *Susretima Enigmata Srbije* у Valjevu 2015. Njena сатирична прича „Dobro је“ проглашена је за најbolju причу *Satira festa 2017*. Zastupljena је у knjigama *Žena i афоризам; Jedan за sve; Žensko pismo; Knjiga mojih prijatelja; Афоризница; Smehom protiv korone* и *Ružičasti crnjak*. Афоризми, njene песме и приче налазе се у неколико зbornика *Kреативне Radionice Balkan* и издавачке куће „Alma“. Objavila је šest knjiga – *Афоризми и још понешто* (2014) ; *Spomenar jedne učiteljice* (2015) – песме за децу; *Lalilint* (2018) – афоризми; *Osmeh nam lepo stoji* (2020), – игрокaзи за школске priredbe; *Pročešljane razbarušene misli* (2022) – афоризми и *Plovidba kroz grebene* (2024) – zbirka сатиричних прича и песама.

MIRJANA ĐAPO

Rođena 1950. u Smederevu. Završila Filološki fakultet u Beogradu, grupa za srpsko-hrvatski jezik i književnost. Živi u Beogradu kao profesor u penziji.

Objavljena dela: Zbirke poezije: „U bunilu“; „Tumaranje po egu“; „Grafiti po zastorima duše“; „Antigonin vrisak“; „Stazama homo ludensa“. Zbirke priča: „Klupa za tihu raj“; „Uzdizanje vlastitog neba“. Romani: „Elysiom“; „Sećanje – nasleđe prošlosti“; „Lady i Aziz-aga“. Priče za decu: „Put u središte bajke“ i „Lepe i ružne reči“; „Cipele koje same hodaju“. Knjige aforizama: „Talanjanje po suvom“, „I vi ste tu“, „Otvori oči – zaudara“. Knjiga dramskih tekstova – „Možda i nije baš sve tako crno“. Knjiga prikaza „U potrazi za lepotom i smislom pisane reči“. Monografija „Čuvar vatre“. Dobila više prestižnih nagrada i priznanja; Zastupljena u antologijama i zajedničkim zbirkama; Prevođena na više jezika; Nosilac „Zlatne značke“ *Kulturno prosvetne zajednice Srbije*; Član *Udruženja književnika Srbije*; član *Matice srpske*, Književnica godine - 2017. Izdavačke kuće ARTE. Pored priređivanja vlastitih knjiga priredila je, lektorisala i pisala recenzije za stotinu knjiga autora iz Srbije i regiona.

СЛАВИЦА МАКСИЋ

Славица Максић (1957) је доктор психологије, истраживач са звањем научног саветника. Радила у *Институту за педагошка истраживања* у Београду, где је проучавала развој даровитости, талената и креативности. Пише приче, песме и афоризме које објављује у новинама, часописима и зборницима у Србији и окружењу. Сарађује са књижевним часописима, као што су: *Ада*, *Књижевне вертикале*, *Неказано*, *Акт*, *Авлија*, *Београдски круг кредом*, *Жубори са Моравице*, *Поезија СРБ*, *Књижевне новине*, *Етна*. Њене најзначајније публикације у књижевности су књига афоризама („Од лука до стреле“, 2020, *Алма*) и збирка кратких прича („Моја прича“, 2022, *Нова поетика*).

ТАМАРА ДРАГИЋ

Рођена је у Бањојлуци 1987. године. Прву збирку поезије САМ У ГОМИЛИ објављује у децембру 2016. године. Роман БО-ЖИЋИ У ВРЕМЕНУ објављујеу септембру 2020. године. Збирка хаику поезије у припреми. Објављивана јој је и поезија као и проза за дјецу. Пише и књижевне рецензије. Лекторише поезију. Спољњи је сарадник *Народне и универзитетске библиотеке Републике Српске*, као и водитељ књижевних промоција. Добитница је више књижевних награда и признања, а радови су јој заступљени у многим зборницима, књигама и антологијама.

ТАЊА СТАНОЈЕВИЋ

Рођена је 1981. године у Бору. Професор је француског језика и књижевности. Пише поезију и кратке приче. Радови су јој заступљени у зборницима кратких прича и поезије. Објавила је књигу „Време је“. Живи и ради у Бору.

ДУШАН СТОЈКОВИЋ

Рођен је 27. јуна 1994. године. Живи у Грделици. Објавио је збирку поезије „НИСИ ПРОКЛЕТА – На груди ушло, на груди изашло“ (2021) и збирку поезије „ЖАЛ – Неповратно си отишла у поља“ (2023). Заједно са Јеленом Сарић Цветковић оснивач је Удружења МУК (Млади Уметници Културе), генерални је директор међународне коморе књижевника и уметника ЦИ-ЕСАРТ за Србију, члан је Удружења БУКА и Међународног удружења књижевника и уметника ГОРСКИ ВИДИЦИ из Црне Горе. Његова песма „Облак у панталонама“ преведена је на 8, а песма „Природан ток ствари“ на 12 језика. Његова дела објављена су, до сада, у 37 земаља света.

ЖЕЉКО МАРКОВИЋ

Рођен је 1961. године у Мазочу код Фоче. По образовању је дипломирани економиста. Пише афоризме, епиграме, хаику и кратке приче. Објавио је три књиге афоризама: „Истина о нама“ (2011), „Народе, извини!“ (2016) и „Живот на овим простори-

ма“ (2021). Афоризми су му три пута понели титулу афоризма године. Живи у Чачку.

МИЛАН ПАНТИЋ

Рођен 1963. год. у Локању, општина Зворник, БиХ. Гимназију завршио у Бијељини, а електротехнички факултет у Тузли. Са дужим прекидима, више од 40 година се бави писањем афоризама. Сарађивао са бројним листовима. Збирка афоризама, претежно ратних, „Знам за јадац“ изашла је 1994. године. „Ситно самљевено“ је збирка афоризама објављена 2021. године, а „Сметнуто са ума“ годину дана касније. Исте године је приредио и издао „Књигу мојих пријатеља“, гдје је своје афоризме објавило 53 афористичара из региона. Онда слиједе збирке афоризама „На крај памети“ (2023.), „С врха језика“ (2023.) и „Ма шта рече“ (2024.). Афоризме објављује у „Језу“, „Политици“, „Новостима“, „Енигматици“, „Разбидризи“, „Сатираскопу“, „Илустрованој политици“, македонском „Балканиуму“, „Етни“, „Концепту“, хрватском „Аполону“ и „Ух!Аха“, „Српској вили“, „Суштина поетике“, „Српском телеграфу“... као и на сајтовима: „Шипак“, „Сатиргора“, „Конкретно“, „Показивач“, „Оксиморон“, „Књижевна радионица Кордун“, „АС.инфо“, „Звоно.медиа“ и другим. Учествовао је на „Сатира фесту“ 2022. Заступљен је у антологијама „Враг и шала“ (пола столећа српског афоризма), антологији „Године заплета“ (од пада Берлинског до пада српског зида), у „Ружичасти црњак, хрватски и српски афоризми“ (2023.) Златка Томића, „Најљепше мисли о љубави хрватских и српских књижевника“ (2023.) Златка Томића, „Зборнику хумора и сатире“ (2024.) *Креативне радионице Балкан*, као и многобројним „Алминим“ годишњацима Ђорђа Оташевића. Афоризми су му превођени на руски, бугарски, словачки и македонски.

АНКИЦА ПАЛИЋ

Рођена 25.05.1993. године у Крушевцу, Србија. Основно и средњошколско образовање завршила у својој родној земљи, а затим га наставила у Немачкој, где данас живи и ради. Говори:

Српски, Немачки и Шпански језик. У слободно време инспирирана животом и људима које среће, пише прозу и афоризме који су у више наврата објављивани на различитим порталима, а посебна част јој је учињена када је позвана да буде члан удружења „Млади Уметници Културе“, основане управо у Србији. Велико интересовање и пажњу на друштвеним мрежама изазвали су афоризми које пише.

DUŠKA KONTIĆ

Рођена је у Zenici 1958. godine. Osnovnu i srednju školu završila је u Nikšiću. Diplomirala је na Filozofskom fakultetu u Nikšiću na odsjeku za srpskohrvatski jezik i jugoslovensku književnost. Pisanjem se bavi još od djetinjstva. Član је Književne zajednice „Mirko Banjević“ iz Nikšića u okviru које је izdala zbirku poezije „Nemirni smiraj“. Takođe је član Međunarodnog udruženja književnih stvaralaca i umjetnika „Nekazano“ iz Bara i Udruženja književnika i umjetnika „Zenit“ iz Podgorice sa kojima ima uspješnu sinergiju. Saradivala је u mnogim zbornicima i časopisima u regionu u okviru kojih су zastupljene njene pjesme. Pjesme су јој објављиване u antologijama širom svijeta. Pedesetak zbornika i antologija iz regiona krase police njene biblioteke, a takođe i mnoge diplome, zahvalnice i sretifikati. Iz saradnje sa Tunisom nikle су tri antologije, a zastupljena је i u ruskoj antologiji „Hyperpoem“ koja је u Ginisovoj knjizi rekorda. Dvije godine uzastopno nosilac је nagrade za izvrsnost stranih autora iz Italije „Citta del galetto“ u okviru organizacije „Verbumlandiart“, čiji је pokrovitelj predsjednik grada Rima. Iz saradnje sa Brazilom, Filipinima, Japanom, Indijom, Italijom, Peru, SAD, takođe је zastupljena u antologijama koje се prodaju na platformi Amazon. Živi u Nikšiću, država Crna Gora.

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Рођена Stepanović, 26.08.1984 u Kragujevcu. Pohađala је osnovnu školu „Sveti Sava“ u Kragujevcu, koju је završila 1999 godine za vreme NATO bombardovanja. 2003.godine, završila је srednju ekonomsku školu, takođe u svom rodnom gradu. Godinu dana na-

kon školovanja zaposlila se u firmi u kojoj i dan danas radi. Pesme (tada su bile pesmice) počela je da piše od svoje 10-te godine. Sada piše poeziju i kratke priče. Njeni radovi zastupljeni su u zbornicima "Kreativne radionice Balkan" - Beograd, u zbornicima "Club umetničkih duša" - Mrkonjić grad. Njeni radovi objavljeni su i na portalu „Avlija.me“ Rožaje. Prva knjiga koju je objavila je „Sasvim obična priča“ (2020), u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. Sa svojim suprugom živi u skladnom braku. Imaju dvoje dece, sina Milana i ćerku Kristinu. Živi i radi u svom rodnom gradu Kragujevcu.

ТЕОДОРА СТАНКОВИЋ

Студент Фармацеутског факултета у Скопљу, рођена 15.11.1996.године у Сурдулици. Основну школу завршила у Владичином Хану, где и живи, док је Средњу медицинску школу „Др Изабел Емсли Хатон“, завршила у Врању. Бележењем мисли и тренутних осећаја се бави у слободно време.

VERICA MILOSAVLJEVIĆ

Rođena Spasić 14.06.1950.godine u Smederevu. Kao beogradski student na Višoj školi za spoljnu trgovinu aktivno je svojom pojavljivanjem uzimala učešće na književnim večerima. Radni vek provela je na poslovima građevinske i ekonomske struke. Mada više decenija živi u svetu poezije, i književnosti uopšte, oglašavajući svojom poezijom u zbornicima i antologijama, do sada je objavila dve zbirke pesama – „BEOGRADSKЕ ZORE“ i „PUTANJA DO SJAJA“ koja je zbirka pesama i rimovanih meditacija iz koje se jedan broj pesama već nalazi u priznatim međunarodnim antologijama. Član je više poetskih udruženja i književnih grupa koje neguju poetsku, proznu i satiričnu formu. Neka od najprestižnijih su: „ARTE“ iz Beograda, koji su i izdavači njene prve zbirke, „Kreativne radionice Balkan“ iz Beograda, „Banatski kulturni centar“, „Nekazano“ iz Crne Gore i niz drugih.

MILORAD RANKOV

Rođen u Vršcu 18. juna 1954. Počeo je da se bavi satirom tako što je pisao aforizme i crtkao karikature. Prve aforizme objavio je u JEŽ-u i radio emisijama TUP-TUP - Radio Beograda II i „Od buđenja do čuđenja“ - Radio Novog Sada. Objavio je knjigu aforizama „A mi na Titaniku“ u izdanju *Književne opštine Vršac* (KOV, 1991.). Sada crta karikature a povremeno piše aforizme. Objavljuje karikature u elektronskim i štampanim medijima (NOVOSTI, NOVA, enigmatski časopis ENIGMATIKA...). Do sada je ilustrovao knjigu Mije Lončara „Porodični nadimci u Vršcu i Pavlišu“, i knjigu pesama za decu vršačkog pesnika Slobodana Đekića. U prvih šest meseci 2024. Godine uradio je naslovnu karikaturu knjige aforizama Milorada Ćosića Ćose „Ako sumnjate, sumnjivi ste“ zatim korice knjige aforizama Miodraga Stošića „Aforizmi iznad proseka“, potom portret karikaturu za korice knjige „Aforizmi za dugo pamćenje“ Milana R. Simića, kao i karikaturu za naslovnu koricu knjige satiričnih priča „BUDIBOGSNAMA“ Milka Stojkovića. Sarađivao je na izradi zbornika aforističara sa prostora bivše Jugoslavije, „Knjiga mojih prijatelja“ Milana Pantića. Tim povodom je uradio preko dvadeset portreta aforističara. Najznačajnije nagrade do sada su drugo mesto za aforizme na *Danima erskog humora* u Čajetini i nagrade za karikaturu, osvojene na festivalima u Pljevljima, *Specijalna nagrada za karikaturu* 2021.godine i *Grand prix* 2023.g. Živi i radi u Vršcu.

АНЂЕЛА СТЕФАНОВИЋ

Рођена у Чачку 2002. године. Пише кратке песме и приче од петог разреда основне школе. Објавила је збирку поезије „Острво лептира“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Учествовала у зборницима *Креативне радионице Балкан: „Зборник успомена“* (2021), „Зборник за незаборав“ (2022), „Зборник маште“ (2022), „Зборник наде“ (2023) и „Зборник хумора и сатире“ (2024).

ИВАНА ЗДРАВКОВИЋ

Рођена је 04.10.1990. године, у Нишу. Завршила је економију, иако ни сама не зна зашто, јер се одувек више проналазила у писању и фотографији, којима се бави из хобија. Воли јесен, октобар, сунцокрете и Њујорк, што се из њеног блога, који пише у слободно време, може и закључити. Пише, јер људи не умеју да слушају. Уврштена у зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“ и „Зборник хумора и сатире“. Делић њеног замишљеног света налази се на страници: bromazepamlog.wordpress.com

НИКОЛА VELJKOVIĆ

Рођен 1997. године у Кралјеву, студент. Objavio do sada две збирке песама: *Zarobljen u koži* и *Filozofija jednog laika*, које су примљене врло добро, нарочито прва. За „Зборник медитације“ је послао дословно прву песму коју је икада написао, и то у својој 23. години. Сматра да је јако битно објаснити њен значај и како је настала. Наиме, мало пре него што ју је написао, дијагностикован му је тежи облик анксиозно депресивног поремећаја и неће претерати ако каже да је овом песмом počelo и његово излечење. Lepota pisanja nije samo vizuelnog karaktera и не лежи само у њеној способности да изазове емоцију, ова песма сигурно није најлепша коју је написао, али дефинитивно најбитнија и најкориснија, пре свега по њега. Tada, у свој својој немоћи није умео да на било који начин каналише своја осећања или да их опише, бар је мислио да не може, ни делимично, а онда је просто само написао стихове без идеје да ће икада и имати храбрости да је било коме и покаже. Она почиње стихом: „Ја сам нени песник јер не пишем ником“, што са ове тачке гледишта и јесте парадоксално, али у том тренутку технички он и није писао никоме, што је у тренутку настајања чини аутентичном.

MIRJANA MILENKOVIĆ – MIRIS WONDERLAND ART

Mirjana Milenković је talentovana umetnica која је позната по својој originalnosti и maštovitosti. Рођена и одрасла у srcu Šumadije у prelepom selu, године 1989. У раним годинама је пронашла

svoju ljubav prema umetnosti koja je pratila kroz sve sfere života. Inspirisana svojim okruženjem i prirodnom lepotom oko sebe, svoju prvu ljubav je pronašla u konjima koji su njen zaštitni znak i nešto na čemu je iskalila svoj talenat. Mirjana je diplomirano pravnik, nacionalni sudija za konjičke trke, profesionalni košarkaš već dugo godina i umetnica koja je uspela da razvije svoj brend, pre svega u Srbiji, a nakon toga i na prostorima Austrije. Njeni radovi odišu realizmom a mogu se pogledati u poznatim restoranima, kafićima, knjigama u čijim realizacijama je učestvovala kao umetnik. Njen cilj je da inspiriše što više umetnika u svojoj nameri da neguju svoj talenat i pre svega da pokaže i ostavi utisak u današnjem društvu o važnosti negovanja umetnosti. Danas živi i radi u Beču i stalno je u potražnji za novim inspiracijama i izazovima kojima će proširiti svoje poglede i vizije. Apsolutnu zahvalnost za životni uspeh zaslužuju njeni roditelji i brat u jednom delu njenog života, kao i njen suprug do sada. Njihova podrška i ljubav su bili ključni faktori koji su je motivisali da prevaziđe sve prepreke. Svaka njihova reč ohrabrenja dodatno je jačala njenu odlučnost da postigne svoje ciljeve. Svesna je koliko je važno imati ljude koji veruju u nju, a to joj daje snagu da se suoči sa budućim izazovima. U njenim očima, njihova uloga u njenom uspehu nikada neće biti zaboravljena.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976. године у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман *Ватрено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Распеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији *Инспирација Дунав*, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. По многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излазе и збирке афоризама *Лет*

беле вроне (2014) и *Земља шарених лажа* (2017), где се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на Фестивалу сатире у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на Фестивалу *Поетска харфа* у Скопљу (2015), као и дипломе на Фестивалу љубавне поезије у Мркоњић-граду (2015) и (2016), те диплома похвала на два *Фестивала љубавне поезије* у Београду (2015) и друго. Константно је присутан у свим антологијским зборницима *Креативне радионице Балкан*, те тако најбоље презентује своје стваралаштво у земљи и иностранству. Уважени је члан књижевног клуба *Аранђеловац* у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

MARIJA RANĐELOVIĆ

Рођена 1983. године у Ћитлуку код Сокобанје, живи, ради и ствара у Београду. Аутор је збирке поезије „Sve što sam prećutala“ и збирке афоризама „Афоризична“. Учесник је многих манифестација у земљи и региону - *Strumičko leto*, *Satira Fest*, *Satirikon* и др, а њене афоризме често можете проčitати у дневним и недeljним часописима и новинама. Као афористичар, заступљена је у зборницима афоризама „Афоризница“, „Књига мојих пријатеља“, „Џенско писмо“. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

НЕИРА ЧИЧИЋ

Рођена је 06.06.2005. године. Завршила је Гимназију у свом родном граду, Новој Вароши. Сада одлази на студије. Активан је волонтер многих секција, дугогодишњи фолклораш и заљубљеник у књижевност. С обзиром да је велики борац за женска права, али уз то гаји и велику љубав према свом језику, не зна да ли би се представила као будућа новинарка или новинар. Уписала је Факултет политичких наука на одсеку новинарства. Издаће своју прву књигу „Моје прво ја“. На све ово је и млада мама, која је поприлично амбициозна и пркоси свету и времену.

Иза себе и крај себе имам дивну породицу која је одувек била највећи ослонац, и дивног партнера који успева да испрати ову немирну душу. Њима дугује све.

DRAGAN TRIFUNOVIĆ

Рођен 1971. у Београду, где је завршио основну и средњу електротехничку школу.

Од малих ногу поред свог оца заволео фотографију и током školovanja учествовао на mnogobrojnim републичким и saveznim такмиčenjima у старој СФРЈ. Након завршене средње школе одлази у војску и током те године креће распад Југославије и ратови. Почетак '90. година као и већина проводи у разним „preživljavanjima i snalaženjima“. 1995. почиње да ради на БК телевизији прво као вођач, затим планер, касније видео монтажер и 3D аниматор. 2000. прелази на YU info канал на којем ради исте послове видео монтаже и 3D анимације. Од 2002. до 2012. ради на Pink телевизији као монтажер, аниматор и фотограф. 2004. открива свет stock фотографије и уз редован посао креће са тиме активно да се бави. Zahvaljujući све бржем интернету садржаји почињу полако да се менјају и stock видео постаје све траженији садржај у stock базамa. То је покренуло идеју да се проба у snimanju из vazдуha tzv. dronovima који су тада били тек у раном повоју. 2010. оснива фирму „Helivideo“. Уз озбиљна улагања у опрему и знанје, посао са dronovima и snimanjima из vazдуha се veoma brzo шири и то Draganу donosi велики број zanimljivih projekata и snimanja širom sveta, saradnju са mnogobrojnim svetskim и домаћим produkcijama и право uživanje у послу.

VESNA ĐUKANOVIĆ

Рођена је 16.02.1963. године. По професији је учитељ. У слободном времену се бави писањем поезије, прозе и oslikavanjem svile. Објавила је две књиге кратких прича: „Radost žute lubenice“ за коју је добила награду *Čučkova knjiga* коју дodeljuje “Nарodna библиотека Branko Čučak“ из Han Pijeska Republika Srpska (за 2016) и „Odsjaj svilenih niti“ (2018). Zbirku pesama „Možda bezgrešan“ 2022. године објављена је као дар NАJ аутору *Kreativne radionice Balkan*.

Dobitnik je *Svetosavske nagrade* Narodne biblioteke „Petar Petrović Njegoš“ Knjaževac 2018. godine, druge nagrade na konkursu *Mitropolit Josif Cvijović - Užice* 2019. godine. Treće nagrade *Svetosavska zvona* – Beč, Austrija 2020. Treće nagrade *Gavrić Borislav* Lukovac, BiH 2020. Treće nagrade na pesničkom konkursu *Panonski galeb* Subotica 2021. godine. Druge nagrade za kratku priču *Sokobanja 2022*. Treće *Svetosavske nagrade* Narodne biblioteke „Petar Petrović Njegoš“ - Knjaževac 2023. Druge nagrade za kratku priču *Sokobanja 2024*.

SADIJE ALITI

Pesnikinja iz Tetova, diplomirani profesor albanskog jezika i književnosti na Državnom univerzitetu „St. Ćirila i Metodije - Blaže Konevski“ u Skoplju, gde je magistrirala iz književnosti. Sadije Aliti je poznata javnosti gotovo tri decenije kao novinarka, profesorica, humanistkinja i aktivistkinja iz javnog sektora na polju ženskih prava. Objavila je 24 knjiga koje su prevedene na više jezika, kao što su engleski, nemački, francuski, italijanski, slovenački, turski, mađarski, arapski, makedonski, rumunski, bosanski, grčki, švedski, srpski, hrvatski. Objavljene knjige su promovisane u Italiji, Sloveniji, Kosovu, Albaniji, Švedskoj, Crnoj Gori, Turskoj i Srbiji. Učestvovala je na mnogim domaćim i međunarodnim pesničkim manifestacijama, festivalima na kojima je osvojila brojne nagrade.

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ

Становник Велике Плана рођен у Смедеревској Паланци. Напунио два пунолетства и почео да испуњава године у трећем. Почео да објављује сатиру одмах после завршене Гимназије у првим годинама студија. Афоризми су штампани у скоро свим важним дневним листовима у ери кад су постојале новине. Стигао да објави и по који афоризам у недељнику НИН док је било афоризама на последњим страницама овог листа. Научен да живи слободно и не савија кичму пред силом и неправдом и већ се жали на болове у леђима. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

BORISLAV BATIN

Rođen u Beogradu 23.12.1954. godune. Po zanimanju je inženjer mašinstva. Od rane mladosti piše poeziju i prozu, objavljivao je svoje tekstove u mnogim štampanim i elektronskim medijima. Do sada je objavio: „Zbornik svesnovidosti“ – zbirku poezije, eseja i krtatkih priča, 2001. godine u izdanju: izdavačke kuće - „Zaslon“ – Šabac.; „Tri dana novembra“ - roman u izdanju iste izdavačke kuće, izdat 2004. godine i iste godine bio u konkurenciji za „Ninovu“ nagradu; „Logonauti“ – sf. roman izdat 2004. godine u izdavačkoj kući „Zaslon“ i preveden u digitalnom izdanju na engleski jezik i nalazi se u nacionalnim bibliotekama SAD-a, Australije, Kanade... Objavljivao je svoje pesme i priče u raznim zbornicima, književnim časopisima kao i internet informativnim sajtovima u regionu. Sva njegova dosadašnja izdanja mogu se naći u elektronskoj formi na raznim sajtovima. U pripremi ima obimnu zbirku poezije, kao i zbirku priča, eseja i aforizama... Živi u Beogradu.

ДАНИЕЛА Д. ПОПАДИЋ

Рођена 15.5.1975. у Пријепољу. Од 2012. живи и ради у Београду. Највећа љубав - клавир и писање. Воли сарказам и радо га примењује. Даријина и Ђорђева мајка. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МАЈА PANTELIĆ

Рођена 27.4.1992. у Leskovcu. Talenat за писање траје још од основне школе, али тек сада је решила да свом раду пружи прилику да још неко прочита. Живи и ствара у Arandelovcu.

МИРОСЛАВА МИРА ДИНИЋ

Рођена је 1945. године у Кожељу, општина Књажевац. По образовању је магистар математике (дипломирала и магистрирала на Природно-математичком факултету у Београду), а по вокацији сликар. Живи и ствара у Бору. Од 2015. члан је Удружења ликовних уметника „Ване Живадиновић“ Бор'. Уметност је одувек била предмет њеног интересовања, прво фотографија,

затим цртеж и графика, да би 2012. почео њен уметнички израз кроз сликарство. Похађала је радионицу за ликовне таленте код професорке Јадранке Вукојичић у Бору. За своје ликовно изражавање Мирослава Мира користи цртеж, графику - ланорез и сликање у техници акрилика којима представља мртве природе, портрете и пределе и амбијенте који су је лепотом или емоционално инспирисали да постану мотиви њеног ликовног изражавања. Поред потребе да путем композиција различитих предмета дочара разноликост градивних елемената од којих су израђени (текстил, стакло, керамика, воће), упушта се у врло захтевну и лако проверљиву успешност сликања портрета. Имала је две самосталне изложбе слика 2015. и 2019. године у Бору. И више групних изложби. Са УЛУ „Ване Живадиновић“ излаже на традиционалним изложбама: Мајском ликовном салону и Октобарској изложби у Музеју рударства и металургије 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 и 2024. године такође у Бору. Излагала је на XIX, XX и XXI Међународној изложби „Жене сликари“ 2021., 2022. и 2023. године у Мајданпеку. Учесник је Ликовне колоније „Зиђин Арт 023“ на Борском језеру у хотелу „Језеро“. Од педесет радова 16 је награђено: једна прва, две друге, три треће и десет подстицајних награда. Мирослава је добила подстицајну награду за рад „Димњак кога више нема“. Учесник је такође и Ликовне колоније „Зиђин Арт 024“ одржане на Борском језеру у хотелу „Језеро“ јула месеца 2024. године. Од педесет радова 16 је награђено: једна прва, две друге, три треће и десет подстицајних награда Мирослава је добила трећу награду за рад „Руже у ТИР-у“. Њене слике лепе многе домове, како у земљи, тако и у иностранству.

JAROSLAV KOMBILJ

Po zanimanju penzioner, po struci mast.inž.tehnoł. Rođen u Staroj Dubravi, BiH, 1944. Živi u Vrbasu. U mladosti pisao pesme. Negde od 2000-te bavi se prevodenjem književnih dela sa ukrajinskog i ruskog na srpski, i sa srpskog i rusinskog na ukrajinski. Do sada, od prevedenog, objavljeno 5 romana, jedna monografija, po jedna zbirka eseja, pesama i dramskih tekstova, a u književnim časopisima

objavljeni prevodi oko 400 pesama sa ukrajinskog i ruskog i preko 200 aforizama sa ukrajinskog. Sporadično piše kratke priče, pesme i poneku kolumnu. Objavljuje u časopisima, zbornicima, almanasima i na književnim portalima.

ЈОВАНА ДРАГОЈЛОВИЋ

Рођена је 5.1.1993. године у Београду. Завршила је основне студије новинарства и мастер студије политикологије на Факултету политичких наука у Београду. Пише поезију. Централна тема њеног стваралаштва је унутрашњи живот једног човека. Објавила је збирке хаику песама „Тренутак“ (2021) и „У потрази за вером“ (2022).

АТИФА SENDIĆ

Рођена је 14.07.1974. у Livnu. Завршила је Pedagošku akademiju у Zenici. По zanimanju је наставник разредне nastave, у invalidskoj penziji. Autorica је objavlјene zbirke pjesama „Đidarije moje mašte“. Živi u Zenici.

БОЈАН МЕДИЋ

Рођен је 1975. године у Београду. Почео је да пише још у гимназији, махом поезију и кратке приче. Касније је почео да пише афоризме. Многи од њих су емитовани у радио емисији *Облак у бермудама*, под псеудонимом Дух из Борче. Изузев романа *Чајни клуб професора Николића* (2011.), који је издао за београдску *Лагуну*, сва друга дела је објавио самостално: *Чувари палог краљевства*, есеј (2013.); *Чајни клуб професора Николића I део*, роман - друго измењено издање (2014.); *Ја, бот*, збирка прича (2016.); *Хомо урбанус*, роман (2017.); *Ко нема у глави, има у шаржеру*, збирка записа, цртица и афоризама (2019.). Заступљен је у *Зборнику хумора и сатире* (2024.), *Креативна радионица Балкан*. Аутор је бројних песмица за децу и покретач Јутјуб канала *Дечја журка*, на којем се налазе песме компоноване по његовим текстовима. На свом Х (твитер) налогу @duhizborce

редовно објављује афоризме, записе и цртице из свакодневног живота. Живи и ради у Београду.

НЕБОЈША МАРКОВИЋ

Рођен 18. 8. 1990. у Љубовији. Слуша Цецу, Брену, омиљена боја му је љубичаста и њему је увек најтеже. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

NADICA ILIĆ

Рођена је 1948. у Pirotu, факултетски правник. Након овог рата остала сам сама и живим у Београду. Члан је Управног одбора *Међународног удружења књижевника – Oklahoma, SAD* (International Literary Union USA) у Србији. Члан је *Kulture snova poezije Zagreb*, Удружење књижевника *Zenit Podgorica CG, DKB Beograd* и сарадник књижевних клубова бивших република SFRJ и иностранства. Кандидат за пријем у чланство *Удружења књижевника Србије*. Награђивана је за своја књижевна дјела у групи аутора у нашој земљи и широј регији. У Азији је објавила двије пјесмарике „Прошlost“ и „Садашњост“ на арапско-српском језику, гдје је живела више од 25 година до овог рата, јер јој је супруг радио у дипломатији. Објавила је збирке-пјесмарике ZAVET SINU и ZAGRLJAJ коју је уредио Културни центар ME-SOPOTAMIA из Београда Sabah Al Zubeidi, ирачко-српски новинар, преводитељ и књижевни стваралач.

НЕДА КОВАЧЕВИЋ

Рођена је 1961. године у Београду. Објавила књиге поезије: „Зеница душе“ (Сфаирос, 1997), „Уместо молитве“ (Књижевно друштво „Свети Сава“, 1999), „А Београд чезне“ (Удружење писаца „Поета“, 2011), и романа: „Поздрав из црне рупе“, (Сфаирос, 2000), „Повратак кошаве у Београд“, („Мали Немо“, 2009), „Командант и Маргита“ („Мали Немо“, 2010) и „Београд из Димензије Икс“ (Удружење писаца „Поета“, 2011). Аутор је монографског дела од четири засебне књиге БЕОГРАДСКИ СПОМЕНАРНИК – ПУТОВАЊЕ СРПСКОМ ИСТОРИЈОМ КРОЗ БЕОГРАДСКЕ СПОМЕНИКЕ: Књига прва – *Личности*

у београдским споменицима (фотографије 437 споменика с биографијама личности и њиховим цитатима), 2016, Књига друга – *Остали споменици и друге скулптуре* (фотографије 555 споменика и других скулптура, с описима), 2017, Књига трећа – *Фасадна скулптура у Београду* – Први том (700 адреса и 1445 фотографија), 2019, и Књига четврта - *Спомен плоче Први том - Личности у спомен плочама* (239 биографија, 235 фотографија и 222 спомен плоче), 2021.

IRENA VUČKOVIĆ

Рођена је 1968. године у Бору. Живи и ствара на Борском језеру. Члан је УЛУ „Ване Зивадиновић“, Пohaђала је школу сликања, ликовне радионице, изучавала технике сликања и вајања. Учесник је многих изложби у земљи и иностранству, излаже од 1987 године па до данас. Имала је три самосталне изложбе две у Београду и Бору. Redовно излаже са удружењем за „Мајски и Октобарски салон“ у Бору од 2015. године па до данас, међународна изложба „Жене Сликари“ 2016.год., 2019.год, 2021.год., у Мајданпеку, Negotину, Sokobанји, Argentини, Bangladeшу... itd. Nјена дела су послужила као илустрација за више књига аутора из Београда. Илустрација књига: 2016 год. Књига „Град“ N.Vojмировић из Београда, 2020.год. роман „Тajна златног ланчића“ N.Vojмировић, 2021.год, „Збирка песама“ N.Vojмировић, 2018.год. „Зbornик Savремене поезије“, 2021.год. „Зbornик Успомена“ 2022. год. „Зbornик Маште“, „Зbornик Наде“... *Духовне златне нити* из Бечеја, „Процељјане разбарушене мисли“ Marina Raiчевић, *Časopis Literary Coctail Magazine* „The Spring Issue“ 2024.год.USA... Учесник ликовних колонија „Zijin art 2023.год., и „Zijin art 2024.год., добитник подстицајне награде, Iskusan сликар портрета, мртве природе и пејсажа, у техници pastel и оловка. Svoју љубав и talenat према сликарству је испoљила још у детинству. Ужива у сваком новом дану стварајући уметничка дела. Svaka слика носи одређену дозу емоције, дуha, лепоте и привржености. Mnoge домове крaсе нјене слике у Србији и иностранству. A mnoge песничке књиге крaсе нјене илустрације.

DARKO ŽIGROVIĆ

Rođen je 23. lipnja 1976. godine u Svetom Ivanu Zelini, gdje živi i radi kao komercijalist u jednoj tvrtki. Piše još od osnovne škole, a posebno voli aforizme koje je objavljivao u *Večernjem listu* i regionalnim časopisima. Član je *Udruge hrvatskih aforista i humorista*, u čijim godišnjim Zbornicima redovito sudjeluje, kao i u e-časopisu Udruge *UH!Aha!*. Zadovoljstvo mu je sudjelovati u međunarodnim natjecanjima, kao i u antologijama *Najljepše misli o Ljubavi* urednika Miroslava Vukmanića (Zagreb, 2004.); *Misaoni slapovi*, zbirci hrvatskih i makedonskih aforizama urednika Zlatka Tomića (Split, 2022.); *Ružičasti crnjak*, zbirci hrvatskih i srpskih aforizama urednika Zlatka Tomića (Split, 2023.) te *Riječi na djelu*, abecedariju hrvatskih i bosanskohercegovačkih aforista urednika Ive Mije Andrića (Zagreb, 2023.). Godine 2022. objavio je zbirku aforizama PRIGODNI PROPUST, a u listopadu 2023 objavio i drugu zbirku aforizama PRIGORSKI POZDRAV, te je 2024 g. objavio i treću zbirku aforizama MODNE IKONE, a ima pripremljenu građu za još dvije takve zbirke. U slobodno vrijeme voli boraviti u prirodi uzgajajući ukrasno bilje i grmlje. Uz to skuplja stare knjige, časopise i antikvitete.

MARINA RAKIĆ

Rođena je 1981. godine u Boru. Tokom školovanja bila je učesnik brojnih recitala i literarnih konkursa, a 2000-te godine osvaja prvo mesto na književnoj večeri mladih pesnika u Boru. Jedan je od autora „Zbornika nade“ u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. Svoje misli i aforizme deli sa svojim prijateljima na „Instagramu“.

BRANKO M. JOVANOVIĆ

Rođen je 16.11.1960. u Novom Sadu, a po struci je dipl. inž. elektronike i telekomunikacije. Priče objavljuje na književnim konkursima regiona i u sledećim književnim časopisima: „Zvezdani kolodvor“ – Beograd, „Nekazano“ – Bar, „Zeleni konj“ – Beograd, web časopis „Bašta Balkana“ iz Beograda, web časopis „Kratke priče“ iz Beograda, „Oksimoron“ – Beograd, godišnjak „Čitanica Narodne biblioteke i muzeja“ iz Bele Crkve itd. 2023. godine je zajedno, supruge

i on u izdanju „Književne omladine Srbije“ objavio zbirku priča „U dva pera“ u kojoj se nalaze i 24 priča njegovih priča.

ЈЕЛИЦА МИРКОВИЋ

Рођена у Косовској Каменици, тренутно живи у Нишу. Воли да чита и обожава да пише. До сада је учествовала у *Зборнику успомена*, *Зборнику за незаборав*, *Зборник маште*, *Зборник наде* и *Зборнику хумора и сатире* у издању *Креативне радионице Балкан*. Такође је објавила једну ауторску књигу под називом *В као Победник* у сарадњи са Креативном радионицом Балкан.

ЈУЛИЈАНА МАРИНКОВИЋ

Јулијана Маринковић је савремена македонска песникиња, рођена 22. јула у Ресену, Р. С. Македонија. Сарађивала је у многобројним књижевним часописима и листовима. Превођена је на више страних језика. Добитница је значајних књижених награда у Македонији и ван Македоније. По професији је дипломирани педагог. Ауторка је следећих песничких књига: *Пепелни снови*, *Загрљај ветра*, *На небу копно*, *Нешто изнад речи*, *Апологија љубави*, *Бесконачни кораци* и др. Живи и ради у Ресену.

МАРИНЕ ТОТ

Марина (Божичковић) Тот је рођена у Ријеци, Завршила је гимназију „Урош Предић“ у Панчеву и Природно-математички факултет у Београду (смер хемија). Објавила је до сада једанаест збирки песама: *Тамо негде, међу звездама* (2007), *Одблесак сузе* (2016), *Буђење* (2016), *Искре на дар* (2017), *Отисак времена* (2017); *Трагом лептира* (2018). *Отисак живота* (2019), *Казивања* (2019.), *Осврти* (2020), *Песма ветра* (2021) и *Пусти да плешем* (2022). Песме објављује у бројним часописима и зборницима. Члан је *Удружења књижевника Србије* (УКС) и *Савеза књижевника у земљи и расејању*. Живи и ствара у Панчеву.

МИХАИЛО ЈЕРЕМИЋ

Рођен у Рајковцу код Младеновца, на Преображење 1959. године, међ шљивама и њивама, где је и образован. Знања стицао у младеновачкој гимназији и на Архитектонском факултету у Београду. Понекад покуша да се прелије у реч.

СРЂАН ТАСИЋ

Рођен 1. септембра 1984. у Врању, познат је као афористички чаробњак на *Инстаграму* и *Твитеру* под називом *The Srks*, са сочним смислом за хумор. Овај гурман, чија је љубав према храни равна страственом прасету, сања о глобалном гастро путовању. Срђан је поносни власник чак четири јахте – бар у својим живописним сновима. Када није заузет гледањем серија и филмова на *Нетфликсу*, Срђан ради као један од 8 тренера и обучава наставнике у једној од највећих онлајн школа, а и сам држи часове кинеским студентима. Међутим, највећи изазов су му кинески ученици, који му, како каже, раде „лоботомију“ са сваким часом. Зато све мање стиже да смишља своје урнебесне афоризме, али када то учини, гарантовано ће вас насмејати до суза, а можда и неће. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ZDRAVKA PAP

Рођена Nikolić, у selu Drecelj, opština Olovo u Bosni i Hercegovini. Živi sa porodicom u Banji Koviljači. Svoju poeziju objavljivala u mnoštvo pesničkih grupa, na portalima i zbornicima. Haiku poezija je njena posebna ljubav. Dobila je više nagrada.

MILAN VUJKO

Рођен у Великој Глави, 23.09. 1946. опћина Skradin, Šibenko-kninska županija, R. Hrvatska. Završio Pedagošku akademiju, smjer razredna nastava 1970. godine. Cijeli radni vijek odradio u prosvjeti, školi i umirovljen 2012.godine. Bavi se slikarstvom pri čemu je izlagao slike i crteže na dvadesetak skupnih izložbi te dvije manje, samostalne izložbe. Radi uljem na platnu i crteže tušem. Uz

to piše i pjesme. Izdao zbirku pjesama *Miris zavičaja* 2006. godine. Ima „materijal“ za daljnje 2-3 zbirke ali nerado traži sponzore. Prvu zbirku izdao u vlastitoj nakladi... Također su mu neke pjesme objavljene u zajedničkim zbornicima *Plamene zvijezde* (posvećene tra-gično preminulim kornatskim vatrogascima) te *Priroda u oku*, Zbornik haiku poezije u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. U pripremi mu je zbirka za djecu predškolskog uzrasta i za one do 4. razreda osnovne škole. U „kolekciji“ Haiku poezije nanizanih je 360 pjesama.

PROF. DR. SANJA MILENKOVIĆ

Sanja Milenković rođena je 1966. godine u Beogradu, gde je završila osnovnu i srednju školu. Završila je i nižu baletsku školu „Lujó Davičó“. Diplomirala je na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Doktor je medicinskih nauka (doktorska teza odbranjena 2008.godine pod nazivom „ Istraživanje zdravstvenih i socijalnih aspekata levorukosti kod srednjoškolske omladine“). Redovni je profesor na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu na Katedri za higijenu sa medicinskom ekologijom. Učestvovala je više godina i u redovnoj nastavi iz Higijene, na Medicinskom fakultetu u Foči, Univerzitet Srpsko Sarajevo. Ima preko 30 objavljenih naučno-stručnih radova, uglavnom iz oblasti levorukosti, od kojih je 15 u međunarodnim časopisima, u kojima je većinom prvi autor. Pet godina pevala je u horu ansambla „Kralj Petar I“. Objavila je do sada dva romana „Obilićev venac“ (2017) i „Glava od petla“ (2019), knjigu pripovedaka „ Moja ambasada“ (2021) i knjigu priča i pesama „ Crvena ruža“ (2024). Član je Udruženja lekara pisaca „Vidar“, (Sekretar Udruženja od 2023.godine) i *Udruženja književnika Srbije* od 2019. godine. Od 2023.godine član je *Udruženja Srpskih književnika u otadžbini i rasejanju* kao i *Udruženja pisaca Srbije*. Član je i *Umetničkog društva Beograda* kao i *Umetničkog kluba SLD-a*.

ZORANA GAVRILOVIĆ

Rođena 07.07.1967. godine u Leskovcu, Republika Srbija. Živi u Leskovcu. Diplomirani pravnik. Objavljene knjige; *Kestenova fuga* u izdanju *IP Alma* 2009. godine; Elektronska knjiga *Badnji dan* u

izdanju *IA Nova Poetika* 2013.godine; Elektronska knjiga *Diplomci* u izdanju *IA Nova Poetika* 2013. Godine. Elektronska knjiga *Sudbine dvojice Jovana* u izdanju *IA Nova poetika* 2014.godine i Elektronska knjiga *Stablo* u izdanju *IA Nova Poetika* i *Argus books magazines* 2015.godine.

ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ

Рођена у Модрану код Бијељине Реп. Српска. Завршила – Вишу туристичку школу – у Београду – Економиста за туризам. Пише родољубиву, љубавну, социјалну, духовну поезију, поезију за дјецу и Хаику поезију. Више пута награђивана у домовини и дијаспори. Заступљена у више свјетских Антологија и зборника Превођена на њемачки, енглески, јапански, руски, румунски, словеначки, македонски. Заступљена у – *Енциклопедија националне дијаспоре*. До сада објавила једанаест књига.

МАРТИН МАРЕК

Рођен је 22.09.1966.у Јаношику(Банат). Завршио је Математичку гимназију у Београду и летњу новинарску школу на Палићу. До сада је објавио пет својих збирки песама. Песме су му објављиване у многи зборницима. Члан је: КРЕАТИВНЕ РАДИОНИЦЕ БАЛКАН, Песничког друштва РАДЕ И ПРИЈАТЕЉИ, Удружења писаца ДУНАВСКИ ВЕНАЦ, Удружења писаца ПОЕТА, МЕЂУНАРОДНЕ АСОЦИЈАЦИЈЕ књижевника Бугарске-Русије-Србије и СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАДРУГЕ. Ожењен је, отац је двоје деце и деда по други пут. Живи у Београду.

PETAR JOVANOVIĆ

Rođen 1950. godine, psiholog; Objavljivao je aforizme, karikature, pesme, priče, stručne i naučne radove. Zastupljen je u zbornicima, antologijama književnih radova i katalozima karikatura. Nagrađivan je za poeziju, kratku priču, aforizme i karikature. Objavio je knjige: *Kako vaspitavati dijete* (Sarajevo, 1988.), *Da direktore* (Aforizmi-Sarajevo, 1989.), *Malo caka naših đaka* (Aforizmi-Sarajevo, 1990.), *Kako učiti* (Sarajevo, 1991.), *Roditelji i dete* (Pančevo,

1995., 1996., 1997. i 1998.), *Da pukneš od smeha* (Aforizmi-Novi Sad, 2002.), *Saveti psihologa* (Beograd, 2006.), *Bonton za đake* (E-izd., *Fioka*, 2019.) i *Pesme* (E-izd., *Fioka*, 2019.). Prevođen je na Rumunski jezik. Živi u Beogradu. R. Srbija.

SNEŽANA MARKO - MUSINOV

Rođena 1958. u Padini, rođena Banačanka, Slovakinja, od majke Emilije i oca Adama, živi u Zemunu. Objavila je samostalnu zbirku pesama: „*Zaustavljen tok*“ (2018), KOS, Beograd i kratkih priča „*Čar različitosti*“ (2024), Nova Poetika, Beograd. Nagrađivana u domovini i drugim zemljama. Prevođena je fragmentarno na arapski, slovački, makedonski, ruski, engleski i kineski jezik. Višestruko je nenovčano nagrađivana u različitim žanrovima u Beogradu, Rožajama, Mrkonjić gradu, Titelu, Sokobanji, Knjaževcu, Kruševcu, Leću-Italija (za foto poeziju), Gornjem Milanovcu, Mladenovcu, Subotici, Nišu, Velikoj Ivanči, Podgorici, Grockoj, Kragujevcu, Požegi i Pekingju. Priznanja dobila za dela namenjena deci kao i odraslima: diplome, pohvalnice, povelje, statueta Carica Teodora, „Mala paprika“, pobjednica je Konkursno 2022, 2023. god. u Mrkonjić gradu postaje SATIRICUS III reda i najkompletniji autor u sedam nagrađenih satiričnih formi. Osvaja treće mesto Đeng Nian na književnom konkursu pekinškog literarnog muzeja (Beijing Mindfulness Literature Museum) iste godine. Prisutna u preko trista zbornika/almanaha/antologija i u časopisima/blogovima u zemlji i regionu („*Avlija*“, „*Književne vertikale*“, „*Kreativni magazin*“, „*Hlas l'udu*“, „*Buktinja*“, „*Zvezdani kolodvor*“, „*Voštanice*“, „*Književni pregled*“, „*Svitak*“, „*Afirmator*“, „*Kulturni mozaik*“, „*Slovoslovlje*“, „*Kutija ljubavi*“, „*Tragovi*“, „*Kult*“, „*Šipak*“, „*Suštinia poetike*“, „*Čupava keleraba*“, „*Akt*“, „*PoezijaSRB*“, „*Pokazivač*“, „*Bašta Balkana*“, „*Zeleni konj*“, „*Sedma sila*“, „*ZP magazin*“, „*Satirgora*“, „*Satiraskop*“, „*Etna*“, „*Nekazano*“, „*Diskurs*“, „*Osmijeh*“, „*Shanxi Science And Technology newspaper* (CN 14-0009) 28th July 2023...).

ЖИВОТА ЂУРИЋ

Рођен 1950. године у Загорју, Вучитрн.. Писац, песник, романсијер. Успешно сарађујем са неким радио станицама и дневним листовима. За радио сарадњу награђиван. Пре пандемије Корона вируса редовно објављивао приче у дневном листу „Вечерње новости“. Примерци „Вечерњих новости“ са објављеним причама у његовом су поседу. Пише и објављује у многим Зборницима, Лексиконима, Књижевним часописима, антологијама. Објавио је 27 (двадесетседам) књига. Од тога: Шест романа, седам Збирки песама за одрасле, Четири монографије (две о Институцији у којој је радио и две завичајне монографије), Четири романизоване монографије и тако даље. Члан је *Удружења књижевника Србије*, четири удружења писаца и књижевних клубова у Београду и два из унутрашњости. Пензионер. Живи са својом продицом у Београду, од маја 1966. године. Породица му је велика подршка у стваралачком раду.

СТЕКА ВАНРА – СТЕВАН КАРАНОВИЋ

До сада је објављивао на српском и енглеском, за шта је био награђиван. Објављује под псеудонимом Стека Ванра или под својим именом. Све што напише на српском преведе на енглески и све што напише на енглеском преведе на српски. Његова друга песма на енглеском језику „Needs“ је била на првом месту на песничкој страници www.gs-poetry.com. Његову збирку песама „Closed poems“ издаје у Индији „Notion press“ а збирке песама „Early sonnets“ и „Poems for big children“, +18, објављује издавачка кућа „Surrendered press“ из Америке. „Anamcara press“ из Америке објављује збирку песама „Early works poems from Belgrade“. „Booksie“ и књигу „Goodbye“. Књижевни часопис „Write bridge“ за јесен 2022. је објавио песму „Harm“. Песма „Нада варалица“ коју је написао као врло млад још у школи је уврштена у „Зборник маште“ који издаје „Креативна радионица Балкан“, а у књизи „Зборник хумора и сатире“ су објавили песму „Размена“. Књижевни клуб „Глубочица“ из Лесковца је у књизи „Балкански поетски хоризонти“ објавио песму „Брак“. Такође има спремне за штампу збирке љубавних прича „Љубав

и оне ствари 1“ и „Љубав и оне ствари 2“ са елементима еротике, где еротика није сама себи сврха, него је у функцији приче и љубави чије је исходиште. Ради на књизи „Љубав и оне ствари 3“. Приче о вођењу љубави а не рата без насиља и ружних речи, само љубав у свим облицима. Роман „Затворена прича 1“ и „Затворена прича 2“ о човеку који је провео више од три године у затвору на Малти а да никад није ни видео ни чуо нити оптужницу нити пресуду је спреман за штампу и ради на трећем делу „Затворена прича 3“. Осим тога је измислио 3 нова начина писања песама, које је назвао „Растући стих“, „Опадајући стих“ и „Четвртаста песма“. Још увек их нема довољно за збирку и објављивање. Створио је нови облик писања сонета, у коме понављам стихове, али са промењеним редоследом речи. Такође има спремне за штампу песме непристојног садржаја, духовите али само за одрасле, пунолетне особе, +18. Поред свега тога направио је 4 нове друштвене игре које је као комплет заштитио у заводу за заштиту интелектуалне својине под именом „Игре за сваког“ и тражи партнера за производњу и продају ових игара.

ЉУБИША ВОЈИНОВИЋ - МАЈСТОРОВСКИ

Рођен је 1964 године, у селу Мајсторовина, које се налази у њедрима источних падина планине Бјеласице. Дипломирани је инжењер машинства и Мастер техничких наука. Члан *Удружења књижевника Србије – УКС*, Члан *Друштва књижевника Војводине – ДКВ* и Члан *Удружења пјесника Србије - ПОЕЗИЈА СРБ*. Неке његове пјесме, преведене су и објављене на руском, њемачком, енглеском, кинеском, бугарском и шпанском језику. Значајан број његових пјесама, заступљен је у бројним антологијама и зборницима. Љубитељ је ријека, борова, планина и орлова. Објављена књижевна дјела: 2014 – године збирка пјесама ЧОВЈЕК, БОГ И КАМЕН, 2016 - године збирка пјесама НА КРИЛИМА ОРЛА, 2019 - године еп ПИСМО ЦАРУ, 2020 – године збирку пјесама НА СТИЈЕНИ СУРОГ ОРЛА, 2021 - године збирку љубавне поезије ВАТРА У СРЦУ, 2024 – године збирку родољубиве поезије ПИСМО КРАЉУ. Живи у Новом Саду.

MARIJANA LAZAREVIĆ

Živi u Kusadku selu pored Smederevske Palanke. Završila je srednju prehrambenu i višu poljoprivrednu školu.

NEVENA JANKOVIĆ

Živi u Požezi, gde je i rođena 15. aprila 1980. godine. Po zanimanju pravnik, magistar pravnih nauka, svoju kreativnost izražavala je u stručnim, naučnim tekstovima i naravno svakodnevnom radu. Od pre nekoliko godina počela je da piše kratke priče. U tim pričama ona se uvek okreće ka čoveku i njegovim osećanjima. Takve su priče i u njenoj prvoj knjizi koja se zove „Čovečuljak“. Uživa u planinskom pešačenju i trčanju sa svojim suprugom, a često se pridruže i njihova tri sina. Voli heklanje, jer je taj rad podstiče na razmišljanje. Njene kreativne radove možete videti na <https://www.behance.net/ovandoo>. Svaki trenutak u životu za Nevenu jeste jedna nova priča.

МИЛИЦА МИХАЈЛОВИЋ

Рођена је 22. новембра 2001. године у Бору, Србија. Пише за себе, тебе и све који осећају мирис поезије. Члан је Удружење МУК (Млади Уметници Културе), а до сада њене песме објављене су на блогу Удружења МУК и на сајту „ПоезијаСРБ“ из Крушевца.

MILICA OBRADOVIĆ

Rođena 16. 9.1984. u Sremskoj Mitrovici, trenutno živi i radi u Užicu. Bavi se pisanjem ceo život, ali aktivno par godina, vodi blog Miris Knjiga, a od 2024. godine je autorka zbirke priča „Laku noć, Darling“ i romana „Lj kao Nevolja“.

ПЕТАР ЖИВКОВ

Рођен у Панчеву 2002. године, завршио је Гимназију „Урош Предић“ у Панчеву. Пронашао се у историјским романима и бави се проучавањем српске историје, поготово периода средњег века. Самостално је објавио роман „Челични бедем“ (Пан-

чево, 2023), инспирисан Србијом у четрнаестом веку и биткама на Плочнику и Косову.

МИЛКА СТЕФАНОВИЋ МИМИ

Рођена је 1956. у Врановини, код Новог Пазара. Објавила је поетске збирке: *Сузе храстова* (1999), *Круна на Врачару* (2003), *Искон у јабуци* (2007), *Дах мастила* (2013), *Голијска река* (2017) и *Кошница слова* (2024). Објављивала је у периодици, листовима, часописима и Антологијама а пише Хаику поезију и рецензије. У Зборнику са научног скупа са међународним учешћем, у Црној Бари 2018. и 2019. објавила два књижевна рада на тему Песме и обичаји укупног народа србског, записивача Милоша С. Милојевића, а 2020. у Русији у Зборнику међународних научних радова, објавила рад „Бог Сунце“ на тему националних идентичности словенских народа од XIX до XXI века. Добитник је прве награде на следећим манифестацијама :„Панонски галеб“ Суботица 1997, „Алеја песника“ Палић 2000, „Моравски токови“ за „најбољу песму Старом трстеничком мосту срушеном у Нато бомбардовању Трстеник 2000, награда Књижевног клуба „Карађорђевић“ за допринос српској култури и баштини – сликарство Београд 2003, Плакета „Муса Ђазим Ђатић“ за најбољу необјављену песму Сарајево 2019, „Повељу Љубомир Јанковић“ за најлепшу песму о Грузи, на Петровданским сусретима, Кнић 2021, за најлепши „Златни диптих“ љубавних песама, Клуб уметничких душа Мркоњић град, 2022, најлепша љубавна песма „Видовдански сусрети“ Борча 2021, и Диплому за прво место на песничком маратону 2023 на „Петровданским песничким сусретима од (Центра за културу и библиотеке у Книћу). Члан је *Удружења књижевника Србије* од 2003.

БОЈАНА БАТИНИЦА

Рођена 14. 5.1984. у Новом Саду, одрасла у Темерину, живи у Новом Саду. У слободно време воли да гледа филмове и серије. Ово је први зборник у ком учествује.

JASMINKA NIKOLIĆ EX BRDAREVIĆ

Rođena 1959. godine u Tuzli. Tamo je završila Gimnaziju „Meša Selimović“. Pohađala je potom Višu turističku školu i ostala u duši večiti putnik. Pored pisanja njena velika ljubav je spomeničko nasleđe Srbije i manastiri. Od 1993. živi u Aleksincu sa porodicom. Pisanjem se bavi dugo, još od školskih dana. Učestvovala je na raznim Konkursima. Pisala kratke priče i pesme koje su štampane u *Zborniku čuvara tradicije*, *Pišem srcem*, *Zbornik čuvara prirode*, *Zbornik mašte i Zbornik nade*, *Zbornik humora i satire*, *Zbornik uspomena*, *Zbornik za nezaborav*, *Onlajn poezija* (drugi pesnički zbornik). Dobila nagradu *Kreativnog pisanja za prozu i poeziju*. Učestvovala u Mili duelima. Teme su životne priče, izbegličke, religiozne, ljubavne, aktuelne dnevne. Radost života joj daju deca, unuci i majka. Ima svoj blog na <https://jasminkina.pesmarica.rs> i na Bookche.rs.

KLAUDIJA ILIĆ

Rođena je 13. marta 2004. godine u Somboru. Završila je srednju umetničku školu „Artimedia“. Studira novinarstvo na Fakultetu za medije i komunikacije u Beogradu. Klaudija je autorka zbirke poezije „Tajna zelenog bisera“ koju je objavila izdavačka kuća *Slovensko Slovo* 2022. godine, ali i romana „Srce u amanet“ koji je objavljen 2024. godine. Član je *Sveslovenskog književnog društva*. Autorka je svoja interesovanja usmerila ka pisanju i istraživanju same sebe. Od sebe očekuje mnogo, ali od sveta u kom živi ne očekuje ništa. Čitaocima poručuje da u ljubavi ne slede njene korake, ukoliko nisu spremni da se obećaju samo sebi, dok ih smrt ne rastavi.

MILAN MILUTINOVIĆ

Milan (Vojislava) Milutinović rođen je 4.12.1966. godine u Beogradu, gde i danas živi i stvara. Diplomirao je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti. Član je književnih klubova: „Miodrag V. Šijaković“ (1988.) i „Jesenjin“ (1996.), *Udruženja književnika Srbije* (2003.), Književnog društva „Libero Markoni“ (2005.), „SKOR-a“ (2011.) i Udruženja pisaca „Poeta“ (2013.). Društva „Rade i prijatelji od (2020). Godine 2017.

osvojio je prvu nagradu na konkursu „Pesničko proleće Čukarice za pesmu „Undina“: 2011. dobio je diplomu na desetom javnom konkursu povodom *Dana zaljubljenih* na temu „Ljubav je pesma najlepša“ u organizaciji „Kluba umetničkih duša“ za pesmu „Madam Jagoda“; 2010. osvojio je treću nagradu na pedesetim Majskim susretima u organizaciji književnog kluba „Đuro Salaj“ za pesmu „Na zidinama Troje“; 2009. osvojio je drugu pesničku nagradu književnog kluba „Branko Miljković“ iz Knjaževca za pesmu „Tuga“.

BRANIMIR PERIĆ

Piše i objavljuje od školskih dana. Nagrađivan je i preveden na strane jezike. Zastupljen je u novinama, časopisima, zbornicima, monografijama, almanasima, antologijama i samostalnim knjigama. Od književnih radova do sada mu je štampano: roman, knjiga pripovedaka, 27 priča, 22 pesme, 18 SF priča, 5 eseja i druge proze. Uređivao je knjige, književne časopise i glasila, organizovao, režirao i vodio književne tribine i večeri. Bio je član književnog kluba „Bagdala“ i programskog odbora „Kruševačkog pozorišta“. Diplomirao je na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu, takođe na švajcarskim MBA studijama. Planinar je i svetski putnik. Živi i stvara na Koponiku, u Beogradu, na putovanjima, gde god da je.

GORAN PODUNAVAC

Rođen u Zagrebu, davne 1985. Nikada svršeni student Pravnog fakulteta u Beogradu. Ponosni tata jedne male Une. Tviteraš sa podugačkim stažom i velikim brojem napisanih tweetova. Autor knjige pesama NITI SRCA. Tekstopisac u pokušaju, koji se nada da će se jednoga dana njegova pesma zapevati u kafani. Uvršten u „Zborniku mašte“ i u „Zborniku humora i satire“ u izdanju *Kreativne radionice Balkan*.

СЛАВИЦА АГИЋ

Рођена Влаисављевић) 1958. године у Бачкој Паланци. Пише поезију, прозу, афоризме, сатиру и песме и приче за децу. Заступљена је у више десетина зборника, антологија и часописа

у земљи и иностранству. Добитник је многих награда и похвала у земљи и иностранству. Радови су јој превођени на стране језике. Објавила је збирку поезије „Башта живота“, књигу афоризама „Цвет без мириса“ и песме за децу „Разиграни кишобра-ни“. Члан је неколико Књижевних удружења и клубова. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

ВЕСНА РИСТОВИЋ

Образовање: Педагошка академија Алексинац, 2002; Учитељски факултет, Београд, 2012. Сечено звање у струци: Самостални педагошки саветник (2017.) Радно искуство: Укупно 24 године радног искуства у школама: Аутор и водитељ акредитованог програма: Употреба лутке у раду са децом (2018/19-2020/2021); водитељ програма „Како формирати групе самопомоћи за девојке /жене које су претрпеле породично насиље (Каталог програма Министарства за рад социјална и борачка питања). Стручне рецензије и евалуације уџбеника: Рецензија уџбеника *Читанка 1 Завод за уџбенике*; *Рецензија Српски језик 1 –Завод за уџбенике, рецензија Читанка 2 - Завод за уџбенике, Српски језик 2 - Завод за уџбеника, Читанка 3 - Завод за уџбенике, српски језик 3 Завод за уџбенике*(2017,2018,2019). Примери добре праксе: више од 20 угледних часова презентовано или се налази у Зборницима - *Сабор учитеља* (2014. па надаље), *Дигитални час, Савез груганских учитеља*, као и учешће, у својству презентера или ментора на *Саборима учитеља, Васкршњием сабору Бања Врујци, Удружењу груганских учитеља, Удружењу учитеља Ђуприја, Удружењу просветних радника књижевних стваралаца за децу, Удружењу учитеља Косјерић*. Учесник је у великом броју пројеката и иницијатор хуманитарних акција.

ADNAN SIJARIĆ

Рођен је у Брчком (Bosna i Hercegovina) 26. октобра 1969. године, из Корaja, пише поезију и прозу још од среднјошколских дана. На разним poetsким susretима је награђиван, а радови су му објављени у више међународних часописа и зборника. Објавио је romane „Тишине

korajске“, „Korajski raj“, „Gdje ni ptice ne zalaze“ (podržan od FZI BiH), „Talja batalja“, „Paučina“, „Dert“ (podržan od FZI BiH), monografiju – „Historija fudbala u Koraju“, zbirku poezije „Alabina“, a radove objavljuje na raznim portalima i u književnim časopisima.

ПРЕДРАГ ЂУКИЋ – МАРИНКО

Рођен 1970. године у малом месту у Славонији. Животари у Београду, престао да пије и пуши, пише твитове, прави се паметан. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

TANJA RADIVOJEVIĆ

Рођена 22. 06. 2001. у Smederevskoj Palanci. Чланка је književnog kluba „21“ из Smederevske Palanke и počasni član književnog udruženja „Stojan Živadinović“ из Sokobanje. Svoje radove objavljuje на portalу „Pokazivač“. Objavila је roman „Moj put u snove“ (2016), zbirku poezije „Zima“ (2017), roman „Trinaest noći bez sna“ (2019) и zbirku poezije „Zvuci kiše“ (2023). Učestvovala је на mnogim književnim manifestacijama и bila gost у raznim tv emisijama. Svira gitaru, završila је Srednju medicinsku, student је Medicinskog fakulteta Univerziteta у Prištini, на odseku за stomatologiju.

ТОМ РАДОС

Томислав Радосављевић, познатији и као Том Радос, рођен је у Земуну, 24. 5. 1985. Свој налог на *Инстаграму* отвара 2015. године, где избацује шаљиве твитове у вези љубавних и друштвених односа. У једном моменту га је пратило 220.000 људи. Познат је и као творац „Славице“ која је постала интернет феномен у Србији и региону. Аутора ових твитова и данас можете запратити на *Инстаграм* налогу „tom_rados“. Уврштен је у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ВОИСЛАВ ИЛИЋ

Рођен 14.7.1990. у Новом Саду. Одрастао у селу Раткову, у Оцацима завршио средњу гимназију, а након средње прешао у Нови Сад. Завршио Правни факултет. Био је јуниорски првак у стрељаштву и освајао многе награде у шаху. Од 7. до 18. године се борио са епилепсијом. Узрок епилепсије је тај што су га ударила кола када је имао 4 године. Објавио до сада 4 књиге: збирку афоризама „Џентлменова збирка“, роман „Морам, како буде, желим“, популарну психологију „Жено сабери се“ и збирку афоризама и песама „365 емоција“. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

SANDRA PAUNOVIĆ

Рођена 17.03.1998. у Зaječару, са супругом и двоје деце живи у Бору. Још као дете гajила је велику љубав према цртању и већину слободног времена посвећивала томе.

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена је 1958. године у банатском месту Сечањ. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. Објавила је три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је „Савеза књижевника у отаџбини и расејању“ Нови Сад, Удружења књижевника „Уметнички хоризонт“ Крагујевац те Међународног удружења књижевника и умјетника „Горски видици“ из Црне Горе. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

VIOLETA ALEKSIĆ

Рођена 01.01.1974 године у Левчу, пише од своје 15 године. Своју прву збирку песама „Negde u mojoj pesmi“ са уредником Slavkom Ćelapom издала је 2011. године. Исте године у штампу улази друга збирка песама „Život je čudan momak“ коју објављује у БЕОКЊИЗИ, са уредником Stevanom Krstecom. Трећа, непланирана збирка песама „Nisi ti meni bilo ko“, настала је 2012. године, Изда-

vačka kuća „IP Jovan“ i Stevan Krstec uradili su ovu knjigu koja je nekoliko puta kasnije doštampana. Četvrta zbirka poezije „Kada se hrabrost odobija“ (IP Jovan) i roman „U tvojim godinama“ (Beo-knjiga), izlaze 2013., knjige je takođe uredio Stevan Krstec. Godine 2014., knjiga „Nisi ti meni bio ko“ štampa se na romskom jeziku u izdavačkoj kući „Prom produkcija“ Beograd. Na knjizi su radili Zlatomir Jovanović i Bajram Haliti. Iste godine nastaje i knjiga „Ako me razumeš“ koju objavljuje u izdavačkoj kući ARTE. Knjiga „Dan kada se BRE vratilo kući“, prva knjiga kratkih priča izlazi iz štampe 2016. godine u saradnji sa izdavačkom kućom „Kreativna radionica Balkan“, iste godine izlazi još jedna zbirka poezije „Kompas“ koju izdaje izdavačka kuća „Prom produkcija“ Beograd. Peto, dopunjeno izdanje zbirke pesama „Nisi ti meni bilo ko“ u saradnji sa „Kreativnom radionicom Balkan“ izlazi 2016. godine. Od 2011. do 2016. godine, Violeta Aleksić je učesnik na *Beogradskom međunarodnom Sajmu knjiga* u Beogradu. Godine 2013. postaje član *Udruženja književnika Srbije* a 2014. godine i član *Udruženja srpskih pisaca Švajcarske*, godine 2015. postaje član književnog kluba „Sedmica“ iz Frankfurta a 2016. godine postaje i član *Udruženja Milutin Milanković* iz Beograda, član *Udruženja književnika Vojvodine* postaje 2018. Od 2016. godine član je i Kreativnog tima *Kreativne radionice Balkan*. Član je mnogih književnih klubova u matici, dijaspori i regionu, iza sebe broji mnoge medijske nastupe kao i promocije u zemlji, regionu i raseljaju. Aktivno se bavi humanitarnim i društvenim radom u mnogim udruženjima u Švajcarskoj. Deset godina je bila dopisnik Radio Beograda za emisiji VEČERAS ZAJEDNO. Bila je voditelj i zamenik urednika srpskog radija „Radio Mladost“ koja traje 20 godina a bavi se kulturnim dešavanjima naših sunarodnika u Švajcarskoj, matici i u svetu. Prva svoja iskustva u „etru“, Violeta Aleksić stiče u emisiji „Iz prvog reda“, autora Dragana Stepanovića. Emisija već 15 godina se emituje na „Radiju Novosti“. Treba dodati da je upravo u toj emisiji nastala ideja o kulturnoj rubrici „Horizonti“. Kao kolumnista Violeta Aleksić je pisala i za nekoliko naših novina. Dopisnik je i RTK2, srpske televizije na Kosovu i RTS-a, nacionalnog servisa Srbije, Radio Beograda. Od septembra 2018. je urednik i voditelj radio emisije RADIO KRUG, srpskog radija koji se tri puta nedeljno emi-

tuje sa „Kanala K“ iz švajcarskog grada Araua. Od nedavno je dopisnik „Frankfurtskih Vesti“ i član je *Udruženja novinara Srbije*. Već 30. godina živi i stvara u Švajcarskoj i aktivno saraduje sa kolegama u matici i dijaspori. 2023. godine učestvovala je na *Danima Literature* u gradu Solotornu, jednoj od najvećih manifestacija Švajcarske kada je književnost u pitanju. Tekstovi njenih pesama našli su se i na albumima poznatih muzičkih imena. Pesmu „Siva magla“ odpevao je Ivan Milinković za PGP RTS; pesmu „Na kraj sveta“ odpevao je Dragan Ristić Kal; pesma „Iza ponoći“ koja se nalazi na istimenom albumu grupe R.U.L.J.A., pesma „Peta banka“ koju je odpevao Josip Paulić a koja je dobila visoko plasirano mesto na *Tamburica festu* u Novom Sadu 2023. a objavljena u izdanju *Jugotona*. Nedavno je objavljena i njena pesma „Radosnica“ koju je otpevala Božica Boba Nedeljković za PGP RTS... Njeni radovi se nalaze u mnogim zbornicima i antologijama.

VIOLETA ALEKSIĆ

Rođena 01.01.1974 godine u Levču, piše od svoje 15. godine. Svoju prvu zbirku pesama „Negde u mojoj pesmi“ sa urednikom Slavkom Čelapom izdala je 2011. godine. Iste godine u štampu ulazi druga zbirka pesama „Život je čudan momak“ koju objavljuje u „Beoknjizi“, sa urednikom Stevanom Krstecom. Treća, neplanirana zbirka pesama „Nisi ti meni bilo ko“, nastala je 2012. godine, Izdavačka kuća „IP Jovan“ i Stevan Krstec uradili su ovu knjigu koja je nekoliko puta kasnije doštampavana. Četvrta zbirka poezije „Kada se hrabrost odrobija“ (IP Jovan) i roman „U tvojim godinama“ (Beoknjiga), izlaze 2013., knjige je takođe uredio Stevan Krstec. Godine 2014., knjiga „Nisi ti meni bio ko“ štampa se na romskom jeziku u izdavačkoj kući „Prom produkcija“ Beograd. Na knjizi su radili Zlatomir Jovanović i Bajram Haliti. Iste godine nastaje i knjiga „Ako me razumeš“ koju objavljuje u izdavačkoj kući ARTE. Knjiga „Dan kada se BRE vratilo kući“, prva knjiga kratkih priča izlazi iz štampe 2016. godine u saradnji sa izdavačkom kućom „Kreativna radionica Balkan“, iste godine izlazi još jedna zbirka poezije „Kompas“ koju izdaje izdavačka kuća „Prom produkcija“ Beograd. Peto, dopunjeno izdanje zbirke pesama „Nisi ti meni bilo ko“ u saradnji sa „Kreativnom radionicom

Balkan“ izlazi 2016. godine. Od 2011. do 2016. godine, Violeta Aleksić je učesnik na *Beogradskom međunarodnom Sajmu knjiga* u Beogradu. Godine 2013. postaje član *Udruženja književnika Srbije* a 2014. godine i član *Udruženja srpskih pisaca Švajcarske*, godine 2015. postaje član književnog kluba „Sedmica“ iz Frankfurta a 2016. godine postaje i član *Udruženja Milutin Milanković* iz Beograda, član *Udruženja književnika Vojvodine* postaje 2018. Od 2016. godine član je i Kreativnog tima *Kreativne radionice Balkan*. Član je mnogih književnih klubova u matici, dijaspori i regionu, iza sebe broji mnoge medijske nastupe kao i promocije u zemlji, regionu i rasejanju. Aktivno se bavi humanitarnim i društvenim radom u mnogim udruženjima u Švajcarskoj. Deset godina je bila dopisnik Radio Beograda za emisiji VEČERAS ZAJEDNO. Bila je voditelj i zamenik urednika srpskog radija „Radio Mladost“ koja traje 20 godina a bavi se kulturnim dešavanjima naših sunarodnika u Švajcarskoj, matici i u svetu. Prva svoja iskustva u „etru“, Violeta Aleksić stiže u emisiji „Iz prvog reda“, autora Dragana Stepanovića. Emisija već 15 godina se emituje na „Radiju Novosti“. Treba dodati da je upravo u toj emisiji nastala ideja o kulturnoj rubrici „Horizonti“. Kao kolumnista Violeta Aleksić je pisala i za nekoliko naših novina. Dopisnik je i RTK2, srpske televizije na Kosovu i RTS-a, nacionalnog servisa Srbije, Radio Beograda. Od septembra 2018. je urednik i voditelj radio emisije RADIO KRUG, srpskog radija koji se tri puta nedeljno emituje sa „Kanala K“ iz švajcarskog grada Araua. Od nedavno je dopisnik „Frankfurtskih Vesti“ i član je *Udruženja novinara Srbije*. Već 30. godina živi i stvara u Švajcarskoj i aktivno saraduje sa kolegama u matici i dijaspori. 2023. godine učestvovala je na *Danima Literature* u gradu Solotornu, jednoj od najvećih manifestacija Švajcarske kada je književnost u pitanju. Tekstovi njenih pesama našli su se i na albumima poznatih muzičkih imena. Pesmu „Siva magla“ odpevao je Ivan Milinković za PGP RTS; pesmu „Na kraj sveta“ odpevao je Dragan Ristić Kal; pesma „Iza ponoći“ koja se nalazi na istimenom albumu grupe R.U.L.J.A., pesma „Peta banka“ koju je odpevao Josip Paulić a koja je dobila visoko plasirano mesto na *Tamburica festu* u Novom Sadu 2023. a objavljena u izdanju *Jugotona*. Nedavno je objavljena i njena pesma „Radosnica“ koju je otpevala Božica

Boba Nedeljković za PGP RTS... Njeni radovi se nalaze u mnogim zbornicima i antologijama.

DR TALIJA MILOŠEVIĆ

Rođena je u Beogradu 1977. godine. Odrasla je u umetničkoj porodici, uz oca akademskog slikara i majku fotografkinju, ali i uz veoma kretavinu baku šnajderku. Dali su joj ime po zaštitnici pozorišne umetnosti, grčkoj boginji i muzi Taliji i naučili da je inspiracija svuda oko nas i u nama, i da je introspekcija početak svakog stvaranja. Piše i čita od detinjstva, jer kroz priče uči o sebi; u svakoj, pronalazi sebe. Živi u Minhenu, u koji je došla šest meseci nakon što je 2001. godine diplomirala na Katedri za biohemiju, na Hemijskom fakultetu PMF-a u Beogradu. Doktorirala je 2006. godine na Ludvig-Maksimilijan Univezitetu (Summa com laude), a praktični deo disertacije uradila je na Odeljenju za eksperimentalnu dečiju kardiologiju u Nemačkom centru za srce, u Minhenu. Danas radi kao direktorka kliničke bezbednosti u firmi koja proizvodi tkivne srčane zaliske. Kako kaže u Minhenu je „pronašla sebe, i napisala svoj prvi roman; na srpskom jeziku, jer domovina je uvek sa nama i u nama. Samo na maternjem jeziku, ja mogu da volim.“ Na tviter (X) profilu (@talijamilosevic) i na svom blogu <https://www.talijamilosevic.blog/> piše o umetnosti, nauci i društvu. Autorka je romana „Jedna od mnogih“ i dečije knjige „Devojčica i boginja“ koje je objavila za *Mediasferu*.

DEJAN IVANOVIĆ

Rođen je 1966. u mestu Lazarevac kod Beograda gde i danas živi. Po zanimanju radnik; obrazovanje – strukovni inženjer ekologije. Nema objavljenu samostalnu zbirku, poeziju uglavnom objavljuje na internet portalima ali je zastupljen kao koautor u mnogim štampanim zbornicima poezije i časopisima. Bavi se i pisanjem haiku - poezije tako da mu je značajan broj haiku - pesama preveden na više svetskih jezika objavljen na renomiranim međunarodnim internet portalima i časopisima namenjenim haiku – poeziji širom regiona i sveta.

ЉУДМИЛА ДРУГА

Некада давно била једна девојка која је случајно ушла у кујну и од тад је нико није видео.

ОЉА АСОЦИЈАЛНА

Рођена да би кукала на свекрву. На *Твитеру* кука од августа 2012. године.

ЈЕЛЕНА ЈОВАНОВИЋ

Рођена је 25.12.1998. у Пожаревцу. Поезију је почела да пише још као девојчица. Свеску у којој је римовала своје прве стихове на најразличитије теме назвала је *Моја прва песничка збирка*. Прошло је доста времена од тада и у међувремену је сазрела, а са њом је сазрео и њен стил писања, те су настале песме које су заиста чиниле прву праву песничку збирку. „Карта за вечност“, песма по којој је збирка добила име и којом затвара збирку, можда најбоље проговара о главном мотиву свих њених песама – љубави. Све претходне песме говоре о љубави на свој начин и припремају нас за ту најважнију карту, која може да победи чак и смрт: *Ако желиш да превариш смрт / Заслужи место у нечијем срцу*. Љубав је води кроз живот и отуда толико љубави у њеним песмама. Дипломирани је професор српског језика и књижевности и студент докторских студија србистике на Катедри за српски језик са јужнословенским језицима на Филолошком факултету Универзитету у Београду, смер: Српска филологија. Ради као хонорарни лектор и коректор у оквиру сектора за издавачку делатност САНУ и професор српског језика и књижевности у Приватној основној школи „Владислав Петковић Дис“. Уврштена у „Зборнику маште“ и „Зборнику наде“, у издању *Креативне радионице Балкан*. Лекторисала књиге Стефана Вучевског: „Забавна слова“ и „Најзабавнији универзум“.

ЈОВАНА ЂИРКОВИЋ ДУМАНОВИЋ

Основну школу је завршила у Блацу, као и Гимназију. Завршила је Факултет политичких наука у Београду. Дипломира-

ни је новинар и комуниколог, као и мастер новинарства који је, такође, завршила на Факултету политичких наука. Током своје професионалне каријере радила је у више дневних новина и на порталима. Поред писања и новинарства бави се и маркетингом и ПР-ом. Хоби су јој писање, историја, археологија и генерално уметност. Уврштена је у зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“ и „Зборник хумора и сатире“.

МР МИЛЕНКО МИХАЈЛОВИЋ

Рођен је 1953. године у Београду, где је завршио Факултет ликовних уметности у класи Мирјане Михаћ. Магистрирао је 1987. године се изложбом из циклуса „Локвањи“. Сликарски опус сврстава у циклусе – самосталне изложбе: 1985 – *Босна*; 1987 – *Локвањи*; 1989 – *Београдски кровови ноћу*; 1990 – *Сопоћани*; 1990 – *Магија Београда*; 1991 – *Птице*; 1991 – *Жртва*; 1992 – *Коже*; 1993 – *О реци*; 1993 – *Картони*; 1995 – *Хиландар*; 1997 – *Ходочаиће*; 2000 – *Окамењено море*; 2002 – *Црно-бели свет*; 2003 – *Цез и блуз портрети*; 2004 – *Београд од кафане до кафане*; 2007 – *Метеори*; 2010 – *Београд (у малом) кога више нема*; 2011 – *Служба*; 2012 – *Нешто с анђелима*; 2013 – *Београдски круг оловком – цртежи*; 2014 – *Савамала – туш, четка*; 2015 – *Сећања, снови, привиђења (триптих Шиндик, Бока, Миленко)*; 2018 – *Већ виђено*; 2018 – *Воденице*; 2019 – *Дивљи Београд (цртежи комбиована техника)*; 2019 – *Трпеза*; 2022 – *Пријатељи (портрети)*; 2023 – *Београдски блуз* и 2024 – *Из повоја...* Објављене књиге карикатура: 1989 – *Србија*; 1991 – *Вођа*; 1994 – *Братоо-слободилачки рат*; 1994 – *ОНО*; 1997 – *Бре*; 1998 – *Цајке* (прво издање – последњем се не назире крај)... Најзначајније, наручене илустрације за књиге: 1995 – *Зеци пеци пец* – по тексту Зорана Станојевића а на идеју Николе Шиндика; 2001 – *Приче о буба шваби* – Граде Николића; 2013 – *Дебела трагедија* – Боре Ђорђевића; 2019 – *Унуци друга бића* – Дулета Миловановића... Својим карикатурама украсио странице и насловне стране многих новина: *Студент*, *Младост*, *НОН*, *Комунисту*, *Младина*, *Катедра*, *Зоом репортер*, *Борба*, *Новости*, *Књижевне новине*,

Књижевна реч, Данга, Дуга, НИН, Наша крмача, Геополитика и низу других штампаних гласила. Креирао плакате за позоришта „Бошко Бука“ и „Атеље 2012“ - Учесник и добитник награда за карикатуру „Пјер“. Члан је УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Има статус истакнутог уметника. Члан је и Креативног тима *Креативне радионице Балкан* као уредник визуелних садржаја. Живи и ради као слободан уметник у Београду.

СИНИША МИТРИЋ

Рођен у Сарајеву 1969. Филозофски факултет завршио у Београду. Запослен у Математичкој гимназији као наставник филозофије. Члан УКС и Удружења „Милутин Миланковић“. Објавио више поетских и прозних дела, стручних чланака и социјално-ангажованих текстова. Ожењен, отац троје деце. Шета уз Дунав и верује у добре исходе битисања.

SAŠA MILIVOJEV

Rođen 08.01.1974.godine. Rodom iz mesta Melenci pokraj Zre-njanina, od oca Žive i majke Ivanke Milivojev. Objavio četiri knjige poezije za decu. Član „Kreativne radionice Beograd“ i „K.K.Branko Radičević“ - Žitište. Učesnik mnogih humanitarnih akcija. Proizvo-đač nagrađenih vina i rakija.

СТЕФАН МАРКОВИЋ

Има 22 године, и долази из Шапца. Нема пуно искуства што се писања тиче, али је увек био фасциниран поезијом, и радо бих је увек читао. Жели да напомене да се први пут сусреће и са писањем и књижевним конкурсима уопштено.

БОЈАН КАНАЧКОВИЋ

Рођен 3.1.1981. у Смедереву. Од 2013. године редован тро-шитељ времена на *Твитеру*. Уврштен у „Зборник хумора и сати-ре“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

НЕМАЊА МИЛОВАНОВИЋ

Рођен у Горњем Милановцу пред крај лета 1988. године, одрастао уз Балашевића и Тап 011. Преко дана грађевински инжењер у Београду. Омиљени писци Достојевски и Орвел. Сања о кући на мору и да напише књигу. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ПЕТАР ОРОЗОВИЋ

Рођен у Варешу, БиХ 1952 године. Дипломирао на ФОН-у и на Физичком факултету у Београду. Пише песме, кратке приче, афоризме, мудре мисли, дечије песме... Има објављену књигу поезије „Пукотина љуштуре“.

ALISA NAMZA ALIJEVIĆ

Rođena je 25. jula 1984. godine u Beogradu. Po profesiji je stomatološka sestra i zubni protetičar. Poreklom je Goranka. Poezija, misaoni tekstovi, priče i delovi iz dnevnika zastupljeni su joj u časopisima za umetnost, kulturu i filozofiju, kao i u međunarodnim antologijama. Dobitnica je mnogih književnih nagrada i priznanja. U Puli (Hrvatska) joj je 2023. godine uručena specijalna povelja „Vesnа Španić“. Objavila je knjigu pesama *Koren mi nebo doziva* (2022.), koja je prevedena i na engleski jezik. 2023. objavljuje knjigu „Carski rez za nevinost“, takođe prevedena na engleski jezik. Piše na srpskom i goranskom jeziku, služeći se slobodom usvojene leksike iz svih jezika bivših jugoslovenskih naroda. Pored maternjeg, u koji stanu svi jezici bivše Jugoslavije, govori francuski, engleski i ruski. Od 2008. godine živi i stvara u Luksemburgu.

ГАЛИНА ТУВАЉЕВИЋ

Рођена 1995. у Сарајеву, тренутно живи у Брчко Дистрикту са сином Вуком и ћерком Аном. Упоредо са Гимназијом похађала четворогодишњу школу Иконописа „Небеска Царица“, бавила се плесом, фолклором, реалним аикидом, писањем и као сви Балканци хумором. Кад се све то споји у једну особу добијете расплесаног писца и смијешног сликара са пар Стивен Сигал

потеза у рукаву, али док се није удебљао. Слика има хиљаду ричи зато би ми било лакше биографију осликати уљем на платну, али се боји да би је протумачили другачије. Освојила прво и друго мјесто у такмичењу у аикидо-у и пар награда за цртеже, такође имала изложбе на којим су купљене слике које сада красе, нада се, зидове кућа а не ладице ормара. Осим по кафанама излазила и по новинама и репортажама дневника и емисија као спортиста и сликарка. На свим језицима можете наручити слике иако говори три (српски, њемачки и енглески), а ускоро завршава први роман. Уврштена у Зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник наде“ и „Зборник хумора и сатире“.

СИЛВИЈА ПОДЛЕЗНИК

Рођена 15. 12. 1977. у Шапцу. Педагошке струке, а ради у грађевини и продаје сладолед... Воли да глуми, најпознатија као оперска певачица у серији „Вера“ и чуварка затвора у Сенидном споту за песму „Делија“. Неизлечиви хедониста. Кад оде у пензију, живеће на мору.

СИНИША ВУЛИЋ

Рођен у Београду 16. новембра 1998. Завршио X гимназију „Михајло Пупин“ и Филозофски факултет Универзитета у Београду где је стекао звање мастер историчара 2022. године. Образовање наставио као докторанд на Факултету политичких наука Универзитета у Београду 2024. године. Тренутно сарадник Историјског музеја Србије. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

САНДРА ДАМЉАНОВИЋ

Рођена 19. новембра у Ужицу. Воли књиге и позориште, а обожава да фотографише.

IRENA JOVANOVIĆ

Rođena je 1971.godine u Zaječaru, Srbija, gde živi i stvara. Diplomirala je na Fakultetu primenjenih umetnosti i dizajna u Beogradu, na odseku Dizajna keramike i porcelana, Master nivo. Kao akademski umetnik izlagala je keramičke skulpture, apstraktne crteže i kolaže, crteže aktova i kroki crteže, akvarele pejzaža, ulja na platnu, na 20 samostalnih i puno grupnih izložbi, učestvovala u brojnim kolonijama.

Poeziju je počela da piše za vreme studija, 1992. godine. Od 2011. godine piše i poeziju na engleskom jeziku. 2013. godine joj je po konkursu izdavačka kuća iz SAD Inner Child Press objavila prvu knjigu poezije na engleskom jeziku „Let It Be“: (<https://www.innerchildpress.com/irena-jovanovic.php>). Pesme su joj na engleskom jeziku objavljene u časopisima: Carty's Poetry Journal, Prodigy, Cold Moon Journal, Glimpses, Ruminations, Kobial24.net, imagine@poesia: Raging Moon - Dylan Thomas 2024, Poetryzine Magazine, Enheduana, i drugim. Na srpskom jeziku, pesme su joj objavljivane u mnogim časopisima i zbornicima: *Razvitak*, *Krajiński vidokrug*, *Bdenje*, *Arte stih*, *More na dlanu*, *Split na dlanu*, *Molitva Orfeja iz podzemlja*, *Sremskokarlovački pesnički brodovi*, *Biljober*, *Beogradski krug kredom*, *Čegarske vatre*, *Pesnički tragovi Zaječara*, *Nekazano*, *Let proleća*, *Vihorovo Ilindansko saborovanje*, *Pjesnik-svetionik*, *Između dva sveta*, *Scena Crnjanski 44*, u zbirci poezije „Frida“, *Mojsinjski sabornik 3*, *Stihom ispisujem dušu*. Takođe je objavljivala i u onlajn časopisima: *Zvezdani kolodvor*, *Poezija onlajn*, *Petruška nastamba* i drugim. Ima više zbirke poezije u pripremi. Dobitnik je treće nagrade „Milorad Petrović Seljančica“ 2024.godine u Velikoj Ivanči kod Mladenovca za pesmu „Kao plavi cvet“. Dobitnik je treće nagrade za ljubavnu pesmu na konkursu koji je raspisao K.K. Ivo Andrić iz Zemuna 2024.god. (za pesmu „Mogla bih“). U svom gradu Zaječaru je osnovala i vodi Ženski poetski klub „Vlat“ sa tridesetak članica, kao i zaječarski ogranak SKOR-a (Savez književnika u otadžbini i rasejanju, sa sedištem u Novom Sadu), a onedavno je u tom Savezu glavni i odgovorni urednik svih štampanih izdanja SKOR-a.

ЈЕЛЕНА НЕШОВАНОВИЋ

Рођена 8. септембра 1990. године. Ужичанка залутала у Београду. Уврштена у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

СВИЈА PERANOVIĆ КОЈИЋ

Рођена је 1968. године у Брчком, БиХ. После завршене средње школе у родном граду наставља да живи и да се школује у Salzburгу, Аустрија, на Вишој економској школи, упоредо студирајући германистику, а касније у Брчком на Педагошкој академији психологију. Данас живи са породицом у Аустрији и активно се бави književним и научним радом. Аутор је шест самосталних knjiga, четири за одрасле: „Гдје лубав спаја“, „Друга страна живота“, „Градимо mostove sreće“ и „Alhemija uma i duše“, и двије дечије: „Најде да се играмо“ и „Разиграни svijet malog školarca“. Заступљена је у више десетина зборника Босне и Херцеговине и региона, али и širom svijeta. Члан је и ambassador mnogih regionalnih и internacionalnih književnih удружења. Учесник је више међународних pjesničkih festivala. Добитник је mnogih nagrada и priznanja и преводена на више страних jezika.

МАРКО АРЕЖИНА

Рођен у Београду 1987. године. По струци струковни економиста у области маркетинга и трговине. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МАРИЈА BOGUNOVIĆ

Завршила струковну farmaciju. Ради у апотеци. Бави се усавршавањем engleskog jezika. Zaljubljenik у umetnost. Voli životinje а posebno mačke. Želja joj је да у skorijoj budućnosti postane predavač engleskog за najmlađe.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Рођена је 1955. године у Куршумлији (воли да каже: првој српској престоници). Супруга је и мајка три кћерке. А сада пен-

зионер(ка) (после 45 година рада на пословима економисте и више позиција у каријери) и Стефанова бака. Идеолошки неприклоњена групама или појединцима, правдољубива, осећајна, што јој оставља простора за слободну лирску мисао, да ствара најбоље што уме. Прве научене песме биле су из дедине пожутеле песмарице народних песама у селу Добри До, под Раданом, а њени стихови и приче, датирају још од првих научених слова и трају до данас. Сваки стих, реч и реченица окрепљују и лече њену душу. То је Божије промишљање у човеку о љубави, животу, свету, лек од тескоба... И није до ње, до Њега је. Како су се наметале животне околности (пословне, брачне и родитељске обавезе), користи прво слободно време да обједини делић написаних стихова и објављује 2014. године, збирку поезије „Између јуче и данас“, 2016. године збирку поезије „Право на живото“ и 2018. године „Са свитањем“, а најављује нове збирке поезије. Заступљена је у више зборника и антологија, а такође, учествује на међународним и домаћим фестивалима по позиву.

ДРАГАН ВАСИЋ

Рођен је 1963. године у Новом Кнежевцу. Школовао се на одељењу новосадског ФТН у Кикинди и на ПМФ у Новом Саду. Тренутно живи у Кикинди и ради као наставник физике у Мокрину и Падеју. Пише драмске текстове, кратке приче и романе. Током 2022. године објавио је збирку кратких прича *Кратак спој* и роман *Не*, током 2023. године објавио је роман *Преварени* и збирку кратких прича *Контрапункт*, а током 2024. године објавио је збирку кратких прича *Приче о суноврату* – све у издању *Креативне радионице Балкан*.

НАДА ХАЦИ-ПЕРИЋ

Рођена је у Призрену, 1959. године. Дипломирани је правник, до недавно судија Апелационог суда у Београду. Аутор је збирки песама: *Враћам се* (2015), *Пођите са мном* (2016), *Надалиште* (2017), *Прибежиште* (2018), *Исходиште* (2019), *Песма на дар* (2021), *Сретечки поменик* (2022), *Гнездо* (2023), *Алка*

2024, монографије *Запис из Призрена, са извора* (2020), књиге завичајних прича *Дани* (2023). Њене песме и путописи су заступљени у часописима: *Стремљења*, *Жрнов*, *Жички благовесник*, *Летопис Матице Српске*, *Нова Зора*, *Сизиф*, у зборницима Удружења писаца *Поета* из Београда, Удружења књижевника *Уметнички хоризонт* из Крагујевца, Удружења *Дунавски венац* из Београда, удружења *Знакови поред пута* из Вишеграда, Културног удружења *Златна реч*, *Српска круна* из Беча, Зборницима *Креативне радионице Балкан*, као и Зборницима *Удружења српских писаца Швајцарске*. Песма „Молитва Светом Спасу“, објављена у *Алманаху Међународног фестивала поезије у Санкт Петербургу* освојила је награду читалаца. Иста песма добила је и специјалну награду на конкурс *Бешеновска приношења*, при манастиру Бешеново у чијем је зборнику такође заступљена. Збирка песама *Сретечки поменик*, написана на сретечком народном говору добила је специјалну похвалу на фестивалу књижевног стваралаштва о селу у републици Србији у организацији Друштва за народно просвећивање *Светионик-Крагујевац 2022.* године. Члан је Удружења књижевника Републике Србије и члан Друштва књижевника Косова и Метохије. Живи и ствара у Београду од 1999. године.

MIRJANA MILAČIĆ BAJIĆ

Рођена и живи у Београду, где се и школовала. Завршила основне и специјалистичке студије из оралне хирургије на Стomatолошком факултету као и Магистарске студије на катедри за ORL на Медицинском факултету UNI у Београду. Има и звање лекара акупунктуролога. Касније више стручних и научних усавршавања и пројеката. Паралелно студирала и на Филолошком факултету-svetsku књижевност са немачким језиком. Радила у струци у Београду, Швајцарској и региону као запослена, самостална и или консултант. У пензији од 2010. Писањем се бави од детинјства. Добила више награда, плакета, похвала и признања. Пише поезију и прозу. Издала књиге поезије: „Romansa звана...“ *Књижевни салон Стенка* 2019 и „Из дневника једног времена док клатно својој сени бежи...“ SKOR 2021 као и „Очеви и деца“ сатиричне и друге приче – *Српско уметничко друштво* Београд 2022. Заступљена у преко 80

zajedničkih izdanja. Pojedine pesme su joj prevedene na engleski, ruski i bugarski jezik. Pored pisanja bavi se i drugim oblicima umetnosti: Umetničkim oblikovanjem nakita i minijatura od keramike i drugih prirodnih materijala, umetničkom grafikom i umetničkom fotografijom. Izlagala na više samostalnih i kolektivnih izložbi.

ДЕЈАН ТРАЈКОВИЋ

Дипломирао на Академији технолошко-васпитних струковних студија у Нишу, на одсеку у Врању, смер Технолошко инжењерство. Стекао је звање Струковни мастер инжењер технологије. Запослен је у јавној установи *Центар за развој локалних услуга социјалне заштите* у Врању као службеник за послове заштите, безбедност и здравље на раду. Положио је стручне испите из области безбедности и здравља на раду, као и из области заштите од пожара. Има завршену обуку из области руковођења и координације у ванредним ситуацијама, као и обуку за припаднике цивилне заштите за задатке заштите и спасавања од пожара, као и обуку из прве помоћи. Од 2013. године ангажован је као припадник специјализоване јединице цивилне заштите. Активан је члан хуманитарног удружења „Коце Заувек“ из Врања и добровољни давалац крви. Страствени је колекционар стрипова, албума, сличица, Киндер фигурица, страних новчаница, маркица и значки. Ужива у игрању малог фудбала, испијању кафе и страстvenом гледању филмова и серија.

MARIJA KANDIĆ

Рођена 1984. године у Шапцу. Инженер farmaceutске технологије. Живи и ради у Шапцу. Добитник прве награде на литерарном konkursu Библиотеке шабаčke „Ispleti mi priču“ за 2023. годину у категорији одраслих. Добитник прве награде на песничком konkursu „Oda suncokretu“ за 2024. годину. Један од аутора са književnog portala kratkeprice.net. Prisutna као аутор у неколико književnih zbornika. Imala izloženu fotografiju у оквиру фото-konkursа „Буђење“ Библиотеке шабаčke.

STEVAN ŠARČEVIĆ

Rođen je u Subotici, 1962. godine. Višestruko nagrađivan i objavlјivan po svim zamislivim i nezamislivim publikacijama u regionu, objavio je pet romana, tri zbirke priča i jednu zbirku poezije. Prevođen na slovenački, mađarski, ruski, francuski i engleski jezik.

БОЈАНА МАРКОВИЋ

Рођена је 14. 06. 2003. године у Зворнику. Основну школу „Вук Караџић“ и Средњу школу „Милорад Влачић“ завршила је у Власеници. Написала је двије збирке пјесама: „Правда за животиње“ у издању Културно издавачког центра „Српска кућа“ из Пожаревца и „Аморова стријела“ у издању Независног издаваштва „Пресинг“ из Младеновца. Уврштена у „Зборнику маште“ и „Зборнику наде“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МАЈА ВУКАС

У свет медија ушла као дванестогодишњакиња са ауторском емисијом на локалној телевизији. Прошла све врсте медија, од телевизије, преко радио и штампаних до дигиталних. Могли сте је видети и у неким домаћим серијама и филмовима и у пар страних реклама. Тренутно ради као водитељка. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МИРЈАНА КОПАЊА

Рођена у Кули 1973. године, одрасла у Бару у Црној Гори, где је завршила основну школу и гимназију. Од 1992. године живи у Београду, завршила Шумарски факултет, одсек Пејзажна архитектура. Међутим, никад није радила у струци, већ је власник козметичког салона. Велики љубитељ животиња и донекле посветила све своје ресурсе спасавајући исте. Хобији: кактуси и сукулентне биљке, као и читање свих могућих књига од стручних до популарне психологије. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

САРА РАДОШ

Рођена 12. 5. 2002. на празник светог Василија Острошког, живи у Београду и од малих ногу се бави књижевношћу, било да је у питању читање или писање. Кад је у питању поезија углавном се бави писањем родољубиве поезије. Тренутно студира руски језик, књижевност и културу на Филолошком факултету у Београду и студент је четврте године. Уврштена у „Зборник успомена“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ВЛАДИМИР ЂОКИЋ

Рођен је 3. маја 1987. у Лозници где је завршио основну и средњу школу. Медицински факултет у Београду завршио је 2012. године и на истом се запослио као асистент и касније доцент. Тренутно запослен на „Мауо Clinic“ у Рочестеру, Минесота, САД. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МИЛИЦА ЈЕЛЕНИЋ

Професор српског језика и књижевности и докторанд српске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Активно објављује књижевну критику у периодици. Објављивала је поезију у часопису за културу и уметност „Неказано“ (Бар). Добитник је прве награде на конкурс у „Трагом Настасијевића“ 2022, похвале на књижевном конкурс у „Доситејево златно перо“ 2023, треће награде на XXXII Светосавском књижевном конкурс у Народне библиотеке „Његош“ у Књажевцу, 2024.

NENAD ČOKULOV

Rođen je 1992. godine u Zrenjaninu. Pisanjem je počeo da se bavi od malih nogu pišući kratke priče o svemu što mu je prolazilo umom. Svoju prvu knjigu pod nazivom *Duh šume*, ujedno i prvi deo serijala 47, je objavio krajem 2022. godine u izdanju izdavačke kuće *Nova Poetika*. Drugi deo serijala pod nazivom *Senka* je objavljen dve godine kasnije u izdanju Izdavačke kuće *Besani*. Serijal knjiga Nenada Čokulova će se sastojati od 47 delova. Dobar deo života

Nenad je proveo u prirodi. Jedan period je čak i živeo u šumama Istočne Srbije. Planinarenje, kampovanje i snalaženje u prirodi su samo neke od aktivnosti kojima se rado bavi. Pored toga, veliki deo Nenadovog života predstavlja sport. Takmičar je zrenjaninskog Ju Jutsu kluba *Bijinkan*, beogradskog BJJ kluba *Rio Grappling*, kao i Akademije Borilačkih sportova iz Loznice. Osvajač je brojnih nacionalnih i internacionalnih medalja. Završio je master studije na rudarsko geološkom fakultetu i trenutno živi u Loznici sa svojom devojkom Milom.

JELENA ANTIĆ

Rođena je 07. oktobra 1995. u Nišu, gde danas živi sa svojim suprugom i sinom. Po struci je master inženjer arhitekture. Jedan je od tri osnivača firme za arhitektonsku vizualizaciju i dizajn enterijera pod nazivom „DAMA architecture“. Pisanjem se nije bavila sve dok joj otac nije tragično preminuo kada je napunila osamnaest godina. „Dodir sa tolikom tugom u meni je probudio pisca. Jednog dana sam ustala, sela za sto i počela da pišem kao da je to nešto što radim svakog dana. Prvih pet godina nikome nisam rekla da se bavim pisanjem.“ Autor je trilogije epske fantastike „Oniks“ koju čine delovi: „Crno kao oniks“, „Belo kao selenit“ i „Crveno kao garnet“. Trilogija je izdata u okviru izdavačke kuće *Begen Comerc* koja plasira trilogu kako u Srbiji tako i u susednim zemljama.

ИВИЦА МИШИЋ

Рођен 24. маја 1994. у Пожаревцу, а своје детињство провео у Смољинцу. Данас живи и ради у Београду и ускоро треба да докторира на економији. Два Дебила је страница коју је написао 2018. године на којој испољава своју креативност, а настала је из његовог личног револта јер није могао пронаћи посао у Србији и на сваком разговору добијао исти одговор: „Ви сте пре-квалификовани.“ Данас страница броји преко 60 хиљада људи, али и даље многи не знају да не постоје две особе које воде страницу, те се често нашали и каже да је оба дебила, заправо, он.

TIJANA KRSTEC

Rođena je u Beogradu na dan prvog srpskog Ustava (Ustava Kneževine Srbije), iako mnogo godina nakon te 1835. godine. Povezanost s ovim datumom nekada je pronalazila u studijama prava. Iako Pravni fakultet nije završila, uspešno je pohađala jednogodišnji program u *Centru za ženske studije*. Svoj doprinos ženkom pokretu dala je kao koautor zbornika „Neko je rekao feminizam“ (Rekonstrukcija ženski fond, 2008). Ovaj zbornik kasnije je postao deo obavezne literature *Centra za ženske studije*. Pisanje je, kako kaže, njen „porodični gen“, što je dokazala još u srednjoškolskim danima, kada je tekstom „Život u Srbiji“ inicirala nastanak istoimene rubrike u satiričnim novinama „Naša krmača“. Tokom godina, Tijana je svoju energiju usmerila na doprinos zajednici kroz volontiranje i aktivno učešće u brojnim programima i inicijativama. Profesionalno iskustvo i veštine sticala je u domaćim i međunarodnim kompanijama, kao i na projektima u nevladinom sektoru. Danas samostalno pruža usluge u oblastima marketinga, digitalnog dizajna i administracije, kombinujući kreativnost i poslovne strategije. Jedna je od osnivača i član Kreativnog tima *Kreativne radionice Balkan* koji okuplja autore širom Srbije, regiona i regionalne dijaspore.

DRAGAN MITIĆ

Za svoja literarna dela pisana kao proza ili poezija, koja je počeo da objavljuje tek od 2020. godine, dobio veliki broj uglednih nagrada, diploma i pohvala u državama celog regiona pošto piše i objavljuje na više jezika. Njegova brojna literarna dela koja su nastala od 2020. do 2024. godine su objavljena u dve samostalne zbirke „Moje pesme“ i „Moje priče“, u izdanju *Nova poetika*, Beograd 2024 obe kao nagrade na konkursima *Zlatni hrast* 2021. in 2022., za pomoć pri izdavanju autorskih knjiga. Poeziju smatra osnovom svakog dobro napisanog literarnog teksta. Inače su njegova dela po pravilu izabrana na međunarodnim konkursima i objavljena u više od trista knjiga ili u poznatim književnim časopisima u čitavom regionu, našle su mesto i u više antologija, zbirki i zbornika, a neka su već prevedena na slovenački, makedonski, bugarski, ruski, engleski i poljski jezik. Neke od nagrada: „Milovan Vidaković“, „Musa Čazim Čatić“, *Slavističnega*

društva Dolenjske i Bele Krajine, Slavističnega društva Celje, „Pavle Tončić“, „Stjepko Težak“, Revije za leposlovje, umetnost in družbena vprašanja MEDMET, „Zlatno pero“ Ljubljana 2022, KNS Sarajevo, „Zlatni triptihon najbolje ljubavne pesme“, Pisci i Književnost – Poezija zlatih stihova, „Literarno gibanje Šentjakobsko je poezija“, „Mladika“ iz Trsta, „Nedelja“ iz Celovca.

КРИСТИНА ЈЕВТИЋ

Рођена је 10. септембра 2000. године у Крушевцу. Тренутно живи у Београду, где студира на Филозофском факултету Универзитету, смер историја уметности. Поред историје уметности, бави се фотографијом и поезијом. Члан је Удружење МУК (Млади Уметници Културе). Њене песме објављене су: на блогу Удружења МУК, на сајту ПОЕЗИЈАСРБ, затим у шпанском часопису АЗАХАР, хрватском часопису ДИСКУРС. Добила је награду на међународном такмичењу ГРАДОВИ ОД СТИХОВА: *Златни град*, 4. део - Писци и књижевност.

МАРКО БРАНКОВИЋ

Рођен 22. марта 1977. у Београду. На Твитеру лупета под псеудонимом Мики Седми. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Пише поезију и афоризме. Објављивао у домаћим и међународним часописима за књижевност. Заступљен у заједничким књигама, домаћим и међународним зборницима, као и више лексикона, антологија и алманаха. Поезија Младомира Кнежевића је превођена на македонски, арапски, ромски, хрватски, шпански, енглески и руски језик. Објавио четрнаест књига поезије.

KATARINA PAVLOVIĆ

Rođena je 1.11.1980 god. U Valjevu. Osnovnu i srednju Ekonomsku školu završila je u Valjevu. Nakon toga višu školu za obrazovanje vaspitača u Šarpcu, pa Učiteljski fakultet u Užicu. Majka troje

dece i vaspitač po profesiji. Radi u PU „Milica Nožica“ u Valjevu. Učestvovala je u pesničkim konkursima „Poezija vinom obojena“ i „Šraf 2023“, „Sinđelićeve čegarske vatre“ i „Biljober“ u čijim zbornicama su štampane njene pesme. Na manifestaciji *Biljober* u Sokobanji osvojila je treće mesto. U junu 2024. je iz štampe izašla njena zbirka pesama „Ne pitaj me“ u izdavaštvu *Nove Poetike*.

ДИНКО ОСМАНЧЕВИЋ

Пише афоризме, пјесме, приче. Бави се енигматиком. Дугогодишњи колумниста *Независних новина*. Афоризме и друге сатиричне радове објављивао у свим дневним новинама у Републици Српској и Србији, као и у другим новинама, бројним часописима и књижевним магацинима („Књижевне новине“, Београд, „Књижевни преглед“, Београд, „Суштина поетике“, Глушци, „Књижевно перо“, Ријека, „Неказано“, Бар, „Мост“, Мостар, „Крајина“, Бања Лука, „Нова стварност“, Бања Лука...), као и у жанровским листовима на Западном Балкану и Словачкој. Радови су му читани на радију и телевизији („Зврк“, „Облак у бермудама“...). Заступљен у БХ, екс ЈУ и балканским антологијама афоризама: *Панорама крајишког хумора, Побуна можда не масе* (БиХ), *Ех Ју антологија афоризама* и *Извајане мисли 4* (југословенске антологије), *Балканска антологија афоризама, Бисери балканског афоризма, Ко је ко у афоризму, Бричење на петелот, Балканска антологија еротског афоризма...*), као и у неколико десетина (антологијских) збирки афоризама и зборника. Објавио збирке афоризама „Велики прасак“ (2019), „Златне резерве“ (2021) и „Афористична артиљерија“ (2023.), све у издању београдске *Алме*. Награђиван на конкурсима и фестивалима хумора и сатире: Прво мјесто на фестивалу *Смејада* 2013, Друго мјесто на фестивалу *Смејада* 2011, Прво мјесто на конкурсима за најбољи нф афоризам часописа *Terra* и Удружења *фанови научне фантастике* Београд, *Златни афоризам „Клуба умјетничких душа“* Мркоњић Град 2021, *Позлаћени трипут*, Друго мјесто и сребрна плакета за најбољи спортски афоризам 2022, у Новом Саду и друге бројне награде и похвале. Научнофантастичне и друге приче објављивао у часописима: „Га-

лаксија“, „Орбис“, „Terra“, „Суштина поетике“, „Фарос“, „Град“ (Крушевац), „Неказано“, „Ђердан“, „Илустрована политика“..., у бројним интернет часописима и порталима, као и у двадесетак (антологијских) збирки прича. Награђен за Најбољу домаћу нф причу објављену у „Галаксији“ (2000), Друго мјесто на конкурс за причу Ротари клуба *Медијана* из Ниша (2022), Друго мјесто и сребрна плакета на конкурс за најбољу причу *Марко Мартиновић Цар* (2022), као и друге награде и похвале. Пјесме објављивао у дневним новинама, часописима и књижевним магазинима. Заступљен у бројним збиркама и зборницима поезије. Награђен Сребрном плакетом (друго мјесто) на конкурс *Муса Газим Батић*, за најбољу пјесму Босне и Херцеговине (2020), као и друге награде и похвале. Бави се енигматиком. Објављивао у „Ђердану“, „Упитнику“, „Фаросу“, „Квизорами“, „Независним новинама... Заступљен у *Лексикону загонетача Босне и Херцеговине*. Дуогодишњи колумниста *Независних новина* и дуогодишњи дописник часописа *Шехер* Бања Лука који излази у Мотали (Шведска). Члан *Удружења књижевника* Републике Српске од маја мјесеца 2023. године.

МАЈА ЂУКАНОВИЋ-ОСМАНЧЕВИЋ

Рођена 29.5.1977. у Чачку, где је завршила основну школу и Гимназију. Правни факултет је завршила у Крагујевцу. Пише од основне школе када је и постала члан Књижевног клуба „Драгослав Грбић“ из Чачка. Пише поезију, хаику, кратку прозу. Заступљена је у многобројним зборницима и часописима у Србији и региону. Заступљена и у *Зборнику хумора и сатире*. Похваљивана и награђивана за свој рад. Члан Књижевног клуба „Драгослав Грбић“ из Чачка, члан УСКОРА-Удружења књижевника у земљи и расејању, члан Међународног удружења књижевника „Неказано“ из Бара, Друштва књижевних стваралаца „Васо Пелагић“ Пелагићево и Удружења радника и уметника Србије и Црне Горе са седиштем у Горњем Милановцу. Објавила је збирку поезије „Са покошених ливада“ (2000.), а њена друга збирка пјесама је у припреми. Удата за афористичара и писца Динка Османчевића из Бањалуке, тако да живи и ствара на релацији Бањалука – Чачак.

SRĐAN PETROVIĆ

Rođen je u gradu Zaječaru. Nakon završene gimnazije upisuje rudarsko tehnički Fakultet u Boru. Jedan je od autora u *Zborniku uspomena, Zborniku za nezaborav, Zborniku mašte, Zborniku nade i Zborniku humora i satire*. Svoje misli, šale i aforizme za sada objavljuje na društvenoj mreži *Twitter* (pod nikom - Lepo smo ti govorili) i na *Instagramu*. Ukoliko čitate ovu biografiju, autor je pomalo i duhovit.

ТОДЕ РИСТО БЛАЖЕВСКИ

Карикатурист, хуморист, есеист и аниматор. Рођен је 06.05.1948 године у Скопљу. Дипломирао је на правном факултету Универзитета „Св. Кирила и Методија“ у Скопљу. Од 1966 године пише хумористичке приче, афоризме и есеје за карикатуру, црта карикатуре, цртеже и стрипове, израђује анимиране и цртане филмове и слика. Његова дела су објављивана у: зборницима *Најкраће приче* (Београд), *Дивка* - (Београд), Зборницима *Креативне радионице Балкан*, (Зборник успомена, Зборник деци с љубављу, Зборник чувара природе, Зборник маште, Зборник наде...) – Београд, електронских магазина: *Етна и Шипак*, (Београд), *Ух! Аха* – Сплит (Хрватска), *Носорог* (Бања Лука), *Фенамизах* (Истанбул), *Санат-Дернеги* (Ексишехир), *Велика енциклопедија карикатуре* (Big Encyclopedija of Carikature), затим у новинама: *Студентски збор, Остен, Македонски Остен, Млад борец, Нова Македонија, Вечер, Бирлик, Република, Комунист, Трудбеник, Просветен работник, Металург* итд., као и часописима: *Мит, МК ревија, Корени, Разгледи, Тренд, Огледало, Современост, Свет, Стожер, Стремеж, Житие, Виц...* у Македонију, *Џу бокс* (Београд), *Стриел* (Софија), итд. Објавио је књиге: *Нула Вавилонска* (1995), албум карикатура, *Хомо балканикус ептен занесеникус* (1999), албум политичких карикатура, *Јас сум виновен за сè* (2008), збирка хумористичких прича и афоризма, *Аспекти на карикатурата* (2014), јесеи за хумор и карикатуру, *Воинственото перце* (2015) албум антиратних карикатура, и *Јас не сум виновен за ништо*, (2018) збирка хумористичких прича, афоризма и карикатура, *Кон Европа - по наш пат* (2024)- албум карикатура... Његова дела са македонског, су преведена на енглески, бугарски, српски, турски, француски и руски језик.

SNEŽANA RAKOVIĆ

Rođena je 12.12.1977. godine u Bosanskoj Dubici. U rodnom mjestu završava osnovnu školu i Gimnaziju, a Filozofski fakultet, u Banjaluci, gdje živi i radi. Udata je i majka jednog djeteta. Iz hobija se amaterski bavi pisanjem i šalje svoje priče i pjesme na razne konkurse u zemlji i inostranstvu.

СТЕФАН ХЕЛЕР ТРАЈКОВИЋ

Рођен у Врању. Бави се писањем од 2014. Дипломирао англистику 2017. године. Написао збирку песама „Дани мизантропије“ априла 2023, тражи издавачку кућу за издавање збирке песама. Писао за Штавионицу на препоруку Уне и Реље Ел Катиба Антонића. Написао им пар кратких и јако контраверзних прича и били су јако увређени и изненађени његовим експлицитним и вивидним описима убистава и клања. Био на кратко члан новинарског удружења *Чаршија* у Врању. Аматерске природе, описивао град без лажи из новинарског угла и контекста. Тамо су били само изненађени. Ради тренутно на јужњачкој трилогији на енглеском. Радови у току, као и на другим пројектима. Учествовао у три Зборника *Креативне радионице Балкан*: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“ и „Зборнику маште“. Учествовао у *Стихији*, песничком окупљању у Врању од 2017. до 2019. Води се латинском крилатицом: „Акта, нон верба...“

СТЕФАН СТОШИЋ

Рођен је 02. 7. 2003. године у Врању. Основну и средњу школу је завршио у родном Бујановцу. 2022. године уписује Природно-математички факултет у Новом Саду који тренутно похађа. Писање му је, поред цртања, један од дражих хобија којим би желео да се бави. Аутор је инстаграм странице „Писац из магле“ (@pisac_iz_magle) на којој објављује своје ауторске песме, колумне и текстове. Теме његових песама су бунтовништво, историја, митологија, религија, љубав, наше друштво и филозофија. Највећи књижевни узор му је руски писац Едуард Лимонов, као и многи домаћи аутори попут: Радоја Домановића, Александра Тешића, Добрице Ћосића, Зорана Петровића и Марка Видојковића. Велики утицај на њега су такође имали Лавкрафт, Ричард

Адамс, Толкин и Орвел. Љубитељ је животиња, квалитетних разговора, природе, блек метала и домаће кухиње.

VIKTORIA VOLKOVA

Рођена 12. септембра у Џуприји, као Ivana Marković. По пословном одређењу је свашта нешто, а по професионалном мало пише, мало црта, мало фотографише и смишља шта би још могла да дода на списак. Објавила роман „Течи ми кроз вене“ 2020. и збирку песама „(Ne)zaborav“ 2023. године.

ДРАГАН СТАЈИЋ

Рођен 27. 12. 1966. године у Београду, од оца Станимира и мајке Гордане. Има млађег брата Зорана. По занимању дипломирани економиста. Ожењен, супруга Снежана. Отац кћерке Катарине и сина Николе. Радио и руководио у више привредних друштава. Тренутно ради у великој финансијској институцији. Током школовања редовно награђиван на школским, општинским, градским и државним литерарним такмичењима. Писањем афоризама се бави из хобија. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

MARIJANA LJ. JOVANOVIĆ

Dipl.el.inž, рођена у Новом Саду 24.08.1960. Пише од 2015. Имала је срећу и част да јој *Književna omladina Srbije* пријавом на њихов конкурс „Pegaz 2019“ изда прву збирку прича „Ogledala“ коју чини двадесет једна прича. Приче објављује на књижевним конкурсима региона и у следећим књижевним часописима: „Zvezdani kolodvor“ из Београда, „Nekazano“ из Бара, „Avlija“ из Рођаја, веб магазину „Bašta balkana“ из Београда, „Književnim vertikalama“ из Београда, „Žrnovu“ из Београда у „Čitanici“ из Беје Цркве, у „Godišnjaku književne zajednice Sremska Mitrovica“ за 2023., веб часопис „Kratke price“ из Београда, „Bdenje“ књижевни часопис из Свrlјига 2023, „Oksimoron“ веб часопис за сатиру из Београда. За причу „Ognjište“ добила је награду „Izvor“ за најлепшу завицајну причу 2022. коју додељује часопис „Žrnov“ и Представништво Републике Српске у Београду. 2023. године је заједно са супругом објавила збирку прича „U dva pera“ у издању *Književne omladine Srbije*.

SADRŽAJ – САДРЖАЈ

Предговор: НЕМА КРЕАЦИЈЕ БЕЗ МЕДИТАЦИЈЕ! –	
Čika Pesa	5
TIŠINA DUGA 10 DANA – Tijana Krstec	9
NIKO MI NIŠTA NE DUGUJE – Tijana Krstec	12
PITANJE BRAVA – Mirjana Đapo.....	14
NEŠTO KAO SAGA – Mirjana Đapo.....	15
БАЛЕРИНА – Марина Раичевић.....	16
ИСКРА – Славица Максић.....	17
КОНЗЕРВА – Тамара Драгић	18
МАЛЕ ТЕРАПИЈЕ – Анкица Палић	19
АКО ИН BUDE BILO – Vesna Đukanović.....	20
PATULJAK – Vesna Đukanović	22
FRANCUSKI BALKON – Borislav Batin.....	23
ЦВЕТ – Мирослава Мира Динић	24
БУП – Мирослава Мира Динић.....	24
ПОРТРЕТ БАБА ЛИНЕ – Мирослава Мира Динић.....	25
ПОРТРЕТ ГОРДАНЕ – Мирослава Мира Динић	25
PREDLOG – Branko M. Jovanović.....	26
СЈАЈ – Јелица Мирковић	27
NEMAM VIŠE VREMENA – Marijana Lj. Jovanović.....	28
ČOVEK I GUSENICA – Prof. dr Sanja Milenković.....	30
ОБОСТРАНА ВЕЛИКА ДОБРОТА – Живота Ђурић	31
SMEDEREVAC – Marijana Lazarević	32
ПОСЛЕДЊИ САН ЦАРА ДУШАНА – Петар Живков	33
О КУРОВИНИ ПРЕКО ИНТЕРНЕТА – Branimir Perić	34

REČE MI JEDAN ČOVJEK, SA SUZAMA U OČIMA – Adnan Sijarić.....	36
ISPOVEST JEDNE GASTARBAJTERKE – Dr. Talija Milošević	37
ЗМАЈЕВ ЗАБЕТ – Јована Ђирковић Думановић.....	43
КЛУПА – Драган Васић.....	48
СВЕ ВИШЕ ВОЛИМ ТИШИНУ – Нада Хаџи-Перић.....	53
ТРАКТАТ О СЕБИ – „ОНАЈ КОЈИ НИЈЕ НИКУДА ПОŠАО НЕЋЕ НИКУДА НИ СТИЋИ“ – Mirjana Milačić Bajić	56
LOOK TO THE FUTURE – Mirjana Milačić Bajić.....	58
SEĐAM MINUTA – Stevan Šarčević.....	59
САМОУБИЦА У СУПЕРМАРКЕТУ – Маја Вукас.....	60
MAGLA – Nenad Čokulov	61
СТИИЈА – Jelena Antić.....	63
LJUBAVNICI – Milica Obradović	65
УЗАЛУДНО ТРЧАЊЕ – Тоде Ристо Блажевски.....	66
ДОГМА – Стефан Хелер Трајковић.....	68
ЗА УСКРС – Мр Миленко Михајловић.....	69
ХИЛАНДАР – Мр Миленко Михајловић	69
РАСПЕЋЕ – Мр Миленко Михајловић.....	70
СКАДАРЛИЈА – Мр Миленко Михајловић	70
АФОРИЗМИ – Жељко Марковић.....	71
АФОРИЗМИ – Милан Пантић	72
KARIKATURA – ZORAN STANOJEVIĆ – Milorad Rankov..	74
АФОРИЗМИ – Бојан Јовановић.....	75
AFORIZMI – Darko Žigrović.....	76
AFORIZMI – Marina Rakić.....	77
AFORIZMI – Snežana Marko-Musinov	78
АФОРИЗМИ – Динко Османчевић.....	79
АФОРИЗМИ – Драган Стајић	81
VERRENE – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	84

OSEĆAJ - Mirjana Milenković – Miris Wonderland art	85
TAJNA – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	85
BESKRAJNOST – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	86
ČEŽNJA – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art	87
LJUBAV – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	87
BORBA – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	88
JA PLAVA – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art	89
NOVA JA – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	89
NAOMI – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art	90
IBRAHIMOVIĆ – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.	91
ŽIVOT – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	91
ODLAZAK – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art	92
SA DRUGE STRANE – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	93
SAN – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art	93
TVOJ POGLED – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	94
ZIMSKE ČAROLIJE – Mirjana Milenković – Miris Wonderland art.....	94
DUNAVSKI VALC’ – Svetlana Dimić Ćulum	95
НОВА МУЗА – Стефан Вучевски.....	96
СЕНКА – Војислав Кнежевић	97
KRIVO JE VINO – Јована Томић	98
ШАПАТ КОРАКА ТВОГ – Сава Илић	99
МИРИС ЈЕСЕНИ – Сава Илић	100
ПОЈ ДУШЕ – Сава Илић.....	101
SLIKA – Milan Vujko.....	102
ŽIVOT JE LEP – Dijana Paunović	103
ŽIVOT MOJ – Dijana Paunović.....	104
МИСЛИ – Тања Станојевић	105

ШТА АКО – Тања Станојевић.....	106
РЕКА I ZEMLJA – Marina Raičević	107
ИЗУЈ ЦИПЕЛЕ, БАРБАРА, КИШЕ НАД МОСТАРОМ	
НЕ ПРЕСТАЈУ – Душан Стојковић	108
LAVLJE SRCE – Duška Kontić.....	109
NEPISANA PRAVILA – Jelena Jeka Kočović.....	110
ИМЕ – Теодора Станковић	111
ЛЕПОТА ТАЈНЕ – Verica Milosavljević	112
КРИЛА ЛЕПТИРА – Анђела Стефановић	113
NEMI PESNIK – Nikola Veljković.....	114
У ЧУ САМ – Јован Бајц.....	115
БУКУЉА – Јован Бајц	117
SRCE U KOSTURU – Marija Randelović	119
У ДОСЛУХУ С БОГОМ – Неира Чичић	120
ON I ONA – Sadije Aliti.....	121
PLEN – Маја Pantelić	122
ЗНАМ ДА СИ ЕВА – Јарослав Комбиљ	123
ХАИКУ – Јована Драгојловић.....	124
MI – Atifa Sendić.....	125
A NOĆ MI TE DUGUJE – Nadica Plić... ..	126
БУРА – Неда Ковачевић.....	127
ZAMIŠLJENA – Irena Vučković	128
ARLEKIN – Irena Vučković	128
МОЛИТВА БОГУ – Јулијана Маринковић	129
С ДРУГЕ СТРАНЕ СТВАРНОСТИ – Марина Тот.....	130
НЕПРОХОД – Михаило Јеремић	132
ČOVEK – Zdravka Pap	133
ČOVEČNOST – Zorana Gavrilović	134
ИСТА СЛИКА – Зорка Чордашевић	135
ZAMLČANÝ KONÚT – Мартин Марек.....	136

ЗАHEMEO ПЕТАО – Мартин Марек	137
PRIZNAJEM – Petar Jovanović	138
SAVRŠEN TAJMING – Snežana Marko-Musinov	139
STENJEM – Snežana Marko-Musinov	140
SUDAR – Snežana Marko-Musinov	141
SVETLO, NAD TAMOM – Snežana Marko-Musinov.....	142
ГДЕ – Стека Ванра - Стеван Карановић.....	143
ЧОВЈЕК, ПЧЕЛА И МРАВ – Љубиша Војиновић - Мајсторовски	144
ТВОЈА ПЕСМА – Милица Михајловић	145
FOTOGRAFIJE – Marija Vogunović.....	146
„HEMA...” – Живота Ђурић.....	147
ОКРЊЕНА ШОЉИЦА – Милица Обрадовић	148
ЉУБАВ НА ВРХУ ПЕРА – Милка Стефановић Мими	149
KRIK – Jasminka Nikolić ex Brdarević	150
TAMO GDE TE NEMA – Klaudija Ilić.....	151
SAMOĆA – Milan Milutinović.....	152
BITAN – Goran Podunavac.....	153
КРОЗ ВРЕМЕ – Славица Агић.....	154
ТРЕН – Весна Ристовић.....	155
МОЏДА ЈЕДНОМ РОВЕГНЕМ – Tanja Radivojević	156
УСПОРИ МАЛО – Драгица Бека Савић	157
NAUČI ME JARKO SUNCE – Violeta Aleksić... ..	158
SAN – Dejan Ivanović	160
О ЈЕДНИМ ОЧИМА – Јелена Јовановић	161
ВОЉЕНИМ ДАЉИНАМА – Синиша Митрић	162
МАŠТА МЕДИТАЦИЈЕ – Saša Milivojev.....	163
ОБИЧНА ПЕСМА О МОРУ – Стефан Марковић	164
МЕДИТИРАМ УЗ ЗАТЕГНУТЕ УМНЕ СТРУНЕ – Петар Орозовић	166
SREDINA – Alisa Hamza Alijević	167

U INAT STRAHU – Alisa Hamza Alijević	168
GLAS MOJE PESME – Alisa Hamza Alijević.....	169
ZAKLETVE – Alisa Hamza Alijević.....	170
AKVARELSKI LAKE – Irena Jovanović.....	171
PITANJE SREĆE I TUGE – Cvija Peranović Kojić	172
FOTOGRAFIJA – Marija Kandić.....	173
ЗАГРЉАЈ – Бојана Марковић.....	174
НАТАЛИЈИНА РАМОНДА – Сара Радош.....	175
МЕДИТАЦИЈА У ТИШИНИ – Dragan Mitić.....	176
ДЕСЕТОГ СЕПТЕМБРА – Кристина Јевтић.....	177
МОЈ ГРОЗД – Младомир Кнежевић	178
КАКО И ГДЕ – Младомир Кнежевић.....	179
ПРИЧА ИЗ ШЕКАОНИЦЕ – Katarina Pavlović	180
MAGLA NAD GOLUBAČKIM GRADOM 1-4 – Dragan Trifunović Helivideo.....	182
У ОЧИМА ТРАГ – Маја Ђукановић-Османчевић	184
ИМА ТАКО ТИХ ЛЈУБАВИ – Snežana Raković.....	185
ЕГЗОДУС ИДЕАЛА – Стефан Стошић.....	186
UNAPRED GOTOVO – Viktoria Volkova.....	187
ЧАС РАСТАНКА – Илинка Марковић.....	188
ФОТОГРАФИЈА – Сандра Дамљановић.....	189
МЕДИТИРАЊЕ УЗ ЧИТАЊЕ – Стефан Вучевски.....	190
ТВИТОВИ – Иван Милинковић	191
ЗАУВЕК ПЛАВУША – Јована Михајловић.....	192
АКТИВИСТА, ПИСАЦ, А БОГМЕ И СТАРЛЕТА – Лестат Ђани.....	193
ТВИТОВИ – Немања Арсеновић	194
ПАРАМЕЦИЈУМКА – Теодора Младеновић	195
ТВИТОВИ – Дијана Ђукић.....	197
ТВИТОВИ – Душан Мајсторовић.....	198
ТВИТОВИ – Ђорђе Миладиновић	199

ТВИТОВИ – Ивана Здравковић	200
ТВИТОВИ – Даниела Д. Попадић.....	201
ТВИТОВИ – Бојан Медић.....	202
ТВИТОВИ – Небојша Марковић.....	204
ПЕРВЕРЗАН – Срђан Тасић	205
МЕЕЕДИТАЦИЈА – Nevena Janković.....	206
ТВИТОВИ – Бојана Батиница.....	207
ТВИТОВИ – Предраг Ђукић – Маринко.....	208
ТВИТОВИ – Том Радос.....	210
ТВИТОВИ – Воислав Илић	211
GANDALF – Sandra Raunović.....	212
ТВИТОВИ – Људмила Друга.....	213
ТВИТОВИ – Оља Асоцијална	214
ТВИТОВИ – Бојан Каначковић	215
ТВИТОВИ – Немања Миловановић.....	216
ТВИТОВИ – Галина Туваљевић.....	217
ТВИТОВИ – Синиша Вулић.....	218
ТВИТОВИ – Јелена Нешовановић.....	220
ТВИТОВИ – Марко Арежина	221
КАФА, СТРИПОВИ И ОСТАЛО – Дејан Трајковић	223
ТВИТОВИ – Мирјана Кобања	224
ТВИТОВИ – Владимир Ђокић.....	225
МЕДИТАЦИЈА – Милица Јеленић	226
КАКО СЕ ЗОВЕ – Ивица Мишић.....	227
ТВИТОВИ – Марко Бранковић	229
LEPO SMO TI GOVORILI – Srđan Petrović	230
KOLAŽ – Srđan Petrović	231
ТВИТОВИ – Силвија Подлезник	232

SADRŽAJ QR CODA

ТО ЈЕ КР BALKAN – Snežana Petrović

NIRVANA – Dragan Trifunović Helivideo

ЧОВЈЕК, ПЧЕЛА И МРАВ – Љубиша Војиновић –
Мајсторовски

DUNAV – KAZAN – Dragan Trifunović Helivideo

СВЕ ВИШЕ ВОЛИМ ТИШИНУ – Нада Хаџи-Перић

SADRŽAJ AUTORA – САДРЖАЈ АУТОРА

Adnan Sijarić.....	36, 266
Alisa Hamza Alijević.....	167, 168, 169, 170, 276
Atifa Sendić.....	125, 251
Анкица Палић.....	19, 240
Анђела Стефановић.....	113, 243
Borislav Batin.....	23, 249
Branimir Perić.....	34, 265
Branko M. Jovanović.....	26, 254
Бојана Батиница.....	207, 263
Бојана Марковић.....	174, 283
Бојан Каначковић.....	215, 275
Бојан Медић.....	202, 251
Бојан Јовановић.....	75, 248
Cvija Peranović Kojić.....	172, 279
Darko Žigrović.....	76, 254
Dejan Ivanović.....	160, 272
Dijana Paunović.....	103, 104, 236
Dr Talija Milošević.....	37, 272
Dragan Mitić.....	176, 286
Dragan Trifunović Helivideo.....	182, 183, 247, 300
Duška Kontić.....	109, 241

Даниела Д. Попадић.....	201, 249
Дејан Трајковић	223, 282
Динко Османчевић	79, 288
Дијана Ђукић.....	197, 236
Драган Васић	48, 280
Драган Стајић.....	81, 292
Драгица Бека Савић.....	157, 268
Душан Мајсторовић	198, 237
Душан Стојковић.....	108, 239
Ђорђе Миладиновић	199, 237
Goran Podunavac	153, 265
Галина Туваљевић	217, 276
Irena Jovanović	171, 278
Irena Vučković	128, 253
Ивана Здравковић.....	200, 244
Иван Милинковић	191, 234
Ивица Мишић.....	227, 285
Илинка Марковић.....	188, 279
Jaroslav Kombilj.....	123, 250
Jasminka Nikolić Ex Brdarević	150, 264
Jelena Antić	63, 285
Jelena Jeka Kočović.....	110, 241
Јована Томић.....	98, 235
Јелена Нешовановић.....	220, 279
Јелена Јовановић.....	161, 273
Јелица Мирковић.....	27, 255

Јована Драгојловић	124, 251
Јована Михајловић	192, 234
Јована Ђирковић Думановић	43, 273
Јован Бајц	115, 117, 245
Јулијана Маринковић	129, 255
Katarina Pavlović	180, 288
Klaudija Plić	151, 264
Кристина Јевтић	177, 287
Лестат Ђани	193, 234
Љубиша Војиновић - Мајсторовски	144, 261, 300
Људмила Друга	213, 273
Маја Pantelić	122, 249
Marija Bogunović	146, 279
Marija Kandić	173, 282
Marijana Lazarević	32, 262
Marijana Lj. Jovanović	28, 292
Marija Ranđelović	119, 246
Marina Raičević	16, 107, 237
Marina Rakić	77, 254
Milan Milutinović	152, 264
Milan Vujko	102, 256
Milica Obradović	65, 148, 262
Milorad Rankov	74, 243
Mirjana Milačić Bajić	56, 58, 281
Mirjana Milenković – Miris Wonderland Art... 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 244	

Мирјана Ђаро.....	14, 15, 238
Марина Тот	130, 255
Марко Арежина	221, 279
Марко Бранковић.....	229, 287
Мартин Марек.....	136, 137, 258
Маја Вукас	60, 283
Маја Ђукановић-Османчевић.....	184, 289
Милан Пантић	72, 240
Милица Михајловић	145, 262
Милица Јеленић.....	226, 284
Милка Стефановић Мими	149, 263
Мирослава Мира Динић	24, 25, 249
Мирјана Кобања	224, 283
Михаило Јеремић	132, 256
Младомир Кнежевић.....	178, 179, 287
Мр Миленко Михајловић	69, 70, 274
Nadica Plić.....	126, 252
Nenad Čokulov.....	61, 284
Nevena Janković	206, 262
Nikola Veljković.....	114, 244
Нада Хаџи-Перић.....	53, 280, 300
Небојша Марковић	204, 252
Неда Ковачевић	127, 252
Неира Чичић	120, 246
Немања Арсеновић.....	194, 235
Немања Миловановић	216, 276
Оља Асоцијална.....	214, 273

Petar Jovanović	138, 258
Prof. Dr Sanja Milenković	30, 257
Петар Живков	33, 262
Петар Орозовић	166, 276
Предраг Ђукић – Маринко	208, 267
Sadije Aliti	121, 248
Sandra Paunović	212, 268
Saša Milivojev	163, 275
Snežana Marko-Musinov	78, 139, 140, 141, 142, 259
Snežana Petrović	300
Snežana Raković	185, 291
Srđan Petrović	230, 231, 290
Stevan Šarčević	59, 283
Svetlana Dimić Ćulum	95, 233
Сава Илић	99, 100, 101, 236
Сандра Дамљановић	189, 277
Сара Радош	175, 284
Силвија Подлезник	232, 277
Синиша Вулић	218, 277
Синиша Митрић	162, 275
Славица Агић	154, 265
Славица Максић	17, 238
Срђан Тасић	205, 256
Стека Ванра - Стеван Карановић	143, 260
Стефан Вучевски	96, 190, 233
Стефан Марковић	164, 275
Стефан Стошић	186, 292
Стефан Хелер Трајковић	68, 291

Tanja Radivojević	156, 267
Tijana Krstec	9, 12, 286
Тамара Драгић.....	18, 239
Тања Станојевић.....	105, 106, 239
Теодора Младеновић.....	195, 235
Теодора Станковић.....	111, 242
Тоде Ристо Блажевски	66, 290
Том Радос.....	210, 267
Verica Milosavljević	112, 242
Vesna Đukanović.....	20, 22, 247
Viktorija Volkova.....	187, 292
Violeta Aleksić	158, 268, 270
Весна Ристовић.....	155, 266
Владимир Ђокић	225, 284
Воислав Илић.....	211, 268
Војислав Кнежевић	97, 234
Zdravka Pap	133, 256
Zorana Gavrilović.....	134, 257
Зорка Чордашевић.....	135, 258
Жељко Марковић.....	71, 239
Живота Ђурић	31, 147, 260

DONATORI – ПРИНУМЕРАНТИ

Svetlana Dimić Ćulum, Ваџка Palanka, Србија – 1 примерак
Сава Илић, Сент Гален, Швајцарска– 11 примерака
Dijana Paunović, Bor, Србија – 1 примерак
Marina Raičević, Bor, Србија – 1 примерак
Тања Станојевић, Бор, Србија– 1 примерак
Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
Mirjana Milenković – Miris Wonderland art – Веџ, Аустрија – 10
primeraka
Vesna Đukanović, Kikinda, Србија – 1 примерак
Мирослава Мира Динић, Бор, Србија – 1 примерак
Бојан Медић, Борча, Србија – 1 примерак
Marina Rakić, Ћуприја, Србија – 3 primerka
Marijana Lj. Jovanović – 1 примерак
Живота Ђурић, Београд, Србија – 1 примерак
Zdravka Pap, Ванја Ковилјаџа, Србија – 1 примерак
Snežana Marko – Musinov, Zemun, Србија – 4 primerka
Jasminka Nikolić ex Brdarević, Aleksinac, Србија – 1 примерак
Violeta Aleksić, Deitikon, Швајцарска – 1 примерак
Dr Talija Milošević, Minhen, Nemačka – 15 primeraka
Срђан Тасић, Врање, Србија – 1 примерак
Мартин Марек, Београд, Србија – 1 примерак
Синиша Митрић, Београд, Србија – 1 примерак
Драган Васић, Кикинда, Србија – 3 примерка
Mirjana Đapo, Врчко, ВИН – 2 primerka
Cvija Peranović Kojić, Salzburg, Аустрија – 1 примерак

Предраг Ђукић – Маринко, Београд, Србија – 1 примерак
Ilinka Marković, Beograd, Srbija – 1 primerak
Nenad Čokulov, Loznica, Srbija – 1 primerak
Jelena Antić, Niš, Srbija – 1 primerak
Milica Obradović, Užice, Srbija – 1 primerak
Весна Ристовић, Краљево, Србија – 2 примерка
Ивица Мишић, Београд, Србија – 1 примерак
Милица Јеленић, Шабац, Србија – 1 примерак
Стефан Вучевски, Вршац, Србија – 2 примерка
Tijana Krstec, Beograd, Srbija – 1 primerak
Dragan Trifunović Helivideo, Beograd, Srbija – 1 primerak
Katarina Pavlović, Valjevo, Srbija – 1 primerak
Дејан Трајковић, Врање, Србија – 1 примерак
Irena Jovanović, Zaječar, Srbija – 1 primerka
Милан Пантић, Зворник, БИХ – 1 примерак
Нада Хаџи-Перић, Београд, Србија – 1 примерак
Марија Богунović, Рочерски Причинović, Србија – 1 primerak
Galina Tuvaljević, Brčki distrikt, BiH – 1 primerak
Mirjana Milačić Vajić, Beograd, Srbija – 2 primerka
Saša Milivojević, Zrenjanin, Srbija – 1 primerak
Драган Стајић, Београд, Србија – 1 примерак
Бошко Савковић, Београд, Србија – 1 примерак
Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 1 примерак
Srđan Petrović, Minićevo, Srbija – 4 primerka

Objavljivanje ovog i većeg broja predhodnih Zbornika „Kreativne radionice Balkan“ podržali su:

Ukoliko nemate instaliran **QR code reader** na svom telefonu možete ga besplatno preuzeti sa:

Google play, Windows Phone store или App store.

Klikom na QR code reader možete pogledati video materijal koji je do sada postavljen a posle promocije postavice i filmski zapis sa nje, čime se ova knjiga sem čitanja može slušati i gledati.

Zahvaljujući QR kodu i naši slepi i slabovidni prijatelji moći će da čuju ovu knjigu.

